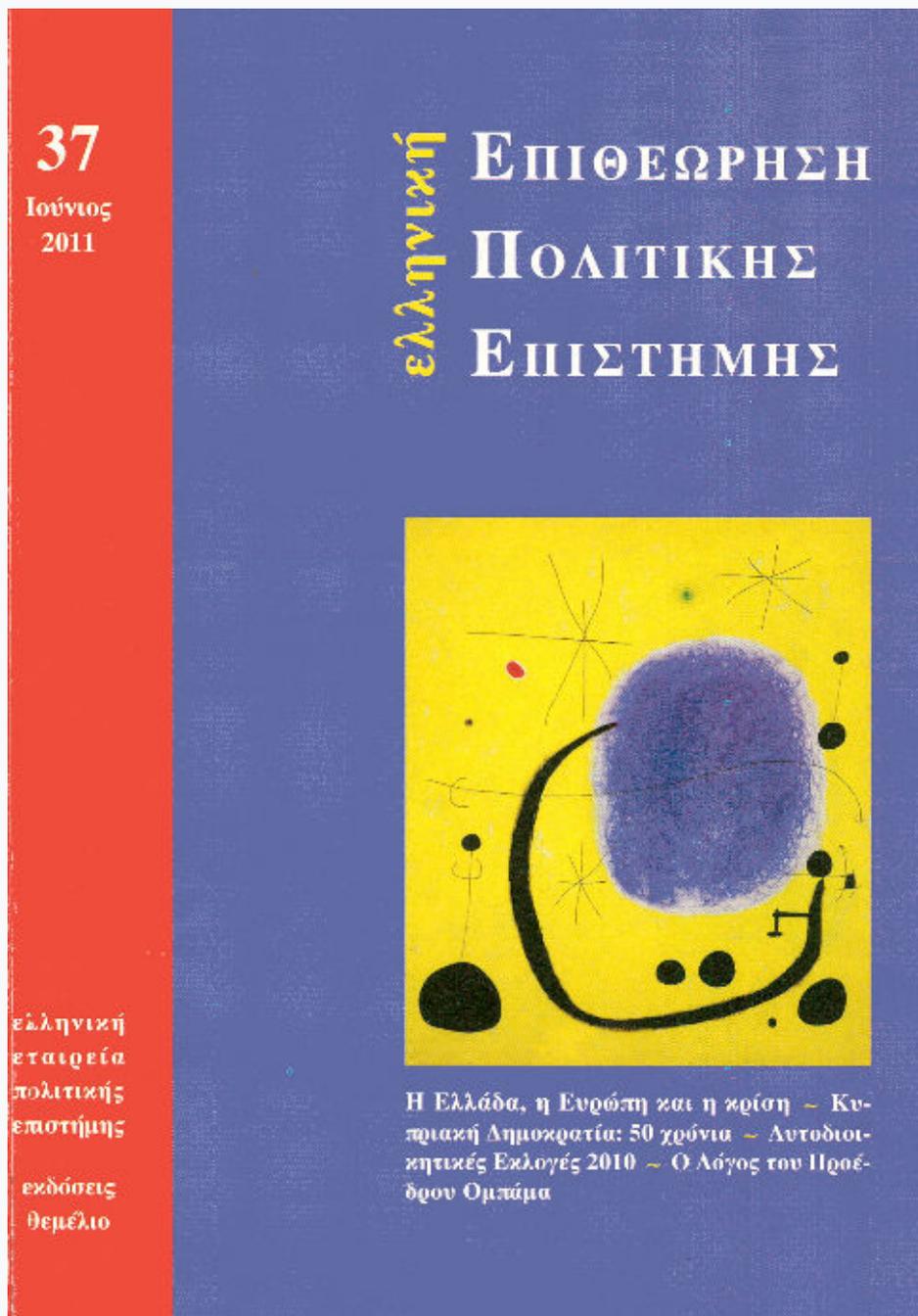

Greek Political Science Review

Vol 37 (2011)

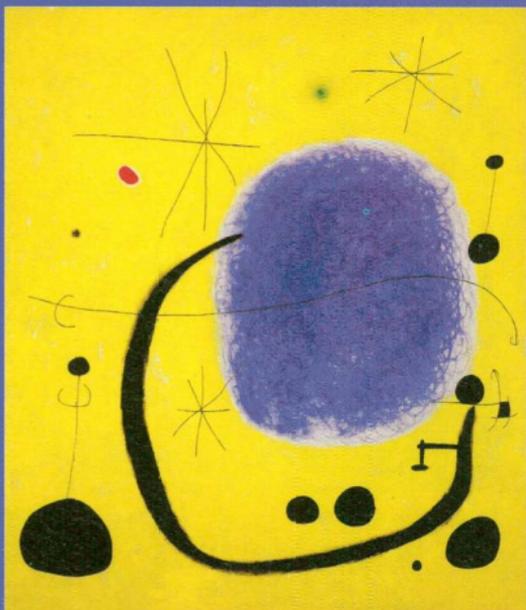

37

Ιούνιος
2011

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ελληνική

Η Ελλάδα, η Ευρώπη και η κρίση ~ Κυ-
πριακή Δημοκρατία: 50 χρόνια ~ Αυτοδιο-
κητικές Εκλογές 2010 ~ Ο Λόγος του Προέ-
δρου Ομπάμα

ελληνική
εταιρεία
πολιτικής
επιστήμης

εκδόσεις
θεμέλιο

ελληνική
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Έκδοση της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

Γραμματεία Σύνταξης Περικλής Βαλλιάνος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Νίκος Μαραντζίδης (Πανεπιστήμιο Μακεδονίας), Γρηγόρης Μολύβας (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Γεράσιμος Μοσχονάς (Πάντειο Πανεπιστήμιο), Ηλίας Νικολακόπουλος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Γιώργος Παγουλάτος (Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών), Σεραφείμ Σεφεριάδης (Πάντειο Πανεπιστήμιο), Δημήτρης Α. Σωτηρόπουλος (Πανεπιστήμιο Αθηνών), Αστέρης Χουλιάρης (Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου)

Συντονισμός έκδοσης Γρηγόρης Μολύβας - Αστέρης Χουλιάρης

Επιστημονική Επιτροπή Μανόλης Αγγελίδης, Νίκος Αλιβιζάτος, Θάνος Βερέμης, Γιάννης Βούλγαρης, Διονύσιος Γράβαρης, Νίκος Δεμερτζής, Γιώργος Δερτιλής, Νικηφόρος Διαμαντούρος, Αλέξης Ηρακλείδης, Πάνος Καζάκος, Ηλίας Κατσούλης, Πασχάλης Κιτρομπλίδης, Θεόδωρος Κουλουμπής, Δημήτρης Κυρτάτας, Αντώνης Λιάκος, Θάνος Λίποβατς, Λίνα Λούβη, Χρήστος Λυριντζής, Δήμητρα Μαδιάνου, Αντώνης Μακρυδημήτρης, Γιώργος Μαυρογορδάτος, Α.-Ι. Δ. Μεταξάς, Νίκος Μουζέλης, Ηλίας Νικολακόπουλος, Μάρω Παντελίδου, Γιώργος Παπαδημητρίου, Ευθύμιος Παπαταξιάρχης, Άλκης Ρήγος, Χρήστος Ροζάκης, Παύλος Σούρλας, Καλλιόπη Σπανού, Μιχάλης Σπουρδαλάκης, Κώστας Σταμάτης, Κωνσταντίνος Τσοουκάλης, Λουκάς Τσοουκάλης, Κώστας Υφαντής, Αργύρης Φατούρος, Άννα Φραγκουδάκη, Δημήτρης Χαραλάμης, Θόδωρος Χατζηπαντελής

Διεύθυνση Σύνταξης Ελληνική Εταιρεία Πολιτικής Επιστήμης, Αιόλου 42-44, 10560, Αθήνα, με ένδειξη: *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*. Τηλ.: 210-3689540. e-mail: info@hpsal.gr και www.hpsa.gr. Γραμματεία: Βασιλκή Ρόγγας

Τυπογραφική επιμέλεια: Άννα Μαλικιώση — Επιμέλεια κειμένων: Τίνα Πλυτά — Εκτύπωση: «Μητρόπολις» — Βιβλιοδοσία: Θ. Ηλιόπουλος - Π. Ροδόπουλος — Πίνακας εξωφύλλου: Joan Miró.

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* εκδίδεται δύο φορές τον χρόνο — Τιμή τεύχους 10 Ευρώ — Συνδρομές: Εσωτερικού 20 Ευρώ - Εξωτερικού 40 Ευρώ - Οργανισμοί, Τράπεζες, κτλ. 100 Ευρώ - Φοιτητές 15 Ευρώ - Τα μέλη της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης γίνονται αυτομάτως συνδρομητές με την καταβολή της ετήσιας συνδρομής στην Εταιρεία (50 Ευρώ).

Η *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης* συμμετέχει στο ηλεκτρονικό διαθεματικό δίκτυο Eurozine (<http://www.eurozine.com>)

eurozine

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. Μ. Κιτρομυλίδης	Η πεντηκονταετηρίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας και οι ιδεολογικές προϋποθέσεις της συμφωνίας των δύο κοινοτήτων	5
Μ. Ματσαγγάνης	Προοπτικές της κοινωνικής Ευρώπης μετά την κρίση	17
Π. Κουστένης	Δημοτικές Εκλογές 2010 στην Αθήνα: <i>ΛΑ.Ο.Σ. ή Κολωνάκι</i>	41
Κ. Ελευθερίου	Κομματική στρατηγική, οργανωτική αλλαγή και εκλογική κινητοποίηση: <i>το ΚΚΕ στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010</i>	69
Ζ. Λιαλιούτη	Όψεις της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας στη μεταψυχροπολεμική εποχή: <i>από τον Τζορτζ Μπους τον Νεότερο στον Μπάρακ Ομπάμα</i>	98

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ρ. Φακιολάς	Σκέψεις για την οικονομική ύφεση: <i>η Ελλάδα και ο κόσμος</i>	135
--------------------	--	-----

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

Κ. Μελάς	Κωνσταντίνος Τσουκαλάς, <i>Η επινόηση της ετερότητας. «Ταυτότητες» και «διαφορές» στην εποχή της παγκοσμιοποίησης</i>	163
Β. Λεοντίτσος	Στέλλα Λαδή - Βασιλική Νταλάκου, <i>Ανάλυση δημόσιας πολιτικής</i>	175

Η Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης στον ιστότοπο της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

Επισκεφτείτε τον ιστότοπο της ΕΕΠΕ για να ενημερωθείτε για τα τεύχη της Επιθεώρησης.
Διαθέσιμες όλες οι περιλήψεις των κειμένων.

Ελληνική Εταιρεία Πολιτικής Επιστήμης
Μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης (IPSA)

Αρχική | Επικοινωνία | Login

ΕΕΠΕ • ΝΕΑ & ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ • ΣΥΝΕΔΡΙΑ & ΗΜΕΡΙΔΕΣ • ΕΡΕΥΝΑ • ΕΚΔΟΣΕΙΣ • ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ • ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ • ΤΥΠΟΣ

Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης
έκδοση της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

Κυκλοφόρησε το 36^ο Τεύχος

Γράφουν οι: Ρόζα Βασιλάκη, Γιάννος Κατσουρίδης, Ανδρέας Στεργίου,
Σωτήρης Πετρόπουλος, Σεραφείμ Ι. Σεφερειδής, Χρύσανθος Δ. Τάσης

Νέα & Ανακοινώσεις

Εθνική Συνέλευση Ελληνικής

Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

Πέμπτη 9 Ιουνίου, 17:30

Αμφιθέατρο Δρακόπουλου
Πανεπιστημίου 30

Διαβάστε περισσότερα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης

**“Οι σχέσεις κράτους - αγοράς και
η οικονομική κρίση”**

**Πάνος Καζάκος
Κωνσταντίνος Τσουκαλάς**

Πέμπτη 9 Ιουνίου, 19:30

Αμφιθέατρο Δρακόπουλου
Πανεπιστημίου 30

Διοργάνωση Ελληνική Εταιρεία
Πολιτικής Επιστήμης

Διαβάστε περισσότερα

Συνέδρια / Ημερίδες

Διεθνές Επιστημολογικό Συνέδριο
Πολιτικής Επιστήμης

16-17 Ιουνίου Πανίμιο Μακεδονίας

Διαβάστε περισσότερα

Κρατικό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
επ. π.π.

Goethe, Ομήρου 14 -16

Τρίτη 7 Ιουνίου 2011

19:00 μ.μ.

Εκδόσεις

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Είσοδος Μελών

User Name:

Password:

Login

Remember Login

Remember

Forgot Password ?

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Πασχάλης Μ. Κιτρομπίδης*

Στο μελέτημα αυτό επιχειρείται μια συνολική κριτική αποτίμηση της πεντηκονταετούς ιστορικής πορείας της Κυπριακής Δημοκρατίας (1960-2010). Εξαιρείται η ιστορική σημασία της επίτευξης της ανεξαρτησίας το 1960 και επισημαίνονται ως σημαντικότερα επιτεύγματα της περιόδου η επιβίωση του κράτους και της οικονομίας, η διαφύλαξη της κυριαρχίας και πολιτειακής οντότητας της Κύπρου μετά την καταστροφή του 1974 και η ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 2004. Σημειώνεται επίσης ότι η μεγαλύτερη αποτυχία συντέλεσθε στο πεδίο της πολιτικής με την αδυναμία να διαμορφωθεί μια ενιαία πολιτική κοινότητα, στην ανεξάρτητη Κύπρο, στην οποία να συμμετέχει και η τουρκοκυπριακή κοινότητα. Ως προς τις προϋποθέσεις της επίτευξης συμφωνίας μεταξύ των δύο εθνικών κοινοτήτων τονίζεται η κρισιμότητα της ευθύνης της πολιτικής ηγεσίας και υπογραμμίζεται η ανάγκη να συντελεστεί ιδεολογική καταλλαγή με την αλληλοαναγνώριση και τον σεβασμό των πολλαπλών ταυτοτήτων που συνθέτουν την πραγματικότητα της σημερινής Κύπρου. Η ιδεολογική καταλλαγή θα προσφέρει τη διέξοδο από τη διαλεκτική της μισαλλοδοξίας η οποία ταλάνισε και εξακολούθει να ταλανίζει την πολιτική ζωή της νήσου.

Η πεντηκοστή επέτειος της εγκαθίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας ως ανεξάρτητου κράτους, φορέα διεθνούς νομικής προσωπικότητας και κυριαρχίας, συνιστά όντως επαρκή λόγο, τόσο για τους επαγγελματίες μελετητές του ιστορικού και πολιτικού γίγνεσθαι όσο και για τους πολίτες της πολιτείας αυτής, να εγκύψουν στη στάθμιση του ίδιου του ιστορικού γεγονότος και

* Ο Πασχάλης Κιτρομπίδης είναι Καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Το κείμενο συνιστά αναθεωρημένη μορφή εισήγησης που παρουσιάστηκε στο διεθνές επιστημονικό συμπόσιο «Κυπριακή Δημοκρατία: παρελθόν, παρόν και μέλλον» το οποίο διοργάνωσε το Υπουργείο Παιδείας της Κύπρου στη Λευκωσία στις 9-10 Δεκεμβρίου 2010. Για τις παρατηρήσεις και τη βοήθειά τους ευχαριστώ θερμά τους φίλους Μιχάλη Ατταλίδη, Ιωάννη Δ. Στεφανίδη και Ηλία Νικολακόπουλο.

της σημασίας του. Στην επιτέλεση του έργου αυτού επιβάλλεται αυτονοήτως σοβαρότητα και ιδίως συναίσθηση της ευθύνης του επιστήμονα μελετητή ο οποίος οφείλει να γνωρίζει να αντιστέκεται και να μην ενδίδει στους πειρασμούς των ποικίλων σκοπιμοτήτων –ιδιοτελών και άλλων– που τον πολιορκούν. Ως εκ τούτου, στη στοχαστική στάθμιση της πεντηκονταετούς ιστορικής διαδρομής της Κυπριακής Δημοκρατίας επιβάλλεται μεν ο πανηγυρικός τόνος που απαιτεί ο επετειακός λόγος για να εξάρει ένα οπωσδήποτε μεγίστης ιστορικής σημασίας γεγονός, δεν πρέπει όμως και δεν μπορεί να λείπει και η κριτική αποτίμηση, η στάθμιση, παράλληλα προς τα επιτεύγματα, και των αποτυχιών που σημειώθηκαν κατά τη διαδρομή αυτή. Δεν νομίζω ότι άλλη προσέγγιση θα μπορούσε να θεωρηθεί είτε επιστημονικά βιώσιμη είτε έντιμη. Ούτε ο μηδενισμός των επιτευγμάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας θα μπορούσε να αποτελέσει αξιόπιστη επιστημονική θέση αλλά ούτε και ο άκριτος πανηγυρισμός, που απλώς θα κολάκευε συλλογικές αυταρέσκειες, θα ήταν εποικοδομητικός. Ως προς αυτή τη δεύτερη προσέγγιση, θεωρώ υποχρέωσή μου να σημειώσω ότι προσφέρουν κάκιστη υπηρεσία τόσο στην επιστημονική ανάλυση του θέματος όσο και στην επίγνωση των προβλημάτων του τόπου όσοι μετέρχονται, για λόγους προσωπικών κυρίως σκοπιμοτήτων, την τακτική της κολακείας και την ενθάρρυνση της άκριτης θεώρησης της ιστορίας τους από τους ίδιους τους Κυπρίους.

Πώς θα μπορούσε να επιτευχθεί μια πιο ισόρροπη και υπεύθυνη προσέγγιση είναι η πρόκληση ενώπιόν μας αυτή τη στιγμή του ιστορικού αναστοχασμού για τα πενήνταχρονα της Κυπριακής Δημοκρατίας. Προτού στραφώ στη συζήτηση του ειδικότερου θέματος των ιδεολογικών προϋποθέσεων της συμφωνίας των δύο κοινοτήτων, θα αναφερθώ επιγραμματικά από τη σκοπιά της πολιτικής επιστήμης και της πολύχρονης μελέτης της ιστορίας της Κύπρου και του Κυπριακού Ζητήματος στο γενικότερο θέμα της αποτίμησης της πεντηκονταετούς πορείας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ας αρχίσουμε από τα επιτεύγματα. Το μέγιστο θα μπορούσε με ασφάλεια να θεωρηθεί η ίδια η επίτευξη της ανεξαρτησίας και η εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας στις 16 Αυγούστου 1960. Η εμφάνιση της ανεξάρτητης Κύπρου με δική της διεθνή προσωπικότητα ως φορέα κυριαρχίας στη διεθνή κοινωνία και η διατήρηση αυτής της διεθνούς υπόστασης κατά τη διαρρέουσα πεντηκονταετία, παρά τη συμφορά του 1974 και τις ποικίλες έσωθεν και έξωθεν υπονομεύσεις, συνιστά αυτόχρονα το σημαντικότερο επίτευγμα, επίτευγμα καταλυτικής σημασίας στη μακρότατη διαχρονία της ιστορίας της νήσου. Με την ανάδυση της Κύπρου ως κυρίαρχου κράτους στη διεθνή κόνιστρα φαίνεται

να δικαιώνεται η προσδοκία του πλέον βαθυστόχαστου ιστορικού της νήσου, του αρχιμανδρίτη Κυπριανού του Κουριοκουρίτη, ο οποίος το έτος 1788 αξιολογώντας την κατάληψη της Κύπρου από τη Βενετία και τον τερματισμό της πολιτειακής υπόστασης της νήσου ως ανεξαρτήτου βασιλείου σημειώνει:¹

«Και η Κύπρος μετά Τριακοσίους χρόνους περίπου πάλιν κατέστη Επαρχία υπ' αυτήν, ως και επί του καιρού των Ρωμάνων και Ρωμαίων. Έκτοτε δε, και μέχρι νυν 1788, παρήλθον χρόνοι 298 σχεδόν. Τις άρα οίδεν, ει μετά πάλιν τριακοσίους χρόνους ανασταθήσεται εις βασιλείον; Μελετάν τα κρείττονα ου μόνον ανθρωπω έμφυτον, αλλ' ουχ ήττον ανέγκλητον».

«Τα κρείττονα» τα οποία οραματίζεται μέσα στον πόνο της δουλείας ο αρχιμανδρίτης Κυπριανός επρόκειτο να συντελεστούν αρκετά ενωρίτερα απ' ό,τι υπολόγιζε εκείνος. Δεν χρειάσθηκε να παρέλθουν τρεις αιώνες αλλά σε λιγότερο από δύο εκατονταετίες, συγκεκριμένα σε εκατόν εβδομήντα δύο έτη, η Κύπρος «ανέστη εις βασιλείον», αναδύθηκε δηλαδή ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος, ανέκτησε την πολιτειακή υπόσταση την οποία είχε απολέσει με την κατάργηση του μεσαιωνικού βασιλείου και τη μετατροπή της σε επαρχία των αυτοκρατοριών που κυριάρχησαν διαδοχικά στην Ανατολική Μεσόγειο από το τέλος του Μεσαίωνα έως τα μέσα του 20ού αιώνα: της βενετικής, της οθωμανικής, της βρετανικής. Από την οπτική του ιστορικού στοχασμού του αρχιμανδρίτη Κυπριανού λοιπόν, του σημαντικότερου εκπροσώπου του Διαφωτισμού στην κυπριακή λογιόσύνη, η ανεξαρτησία της Κύπρου εγγράφεται σε μια βαθύτερη λογική της ιστορίας της νήσου, μια ιστορική λογική που εκπληρώνει τα οράματα και τους πόθους του λαού της.

Η επίτευξη της ανεξαρτησίας δεν συντελέστηκε βεβαίως ανώδυνα, χωρίς αγώνες και θυσίες. Υπήρξε κυρίως το αποτέλεσμα του απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ στα χρόνια 1955-1959, ενός αγώνα ο οποίος κληροδότησε στην Κυπριακή Δημοκρατία το σημαντικότερο ηθικό κεφάλαιο της αυταπάτησης στο όνομα της ελευθερίας που ενέπνευσε τους πολλούς νεότερους ήρωες με τα ευγενή συναισθήματα τα οποία λειτούργησαν ως κίνητρα της υπέρτατης υπέρ πατρίδος θυσίας τους. Έτσι δημιουργήθηκε το ηθικό κεφάλαιο του απελευθερωτικού αγώνα το οποίο συνιστά το πλουτάρχαιο κρηπίδωμα της αυτοσυνειδησίας της Κυπριακής Δημοκρατίας ως πολιτείας· αυτή συγκροτεί την πολιτική κοινωνία της νήσου και την προστατεύει από την α-

1. Αρχιμανδρίτης Κυπριανός, *Ιστορία χρονολογική της νήσου Κύπρου*, Βενετία 1788, σ. 264.

ποθηρίωση προς την οποία κατατείνει η ανθρώπινη φύση, όπως δεν κουράζονται να προειδοποιούν δια των αιώνων οι πολιτικοί στοχαστές από τον Πρωταγόρα έως τον Hobbes.

Τα στοιχεία αυτά, ο οραματισμός της ελευθερίας ως στοιχείο της ιστορικής παράδοσης του τόπου και το ηθικό κεφάλαιο της αυτοθυσίας του απελευθερωτικού αγώνα, συνιστούν το ιδεολογικό κερκτημένο της Κυπριακής Δημοκρατίας που τη θεμελιώνει οργανικά επί της μακράιωνης ιστορίας της νήσου. Το πώς χειρίστηκαν το κερκτημένο αυτό οι πολιτικές ηγεσίες της νήσου είναι εκείνο που καλείται να αποτιμήσει ο μελετητής της πεντηκονταετούς ιστορίας της κυπριακής πολιτείας. Προτού στραφώ προς μια επιγραμματική αποτίμηση της πολιτικής ηγεσίας, επιβάλλεται, πιστεύω, να σημειώσω δύο άλλα ιστορικής όντως σημασίας επιτεύγματα της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Εξ αυτών το πρώτο είναι η επιβίωση της Δημοκρατίας και η διαχείριση της τραγωδίας που προκλήθηκε από την τουρκική εισβολή του 1974. Είναι ενδεχόμενο η παρέλευση τριάντα επτά ήδη ετών να έχει αμβλύνει την αίσθηση της καταστροφής, τουλάχιστον για τις γενεές που γεννήθηκαν και ενηλικιώθηκαν μετά το τραγικό εκείνο έτος. Δεν μπορεί όμως να υπάρξει αμφιβολία για το μέγεθος της καταστροφής και το βάθος της τραγωδίας που ξερίζωσε το ένα τρίτο του πληθυσμού από τις εστίες του, άφησε χιλιάδες νεκρούς και αγνοουμένους και παρέδωσε το ένα τρίτο του εδάφους της Δημοκρατίας σε ξένη στρατιωτική κατοχή. Για τούτο και πρέπει αναλόγως να αξιολογηθεί και το μέγεθος του επιτεύγματος της επιβίωσης του κράτους και της οικονομίας, της περιθάλψης και αποκατάστασης των θυμάτων της εισβολής και του σχεδιασμού ενός μέλλοντος ανάπτυξης και ευημερίας για τον τόπο. Το επίτευγμα οφειλόταν βεβαίως, κατά πρώτον λόγο, στις αντοχές του κυπριακού λαού, αντοχές που σφινρηλάτησαν οι δοκιμασίες της ιστορίας του, αλλά και σε δύο μεγάλες αρετές που αναμφίλεκτα διαθέτει, την εργατικότητα και τη φιλοπονία. Συνέτεινε όμως στην επιβίωση του τόπου, μέσα στη συμφορά, και η αποτελεσματικότητα και αποδοτικότητα της διοικητικής μηχανής της Δημοκρατίας και μάλιστα των επιφορτισμένων με τον σχεδιασμό της οικονομίας υπηρεσιών, που κατόρθωσαν να περισώσουν τη δημόσια οικονομία και να εξασφαλίσουν την αναπτυξιακή αξιοποίηση της ξένης βοήθειας.²

2. Βλ. D. Christodoulou, *Inside the Cyprus Miracle. The Labours of an Embattled Mini-Economy*, University of Minnesota, Minneapolis 1992 αλλά και τις κριτικές αποτιμήσεις των Α. Θεοφάνους και του ίδιου του Δ. Χριστοδούλου στον συλλογικό τόμο Ν. Περισιτιάνης - Γ. Τοαγγαράς (επιμ.), *Ανατομία μιας μεταμόρφωσης, Η Κύπρος μετά το 1974*, Λευκωσία χ.χ., σ. 13-33, 35-54 αντίστοιχα. Βλ. ακόμη την αξιολογη συμπληρωματική μελέτη του Δ. Χριστο-

Το δεύτερο σημαντικότερο επίτευγμα της πεντηκονταετίας υπήρξε οπωσδήποτε η διαφύλαξη της διεθνούς προσωπικότητας της Δημοκρατίας ως ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, η ένταξή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά τη διεύρυνση του 2004 και, εν συνεχεία, η ένταξή της και στη νομισματική ένωση. Τα επιτεύγματα αυτά πιστοποιούν όντως τη σοβαρότητα και την αξιοπιστία της κυπριακής πολιτείας, η οποία, πιστεύω, δικαίως μπορεί να σεμνύνεται, ιδίως επειδή ανταποκρίθηκε με επιτυχία στα κριτήρια που έθετε η Ευρώπη για την ένταξη,³ την οποία πέτυχε και με τη σθεναρή βέβαια υποστήριξη της ελληνικής διπλωματίας και παρά την έντονη αντίθεση της Τουρκίας και ορισμένων υποστηρικτών της.

Πέραν των επιτευγμάτων αυτών υπάρχουν και πολλά που δεν επετεύχθησαν, ιδίως στον στίβο της πολιτικής, με μεγαλύτερη αποτυχία στον τομέα αυτόν την παραγωγή μιας ενιαίας πολιτικής κοινωνίας στη νήσο, στην οποία θα ενσωματωνόταν και η τουρκοκυπριακή κοινότητα. Αυτό δεν κατέστη δυνατόν να επιτευχθεί κατά την περίοδο προ του 1974 και, φυσικά, η απομόνωση των δύο κοινοτήτων λόγω της εισβολής και της συνεχιζόμενης κατοχής δημιούργησε έκτοτε τελείως απρόσφορες συνθήκες για οποιαδήποτε πρόοδο προς τη συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Αυτή δεν είναι η μόνη αποτυχία αν και, κατά τη γνώμη μου, παραμένει η σοβαρότερη πρόκληση, εάν επιθυμούμε το μέλλον να αποβεί ολιγότερο ζοφερό από το πρόσφατο παρελθόν της νήσου. Όμως και η αποτυχία αυτή θέτει το θεμελιώδες πρόβλημα της πολιτικής που είναι εκείνο της πολιτικής ηγεσίας. Το ζήτημα δε των προϋποθέσεων, ιδεολογικών και άλλων, της συμφωνίας των εθνικών κοινοτήτων της νήσου και της λύσης του Κυπριακού είναι πρώτιστα υπόθεση πολιτικής ηγεσίας. Θα πρέπει ως εκ τούτου να αναφερθούμε κάπως αναλυτικότερα στο θέμα αυτό.

Η προσέγγισή μου στο ζήτημα της Κύπρου είναι προσέγγιση πολιτικής επιστήμης, όπως ανέφερα ήδη. Ειδικότερα είναι προσέγγιση οικοδομημένη επί των ιδεών του Max Weber σε σχέση προς τις αντινομίες της πολιτικής και τις ευθύνες της πολιτικής ηγεσίας.⁴ Καθιστώ ως εκ τούτου σαφείς τις δια-

δούλου, *Εκεί που το κυπριακό θαύμα δεν έφθασε. Δομικές και θεσμικές ανεπάρκειες και πολιτικο-κοινωνικά ελλείμματα*, Intercollege, Λευκωσία 1995.

3. Για το ζήτημα αυτό άκρως διαφωτιστική είναι η μαρτυρία ενός εκ των πρωταγωνιστών της ένταξης της Κύπρου –βλ. Γιώργος Βασιλείου, *Κύπρος-Ευρωπαϊκή Ένωση. Από τα πρώτα βήματα μέχρι την ένταξη*, Αθήνα 2004. Για το θέμα, βλ. επίσης Κ. Σημίτης, *Πολιτική για μια δημιουργική Ελλάδα, 1996-2004*, Πόλις, Αθήνα 2005, σ. 106-117.

4. Max Weber, «Politics as a vocation», *From Max Weber: Essays in Sociology*, επιμ.: Η.Η.

νοντικές προϋποθέσεις εντός των οποίων θα εξετάσω το ζήτημα. Εστιάζω την ανάλυσή μου στο ζήτημα της ηγεσίας διότι φρονώ ότι στο επίπεδο αυτό οφείλουν να αποδοθούν ευθύνες και να σταθμιστούν προοπτικές εκβάσεων πιο ελπιδοφόρων από τις μέχρι τώρα εμπειρίες. Αναφερόμενος στην ηγεσία δεν εννοώ μόνον όσους άσκησαν πολιτική εξουσία, αλλά όλους όσους διαδραμάτισαν αποφασιστικούς ρόλους στον δημόσιο βίο και, βεβαίως, και τους διαμορφωτές της κοινής γνώμης, τους διανοουμένους και δημοσιογράφους. Εξετάζοντας στο επίπεδο της ηγεσίας την ιστορία του Κυπριακού κατά την εποχή από το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και εντεύθεν, μια διαπίστωση εμφανίζεται να πολιορκεί βασανιστικά την προσοχή του μελετητή. Από τους εκάστοτε προβληθέντες «αμετακίνητους» και «αδιαπραγμάτευτους» στόχους, βάσει των οποίων καθοριζόταν η προσέγγιση στο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου και συγχρόνως χαράσσονταν με περισσή ακαμψία τα όρια της αποδεκτής ιδεολογικής νομιμότητας εντός της πολιτικής κοινωνίας της νήσου, ουδείς έχει επιτευχθεί. Υπενθυμίζω: ένωσης, αυτοδιάθεσης, αδέσμευτη ανεξαρτησία, ενιαίο κράτος και, μετά το 1974, ομοσπονδία, λύση βάσει των αρχών του ΟΗΕ, λύση βάσει του ευρωπαϊκού κεκτημένου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι στόχοι αυτοί συνιστούν δίκαια αιτήματα τα οποία εκφράζουν τους πόθους του κυπριακού λαού για ελευθερία, δικαιοσύνη και κατοχύρωση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου. Υπήρξαν, όμως, στις εποχές κατά τις οποίες εκάστοτε προβλήθηκαν στόχοι βιώσιμοι και πραγματοποιήσιμοι και έγινε η προώθησή τους με τρόπους και μεθόδους που θα μπορούσαν να θέσουν τις σχετικές προσπάθειες και αγώνες στην οδό της αίσιας έκβασής τους; Αυτό είναι το δραματικό ερώτημα το οποίο για να απαντηθεί πρέπει να συνεκτιμηθεί και το κατά πόσον στόχοι και τακτικές κατέληγαν σε περιπλοκές του Κυπριακού που, αντί να προάγουν τα ζητούμενα, τα ακύρωναν και τα υπέσκαπταν.

Στο επίπεδο αυτό εντοπίζεται το πρόβλημα της επάρκειας της ηγεσίας, της ικανότητάς της να θέτει βιώσιμους στόχους και να τους διαχειρίζεται αποτελεσματικά, να ανταποκρίνεται προς τις προκλήσεις του διεθνούς περιβάλλοντος έχοντας επίγνωση των πραγματικών διεθνών συνθηκών και συγκυριών, βάσει μεθοδικής επιστημονικής στάθμισης και όχι βάσει ιδεολογικών ευχολογίων ή, ακόμα χειρότερα, με γνώμονα τις σκοπιμότητες της εσωτερικής πο-

---

Gerth - C. Wright Mills, Oxford University Press, Νέα Υόρκη 1958, σ. 77-128, ιδίως σ. 115-122. Πρβλ., αντί πολλών άλλων, και τον σχολιασμό του Raymond Aron, *Les étapes de la pensée sociologique*, Gallimard, Παρίσι 1967, σ. 525-529.

λιτικής, και, τέλος, να διαπαιδαγωγεί την κοινή γνώμη εκθέτοντας την πραγματικότητα, λέγοντας την αλήθεια και αποφεύγοντας την εύκολη αλλά ανεύθυνη διέξοδο της ρητορικής πλειοδοσίας και της κολακείας των προκαταλήψεων και των παθών. Αυτά είναι τα κριτήρια της αξιολόγησης της φρόνησης και της σοφίας της πολιτικής ηγεσίας που απαιτούνται απαραίτητως για την εκπλήρωση των ευθυνών της στη διαχείριση της τύχης του τόπου. Διαφορετικά η ηγεσία αυτοπαγιδύεται και λειτουργεί παραπλανητικά για την κοινή γνώμη, δημιουργώντας εντυπώσεις που δεν ανταποκρίνονται προς τις πραγματικές συνθήκες και δυνατότητες ως προς τη λύση του προβλήματος και την προαγωγή των τεθέντων στόχων. Είναι λυπηρό αλλά αναγκαίο να διαπιστώσουμε ότι στην ιστορία της Κύπρου, τουλάχιστον από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και εξής, τα φαινόμενα αυτά υπήρξαν ενδημικά και μπορούν να εξηγήσουν σε σημαντικό ποσοστό την κακοδαιμονία του Κυπριακού.

Επέμεινα στο ζήτημα της πολιτικής ηγεσίας διότι φρονώ ειλικρινά ότι η ηγεσία και ο τρόπος που αυτή θα διαπαιδαγωγήσει την κοινή γνώμη της νησιωτικής κοινωνίας συνιστά τον κρίσιμο και αποφασιστικό παράγοντα ως προς την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ των δύο εθνικών κοινοτήτων της νήσου.

Για να επιτευχθούν οι προϋποθέσεις της συμφωνίας των δύο εθνικών κοινοτήτων, ώστε να προχωρήσουμε προς την επανένωση της Κύπρου, απαιτείται να συντελεστεί κατά πρώτον λόγον στην κυπριακή κοινωνία ειλικρινής και μεγάλης εμβέλειας ιδεολογική καταλλαγή, η οποία θα μπορέσει να πείσει τα μέλη και των δύο κοινοτήτων τόσο για τη δυνατότητα της συνύπαρξης όσο και για την ειλικρίνεια των προθέσεων όλων να εργασθούν προς αυτόν τον στόχο.⁵ Ιδεολογική καταλλαγή δεν σημαίνει καθόλου τη διαγραφή της ιστορίας, τη λήθη του παρελθόντος, την υποκριτική και εν τέλει ανόητη προσποίηση ότι δεν υπάρχουν, ότι δεν υπήρξαν διαφορές μεταξύ μας. Αντιθέτως, η κάθαρση από τα πάθη θα συντελεστεί με τη γνώση και την παραδοχή της αλήθειας, όχι με την απλούστευση και τον ρομαντικό εξωραϊσμό του παρελθόντος, των προβλημάτων του παρόντος και των προοπτικών του μέλλοντος. Στην προσπάθεια ιδεολογικής καταλλαγής θα πρέπει να αποδυσούμε, κατά πρώτο λόγο, προβαίνοντας σε παραδοχή και όχι σε παραχάραξη της ιστορίας μας. Η ιστορία αυτής της νήσου, από την πρώτη εγκατάσταση των Μυκηναιών που έφεραν την ελληνική γλώσσα, υπήρξε ιστορία εθνοτικών

5. Για πρότυπα συμφιλίωσης και καταλλαγής σε πολιτιστικά πλουραλιστικές κοινωνίες των οποίων η μελέτη θα μπορούσε να αποβεί χρήσιμη και για τις ανάγκες της κυπριακής κοινωνίας, βλ. W. Kymlicka - B. Bashir (επιμ.), *The Politics of Reconciliation in Multicultural Societies*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2008.

συγκρούσεων αλλά και εθνοτικών συνθέσεων που παρήγαγαν τα λαμπρά επιτεύγματα του πολιτισμού τόσο κατά την εποχή του Χαλκού, όσο και κατά τις διαδοχικές φάσεις του αρχαίου πολιτισμού των ιστορικών χρόνων, κατά τον βυζαντινό Μεσαίωνα, κατά την εποχή του μεσαιωνικού βασιλείου και κατά την Κυπριακή Αναγέννηση της Βενετοκρατίας. Ας σημειωθεί ότι οι εκδηλώσεις της κυπριακής πνευματικής δημιουργίας κατά τον Μεσαίωνα και την Αναγέννηση εκφράστηκαν στην ελληνική γλώσσα, η οποία καθόρισε γενικότερα τον χαρακτήρα του πολιτισμού της νήσου. Αυτός ο πολιτισμός, με την τοπική ιδιοπροσωπία και ιδιοσυγκρασία του, που αποτελούν πηγή δημιουργικότητας και πρωτοτυπίας λόγω των πολλαπλών οσμώσεων και συναντήσεων με άλλους πολιτισμούς, είναι η πηγή της ελληνικής ταυτότητας της Κύπρου, δηλαδή η πηγή της ταυτότητας των Ελλήνων της Κύπρου. Είναι μια κληρονομιά πολύτιμη και πρέπει να προστατευτεί και να καλλιεργηθεί, κυρίως με αντιμετώπιση επείγουσα και άμεση του μεγάλου προβλήματος της γλωσσικής αλλοτρίωσης που συντελείται στις μέρες μας. Είναι ανοποσία να πιστεύεται ότι αυτή η ταυτότητα μπορεί να παραγκωνισθεί ή να διαγραφεί. Και θα ήταν ολέθριο, κυρίως από την άποψη της ανάγκης της ιδεολογικής καταλλαγής στην οποία αναφερθήκαμε, να ξευφαινονται οποιοσδήποτε σκέψεις εγκατάλειψης της ελληνικής ταυτότητας της Κύπρου.

Κοντά στην ελληνική ταυτότητα υπάρχουν στη νήσο και άλλες ταυτότητες και, κατά κύριο λόγο, η τουρκική των Τουρκοκυπρίων, και αυτή μια ταυτότητα με τις κυπριακές της ιδιαιτερότητες. Αυτή την τουρκοκυπριακή ταυτότητα πρέπει να μάθουν να αναγνωρίζουν και να σέβονται με ειλικρίνεια οι Έλληνες της Κύπρου παράλληλα προς τη δική τους, ως στοιχείο του πολιτισμού και της ιστορίας της νήσου.⁶ Πέραν των δύο αυτών ταυτοτήτων, της ελληνοκυπριακής και της τουρκοκυπριακής, υπάρχουν και εκείνες των άλλων χριστιανικών εθνοτικών ομάδων της νήσου, των Μαρωνιτών, Αρμενίων και Λατίνων. Όλες αυτές τις ταυτότητες των μεγάλων και μικρότερων κοινοτήτων της νήσου εμπεριέχει και συνέχει η κυπριακή ταυτότητα, η κοινή ταυτότητα των κατοίκων της μεγαλονήσου, μια ταυτότητα που συμμεριζόμαστε και βιώνουμε όλοι οι Κύπριοι και η οποία συντελεί στην αλληλοαναγνώρισή μας ως παιδιών αυτής της νήσου με τις ιδιότητες ευαισθησίες και συναισθηματικές ανάγκες που μας προσδιορίζουν και των οποίων αποκτούμε επίγνω-

6. Η έννοια της αμοιβαίας αναγνώρισης ως αναλυτικό εργαλείο στην εργασία αυτή εννοείται ακριβώς όπως αναπτύσσεται από τον Charles Taylor και τους συνομιλητές του στη συλλογή: Charles Taylor, *Multiculturalism. Examining the Politics of Recognition*, επιμ.: Amy Gutmann, Princeton University Press, Princeton 1994.

ση κυρίως στη διασπορά, στην αποδημία, στην εξορία, όταν καλλιεργείται μέσα μας η αίσθηση του χαμένου παράδεισου σε σχέση με τη γενέτειρα και τους ρυθμούς της ζωής της. Όποιος μελετήσει τα κείμενα των μεγάλων ιστορικών στοχαστών της κυπριακής λογιουσίνης των πρώιμων νέων χρόνων, του Στεφάνου Λουζιανιού, του Νεοφύτου Ροδινού και του αρχιμανδρίτη Κυπριανού, θα καταλάβει τι εννοώ ακριβώς με αυτές τις επισημάνσεις για τον πατριωτισμό της διασποράς και της εξορίας.

Υπάρχει μια ακόμη ταυτότητα την οποία συμμερίζονται πλέον οι Κύπριοι, οι πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας, με πολύ μεγάλες μάζες πληθυσμού στη σημερινή Ευρώπη, η ευρωπαϊκή ταυτότητα, μια ταυτότητα υποχρεώσεων, καταναγκασμών αλλά και απελευθέρωσης. Αυτές τις πολλαπλές ταυτότητες πρέπει να μάθουν να αναγνωρίζουν και να βιώνουν με ωριμότητα οι σημερινοί Κύπριοι του 21ου αιώνα, για να συντελεστεί η ιδεολογική καταλλαγή η οποία θα αποτελέσει το κρηπίδωμα της συμφωνίας των κοινότητων. Στο έργο αυτό θα είναι κρίσιμος ο ρόλος της πολιτικής ηγεσίας.⁷ Η ηγεσία θα πρέπει να καθοδηγήσει την κοινωνία των πολιτών και να τη διαπαιδαγωγήσει ώστε να καταστεί ικανή να διαχειριστεί τις πολλαπλές ταυτότητες που συνιστούν την πραγματικότητα της σημερινής Κύπρου.⁸ Το έργο θα είναι δύσκολο και θα αποτελέσει δοκιμασία για την πολιτική ηγεσία, η οποία πρώτη θα πρέπει να απεκδυθεί τα στερεότυπα και τις εύκολες και δημαγωγικές διεξόδους των ρητορικών υπεκφυγών και να μάθει να σέβεται την ιστορία του τόπου, να λέγει την αλήθεια και να αναγνωρίζει τις ετερότητες. Αυτό, βεβαίως, αφορά τόσο την ελληνοκυπριακή όσο και την τουρκοκυπριακή ηγεσία. Στη διεκπεραίωση του έργου αυτού ως αναγκαίου στοιχείου της προετοιμασίας της λύσης του Κυπριακού, η ηγεσία και στις δύο κοινότητες θα αντιμετωπίσει δυσκολίες που θα προέλθουν από παγιωμένες αδράνειες και προκαταλήψεις, αλλά και από κακοπιστία και συμφέροντα που έχουν εκτραφεί από την καπιλεύα και εκμετάλλευση των εθνικών συναισθημάτων. Θα ανακύψουν οπωσδήποτε δραματικές αντινομίες τις οποίες ο υπεύθυνος ηγέτης θα πρέπει να μάθει να βιώνει και να αποκαθαίρει στη συνείδησή του. Όμως η

7. Για την κρισιμότητα των κινήτρων της ηγεσίας ως προς την επίτευξη της επίλυσης των διαφορών σε διαιρεμένες κοινωνίες, πρβλ. τις παλαιότερες αλλά πάντοτε έγκυρες εκτιμήσεις του Eric Nordlinger, *Conflict Regulation in Divided Societies*, Center for International Affairs, Harvard University, Cambridge, Mass. 1972.

8. Η ζητούμενη διαπαιδαγώγηση θα πρέπει να καθοδηγηθεί από τις αρχές που διαμορφώνουν την ιδιότητα του πολίτη σε πολιτιστικά πλουραλιστικές κοινωνίες' βλ. σχετικά W. Kymlicka, *Multicultural citizenship*, Clarendon Press, Οξφόρδη 1995.

ευθύνη για το μέλλον του τόπου είναι η μέγιστη υποχρέωση και το κλειδί της κάθαρσης και υπέρβασης των αντινομιών. Το μέγιστο όπλο της ηγεσίας σ' αυτή την τιτάνια προσπάθεια που αποτελεί στοιχείο της θεμελίωσης της νέας κυπριακής πολιτείας είναι η αλήθεια η οποία θα πρέπει να λεχθεί και να εξηγηθεί στον λαό απερίφραστα, για να καταλάβουν οι πάντες την πραγματικότητα και να αναλάβουν όλοι τις ευθύνες που τους αναλογούν. Έτσι μόνο μπορεί να δημιουργηθεί ένα νέο ηθικό κεκτημένο επί του οποίου θα μπορέσει να θεμελιωθεί η επανενωμένη κυπριακή πολιτεία.

Στη διεκπεραίωση του έργου της ιδεολογικής καταλλαγής είναι απολύτως αναγκαίο να μετέχει και ο αρχαιότερος θεσμός της νήσου, η Εκκλησία. Η ορθόδοξη αυτοκέφαλη Εκκλησία της Κύπρου, ο μόνος θεσμός του τόπου με συνεχή παρουσία 20 αιώνων στη νήσο, είναι φορέας της ταυτότητας των Ελλήνων της Κύπρου και συναισθάνεται δικαίως να της αναλογούν σοβαρές ευθύνες για τη σωτηρία και το μέλλον του τόπου. Η πολιτική ηγεσία θα πρέπει να πει ρητά την αλήθεια για το Κυπριακό και τις προοπτικές της νήσου και στην ηγεσία της Εκκλησίας και να την καλέσει να συμμετάσχει στο έργο της ιδεολογικής καταλλαγής, ζητώντας της να θέσει σε πράξη και την παρακαταθήκη των χριστιανικών αξιών που θα μπορούσαν και θα όφειλαν να χρησιμοποιηθούν ως στοιχείο της κάθαρσης των παθών που εξέθρεψαν οι εθνικισμοί. Προσεγγίζοντας έτσι την Εκκλησία η πολιτική ηγεσία μπορεί να την καταστήσει στοιχείο της λύσης μάλλον παρά στοιχείο του προβλήματος.

Αν το έργο της ιδεολογικής καταλλαγής αποβεί επιτυχές, με αποτέλεσμα να κερδηθεί η εμπιστοσύνη και να καλλιεργηθεί το αίσθημα της ασφάλειας των Τουρκοκυπρίων, όπως και η βούλησή τους να συμπράξουν στην επίτευξη και επιβίωση της κυρίαρχης και ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας, θα μπορούσε να εκλείψει ή τουλάχιστον να μετριαστεί και το σοβαρό πρόσκομμα προς τη λύση που υπήρξε η στάση της Τουρκίας.⁹ Ενώ εξελίσσεται και αλλάζει η πολιτική και η κοινωνία της Τουρκίας, η αφαίρεση της ανησυχίας για το μέλλον των Τουρκοκυπρίων από το σκεπτικό της στρατηγικής της στο Κυπριακό θα μπορούσε να μετακινήσει ένα σοβαρό εμπόδιο στον δρόμο προς την επανένωση της Κύπρου. Την αφαίρεση της ανησυχίας αυτής από τη στρατηγική της Τουρκίας θα πρέπει δια της ιδεολογικής καταλλαγής οι Έλληνες της Κύπρου να πείσουν τους Τουρκοκυπρίους να επιζή-

9. Ως προς το ζήτημα αυτό αξιοπρόσεκτες είναι οι εκτιμήσεις του Π. Γ. Πολυβίου, *Το Κυπριακό πρόβλημα. Παραλογισμοί και προβληματισμοί*, εκδόσεις Παπαζήση, Αθήνα 2010, σ. 91-99.

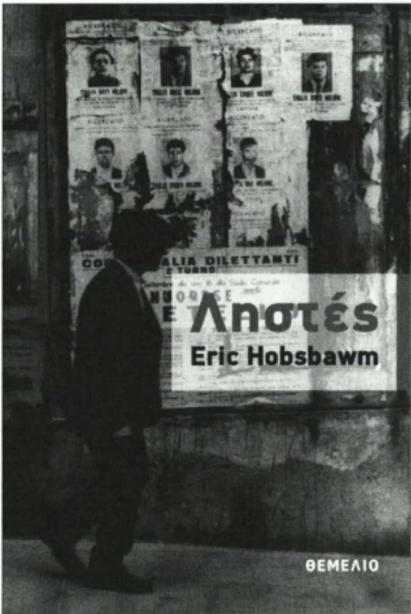
τήσουν. Αυτή είναι μια πλευρά του ζητήματος η οποία δεν έχει εκτιμηθεί αρκετά και πρέπει να μας απασχολήσει σοβαρά.

Πριν από 35 χρόνια, το 1976, μέσα στο κλίμα της συντριβής που προκάλεσε η μεγάλη συμφορά του 1974, είχα δοκιμάσει μια ερμηνεία της τραγωδίας προτείνοντας την έννοια «διαλεκτική της μισαλλοδοξίας» για να υποδείξω τους εσωτερικούς συντελεστές του προβλήματος, επίγνωση των οποίων θα μας έκανε να συναιθανθούμε και τις δικές μας ευθύνες για τη συμφορά, όπως απαιτεί κατά τη γνώμη μου κάθε ειλικρινής, έντιμη και σοβαρή εξέταση του προβλήματος.¹⁰ Για το τόλμημα εκείνο, την υπόδειξη δηλαδή της ανάγκης της αυτοκριτικής και της επίγνωσης και των δικών μας ευθυνών, σιγματίστηκα ποικιλοτρόπως από πολλούς, ιδίως από τους καπήλους και εμπόρους των εθνικών ιδεωδών και ευαισθησιών. Αρκετοί σοβαροί μελετητές του Κυπριακού, πάντως, βρήκαν αναλυτικά πρόσφορη και χρησιμοποιούσαν σε δικές τους εργασίες την έννοια της διαλεκτικής της μισαλλοδοξίας.¹¹ Άλλοι χρησιμοποιούσαν την ιδέα αγνοώντας την πατρότητά της. Σήμερα, προσεγγίζοντας πλέον το τέλος της σταδιοδρομίας μου, εξακολουθώ να φρονώ ότι η διαλεκτική της μισαλλοδοξίας μπορεί να εξηγήσει πολλά σε σχέση με τις περιπλοκές και την κακοδαιμονία του Κυπριακού. Η ιδέα της ιδεολογικής καταλλαγής υποδεικνύει τη διέξοδο από τη διαλεκτική της μισαλλοδοξίας προς την κυπριακή κοινωνία του μέλλοντος που θα ξαναβρεί την ενότητα, την ει-

10. Βλ. «The Dialectic of Intolerance. Ideological Dimensions of Ethnic Conflicts», *Journal of the Hellenic Diaspora*, τόμ. 6, τχ. 4 (χειμώνας 1979), σ. 5-30. Αναδημοσίευση: *Enlightenment, Nationalism, Orthodoxy. Studies in the Culture and Political Thought of Southeastern Europe*, Variorum, Aldershot 1994, Μελέτη αρ. XII. Σε εκτενέστερη μορφή το μελέτημα εμφανίζεται στον συλλογικό τόμο Peter Worsley - Paschalis Kitromilides (επιμ.), *Small States in the Modern World. The Conditions of Survival*, revised edition, Λευκωσία 1979, σ. 143-184. Στην αρχική του μορφή το κείμενο παρουσιάστηκε στο διεθνές συνέδριο για την επιβίωση των μικρών κρατών, το οποίο συνήλθε στη Λευκωσία τον Σεπτέμβριο του 1976.

11. Βλ., μεταξύ πολλών άλλων, Vangelis Calotychos (επιμ.), *Cyprus and its People. Nation, Identity and Experience in an Unimaginable Community 1955-1997*, Boulder, Colorado και Οξφόρδη 1998, σ. 14 (Calotychos) και σ. 261 (Μαρία Χατζηπαυλου)· George Christou, *The European Union and Enlargement. The Case of Cyprus*, Palgrave, Macmillan, Νέα Υόρκη 2004, σ. 42-43· I.D. Stefanidis, *Isle of Discord. Nationalism, Imperialism and the Making of the Cyprus Problem*, C. Hurst & Co Publishers Ltd Λονδίνο 1999, σ. 229-230 και του ίδιου, *Stirring the Nation. Political Culture, Irredentism and Anti-Americanism in Post War Greece, 1945-1967*, Aldershot 2007, σ. 6-7, 17-18. Επίσης, Κάιοαρ Μαυράτσας, *Όψεις του ελληνικού εθνικισμού στην Κύπρο*, Κατάρτι, Αθήνα 1998, σ. 57-80· Ρολάνδος Κατσαούνης, *Η Διασκεπτική 1946-1948*, Λευκωσία 2000, σ. 293-294.

ρήνη και την ελευθερία. Δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι θα εισακουσθώ αλλά αισθάνομαι ότι το χρέος και η ευθύνη του επιστήμονα έγκειται στη δοκιμή κριτικών προσεγγίσεων και στην καλλιέργεια της αμφιβολίας για τις ποικίλες, συχνά παραπλανητικές βεβαιότητες, τις οποίες από την εποχή του Ανύτου, του Μελίτου και του Λύκωνος υποθάλλουν οι εχθροί της κριτικής σκέψης.

ΘΕΜΕΛΙΟ

Κυκλοφορεί

ERIC HOBSBAWM

Α Η Σ Τ Ε Σ

Μετάφραση:
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΚΟΤΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ISBN 978-960-310-348-6
Σελίδες 264 + 24 σελ. φωτ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 210 36 02 646, FAX 210 36 12 092
Θ Ε Μ Ε Λ Ι Ο <http://www.themelio-ekdoseis.gr>, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Μάνος Ματσαγγάνης*

Η πρόσφατη κρίση φαίνεται να έχει πυροδοτήσει νέο κύκλο αμφισβήτησης του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου, καθώς και της ικανότητάς του να εγγυάται υψηλό βαθμό κοινωνικής συνοχής σε αντίξοες συνθήκες. Η εργασία αυτή ελέγχει τη βασιμότητα μιας τέτοιας εκτίμησης. Αρθρώνεται σε τρία μέρη: πρώτον, επιχειρεί μια επισκόπηση των κοινωνικών συνεπειών της κρίσης στην Ευρώπη· δεύτερον, προχωρά σε αποτίμηση του ρόλου των πολιτικών απασχόλησης και των κοινωνικών πολιτικών στον μετριασμό των συνεπειών αυτών· και, τρίτον, διερευνά τις προοπτικές της κοινωνικής Ευρώπης μετά την κρίση. Η εργασία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, σε σύγκριση με το παρελθόν, οι κοινωνικές συνέπειες της κρίσης των τελευταίων ετών ήταν ηπιότερες, και ότι αυτό μπορεί να αποδοθεί στη θεσμική ισχύ των ευρωπαϊκών συστημάτων κοινωνικής προστασίας.

---

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η κρίση των τελευταίων ετών φαίνεται να έχει πυροδοτήσει –ιδιαίτερα στη χώρα μας– έναν νέο κύκλο αμφισβήτησης του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου, καθώς και της ικανότητάς του να εγγυάται υψηλό βαθμό κοινωνικής συνοχής σε αντίξοες συνθήκες. Είναι περιττό να σημειώσουμε ότι σε αυτόν τον χορό της αμφισβήτησης βλέπει κανείς να στροβιλίζονται παράξενα ζευγάρια: ενώ τον χορό σαφώς τον σέρνει η νεοφιλελεύθερη Δεξιά (αναμφισβήτητα πιο πολυάριθμη στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού παρά στην Ευρώπη), με προθυμία μετέχει σε αυτόν και η αντισυστημική Αριστερά (αναντίρρητα πιο πολυάριθμη στην Ελλάδα παρά στις άλλες χώρες). Και οι δύο πλευρές φαίνεται να συμπύκνουν στη διαπίστωση ότι το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος ννεί τα λoίoθια: χαρέκακα η πρώτη, μελαγχολικά η δεύτερη.

* Ο Μάνος Ματσαγγάνης είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Οικονομικών Σπουδών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το κατά πόσον όντως ισχύει κάτι τέτοιο θα φανεί με το πέρασμα του χρόνου. Ίσως μετά από λίγες δεκαετίες οι ιστορικοί να χαρακτηρίσουν τη δύσκολη ετούτη δεύτερη δεκαετία του νέου αιώνα ως μια εποχή καμψής για το κοινωνικό κράτος, στη διάρκεια της οποίας η αργή φθορά αυτού του παιδιού της Ευρώπης του 20ού αιώνα μετατράπηκε σε ανεπίστρεπτη παρακμή. Ίσως πάλι οι νεκρολογίες να αποδειχθούν για μια ακόμη φορά πρόωρες. Άλλωστε, το ίδιο ακριβώς είχε συμβεί στα τέλη της δεκαετίας του 1970, μετά τις δύο πετρελαϊκές κρίσεις του 1973 και του 1979 που τελικά έθεσαν τέρμα στον μεταπολεμικό κεϋνσιανό/σοσιαλδημοκρατικό συμβιβασμό,¹ ή και στις αρχές της δεκαετίας του 1990, μετά τη νομισματική κρίση που μάλλον αναπάντεχα επιτάχυνε τις πολιτικές διεργασίες οι οποίες, μια δεκαετία αργότερα, οδήγησαν στη δημιουργία του κοινού νομίσματος.²

Είναι φανερό ότι η πρόσφατη κρίση εγείρει κεφαλαιώδη ζητήματα πολιτικής και οικονομίας: σε διεθνές επίπεδο (η ρύθμιση της παγκόσμιας οικονομίας για την αντιμετώπιση των μακροοικονομικών ανισορροπιών), σε ευρωπαϊκό (η οικονομική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το μέλλον του κοινού νομίσματος) όσο και σε εθνικό (η δεινή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας και οι προοπτικές διεξόδου από αυτήν). Η εργασία αυτή έχει σαφώς πιο περιορισμένες φιλοδοξίες: πρώτον, επιχειρεί μια πρώτη επισκόπηση των κοινωνικών συνεπειών της κρίσης στην Ευρώπη· δεύτερον, προχωρά σε μια προσωρινή αποτίμηση του ρόλου των πολιτικών απασχόλησης και των κοινωνικών πολιτικών στον μετριασμό των συνεπειών αυτών· και, κατά τρίτον, διακινδυνεύει μια διερεύνηση των προοπτικών της κοινωνικής Ευρώπης μετά την κρίση.

Ας αρχίσουμε με μια επιγραμματική επισκόπηση των βασικών δεδομένων για τις μακροοικονομικές εξελίξεις των τελευταίων λίγων ετών. Η διεθνής

1. Για μια αναλυτική διατύπωση του επιχειρήματος περί κρίσης του κοινωνικού κράτους στο τέλος της «χρυσής τριακονταετίας», βλ. OECD, *The welfare state in crisis*, Organisation for Economic Cooperation and Development, Παρίσι 1981. Για μια διερεύνηση της σχέσης κοινωνικού κράτους και οικονομίας κατά τη δεκαετία του 1970, βλ. M.G. Schmidt, «The welfare state and the economy in periods of economic crisis: a comparative study of twenty-three OECD nations», *European Journal of Political Research*, τόμ. 11, τχ. 1, 1983, σ. 1-26.

2. Μια ειδικότερη –και πολύ ενδιαφέρουσα– πλευρά αυτής της συζήτησης ήταν η διαμάχη για «το τέλος του σουβδικού μοντέλου». Για το κατηγορητήριο, βλ. A. Lindbeck, «The Swedish experiment», *Journal of Economic Literature* τχ. XXXV, 1997, σ. 1273-1319 και για την υπεράσπιση του μοντέλου, W. Korpi, «Eurosclerosis and the sclerosis of objectivity: on the role of values among economic policy experts», *The Economic Journal*, τόμ. 106, τχ. 439, 1996, σ. 1727-1746.

χρηματοοικονομική κρίση του 2007 οδήγησε σε μια εκτεταμένη οικονομική ύφεση, η οποία εκδηλώθηκε με τη μείωση του εθνικού εισοδήματος σε όλες ανεξαιρέτως τις χώρες της Ευρώπης. Η ύφεση κορυφώθηκε περίπου στα τέλη του 2008 και στις αρχές του 2009. Από τα μέσα του 2009, η ευρωπαϊκή οικονομία βγήκε επισήμως από την ύφεση, με την έννοια ότι ως σύνολο επέστρεψε σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης, παρότι σε ορισμένες χώρες το εθνικό εισόδημα συνέχιζε να μειώνεται. Πάντως, στα μέσα του 2010, μόνο η Ελλάδα από τα 27 κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξακολουθούσε να σημειώνει αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Ο ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ για την ευρωπαϊκή οικονομία ως σύνολο προβλεπόταν να φτάσει το 1,8% στα τέλη του 2010.

Παρότι η χειρότερη φάση της οικονομικής ύφεσης στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης φαίνεται να έχει περάσει, τα σημάδια που άφησε ήταν βαθιά. Στα μέσα του 2010 το ευρωπαϊκό ΑΕΠ παρέμενε κατά 3,3% χαμηλότερο από ό,τι στα μέσα του 2008, η βιομηχανική παραγωγή είχε υποχωρήσει στα επίπεδα της προηγούμενης δεκαετίας, ενώ ο αριθμός των ανέργων πλησίαζε τα 23 εκατομμύρια ή σχεδόν 10% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού της Ε.Ε.³

2. ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ⁴

Οι συνέπειες της κρίσης στην αγορά εργασίας εκδηλώνονται πάντοτε με κάποια υστέρηση. Η νομοθεσία προστασίας της απασχόλησης εμποδίζει τις επιχειρήσεις να προσαρμόσουν απότομα τον αριθμό των θέσεων εργασίας στα μειωμένα επίπεδα ζήτησης για τα προϊόντα τους. Στο ίδιο συντελεί και το γεγονός ότι οι απολύσεις κοστίζουν και στις επιχειρήσεις, όπως και οι ενδεχόμενες μελλοντικές προσλήψεις. Τέλος, το αποτέλεσμα αυτό ενισχύεται από τις συστηματικές προσπάθειες ορισμένων κυβερνήσεων αντί απλώς να επιτρέψουν στις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στη χώρα να διακόψουν τις συμβάσεις των εργαζομένων τους, να τις ωθούν να τους θέσουν σε διαθεσιμότητα ή να μειώσουν τον χρόνο που τους απασχολούν. Οι πολιτικές

3. Βλ. EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, European Commission, Βρυξέλλες 2010.

4. Το υλικό της ενότητας αυτής προέρχεται κυρίως από τις πρόσφατες ετήσιες εκθέσεις της Ε.Ε. (EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, ό.π.) και του ΟΟΣΑ (OECD, *Employment outlook: moving beyond the jobs crisis*. Organisation for Economic Cooperation and Development, Παρίσι 2010).

μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας παρουσιάζονται αναλυτικότερα στη συνέχεια.

Η ζήτηση εργασίας εκ μέρους των επιχειρήσεων προσεγγίζεται από τον αριθμό των κενών θέσεων εργασίας ως ποσοστό του συνόλου των κενών ή κατελημμένων θέσεων εργασίας [job vacancy rate]. Το ποσοστό αυτό άρχισε να μειώνεται στο δεύτερο τρίμηνο του 2008 και δεν σταμάτησε να πέφτει έως και το τρίτο τρίμηνο του 2009. Συνολικά, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου κάμψης, ο δείκτης έχασε περίπου 40% της τιμής του. Παρά τη βελτίωση που σημειώθηκε έκτοτε, την άνοιξη του 2010 ο δείκτης εξακολουθούσε να βρίσκεται σε χαμηλότερα επίπεδα από ό,τι την άνοιξη του 2008.

Ο ετήσιος ρυθμός αύξησης της συνολικής απασχόλησης στην Ε.Ε. άρχισε να πέφτει το 2008 (0,9%, έναντι 1,8% το 2007 και 1,6% το 2006), και έγινε αρνητικός από το τρίτο τρίμηνο του ίδιου έτους. Το 2009 η μείωση επιταχύνθηκε, με αποτέλεσμα η συνολική απασχόληση να μεταβληθεί κατά -1,8% σε σχέση με το προηγούμενο έτος. Η απασχόληση στο σύνολο της ευρωπαϊκής οικονομίας σταμάτησε να μειώνεται μόνο στα μέσα του 2010, οπότε ο αριθμός των απασχολούμενων είχε υποχωρήσει στα 221 εκατομμύρια. Η καθαρή απώλεια 5,6 εκατομμυρίων θέσεων εργασίας, από το 2008 έως το 2010, συνιστά σοβαρή οπισθοχώρηση, κατά το ένα τρίτο περίπου της προόδου που είχε σημειωθεί από το 2000 έως το 2008 (καθαρή αύξηση των θέσεων εργασίας στην Ε.Ε. κατά 17 εκατομμύρια). Η απώλεια αυτή δεν επρόκειτο να αναπληρωθεί γρήγορα: ο προβλεπόμενος ρυθμός αύξησης της συνολικής απασχόλησης το 2011 μετά βίας ανερχόταν σε 0,2% (από -1,0% το 2010).

Φυσικά, η κρίση δεν έπληξε την απασχόληση κατά τον ίδιο βαθμό σε όλες τις χώρες. Η διάρκεια και το βάθος της ύφεσης, η διάρθρωση της οικονομίας και της αγοράς εργασίας καθώς και οι πολιτικές απασχόλησης που υιοθετήθηκαν καθόρισαν κατά πώς φαίνεται τις επιπτώσεις της κρίσης σε κάθε περίπτωση. Μεταξύ των μεγαλύτερων κρατών-μελών, οι επιπτώσεις στην απασχόληση ήταν δυσμενέστερες στην Ισπανία, όπου η καθαρή απώλεια θέσεων εργασίας από τα μέσα του 2008 έως τα μέσα του 2010 πλησίασε τα 2 εκατομμύρια (ή 9,2% των θέσεων εργασίας). Στη Γαλλία (όπου η οικονομική ύφεση ήταν το ίδιο σοβαρή όσο και στην Ισπανία), καθώς και στη Βρετανία και στην Ιταλία (όπου η ύφεση ήταν οξύτερη), η μείωση της απασχόλησης ήταν λιγότερο έντονη: 600 χιλιάδες θέσεις εργασίας στην Ιταλία, 500 χιλιάδες στη Βρετανία, 400 χιλιάδες στη Γαλλία. Αντίθετα, στη Γερμανία, ο ρυθμός αύξησης της απασχόλησης έγινε ελαφρά αρνητικός μόνο κατά το πρώτο εξάμηνο του 2009, ενώ στα μέσα του 2010 το επίπεδο της απασχόλησης ήταν

κατά 0,2% *υψηλότερο* σε σχέση με τα μέσα του 2008. Παρόμοια ήταν η εξέλιξη της απασχόλησης στην Πολωνία, όπου παρατηρήθηκε μικρή μείωση για μια σύντομη περίοδο (από τα μέσα του 2009 έως τις αρχές του 2010), με τη συνολική απασχόληση στα μέσα του 2010 να βρίσκεται 2% υψηλότερα σε σύγκριση με την αντίστοιχη περίοδο του 2008.

Μεταξύ των υπόλοιπων χωρών, στη διετία που εκτείνεται από τα μέσα του 2008 έως τα μέσα του 2010, η μείωση της απασχόλησης ήταν ιδιαίτερα έντονη στη Λετονία (κατά 19%), στην Εσθονία (15%), στη Λιθουανία (13%), καθώς και στην Ιρλανδία (12%), ενώ στην Ελλάδα η μείωση ήταν σαφώς μικρότερη (3,4% –από 4.582.500 απασχολούμενους στα μέσα του 2008 σε 4.427.000 στα μέσα του 2010). Αντίθετα, εκτός από τη Γερμανία και την Πολωνία, η απασχόληση κατά την ίδια περίοδο ανέκαμψε επίσης στο Βέλγιο και το Λουξεμβούργο. Γενικά, στα μέσα του 2010 το ποσοστό απασχόλησης στον συνολικό πληθυσμό ηλικίας 15-64 ετών των 27 κρατών-μελών έφτανε το 64,3% (έναντι 66,0% στα μέσα του 2008).

Η προσαρμογή της αγοράς εργασίας στις μεταβολές της οικονομικής δραστηριότητας μπορεί να γίνει είτε μέσω της μεταβολής του αριθμού των απασχολούμενων είτε μέσω της μεταβολής των ωρών εργασίας ανά απασχολούμενο είτε φυσικά μέσω ενός συνδυασμού και των δύο. Για παράδειγμα, στη Γερμανία, στο Βέλγιο και στην Αυστρία η μείωση των ωρών εργασίας ανά απασχολούμενο (και παρά τη μείωση του παραγομένου προϊόντος ανά ώρα εργασίας) επέτρεψε τη διατήρηση υψηλών επιπέδων απασχόλησης ακόμη και σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης. Αντίθετα, στην Ισπανία καθώς και (σε κάπως μικρότερο βαθμό) στην Πορτογαλία και στην Ιρλανδία, η προσαρμογή έγινε κυρίως μέσω της μείωσης του αριθμού των απασχολούμενων.

Γενικά, η μείωση του ΑΕΠ στο σύνολο της ευρωπαϊκής οικονομίας υπολογίζεται ότι απορροφήθηκε κατά 42% από τη μείωση του αριθμού των απασχολούμενων, κατά 30% από τη μείωση των ωρών εργασίας και κατά 28% από τη μείωση της παραγωγικότητας. Αντίθετα, η εικόνα στις ΗΠΑ ήταν πολύ διαφορετική: εκεί ο κύριος μηχανισμός προσαρμογής ήταν ο αριθμός των απασχολούμενων, αφού ο μέσος αριθμός ωρών εργασίας ανά απασχολούμενο μειώθηκε πολύ λιγότερο, ενώ η παραγωγικότητα ανά ώρα εργασίας *αυξήθηκε*.

Η μείωση της απασχόλησης δεν μεταφράζεται πάντοτε σε ανεργία: μπορεί επίσης να εκδηλωθεί ως απόσυρση από την αγορά εργασίας, είτε μέσω συνταξιοδότησης είτε μέσω παράτασης των σπουδών είτε μέσω «αποθάρρυνσης» όσων δεν καταγράφονται ως άνεργοι επειδή θεωρείται ότι έχουν πλέον πάψει

να ψάχνουν για δουλειά. Πάντως, κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να έχει συμβεί στην Ευρώπη στη διάρκεια της περιόδου που εξετάζουμε: το ποσοστό συμμετοχής (δηλαδή, ο αριθμός των απασχολούμενων συν τον αριθμό των ανέργων δια το μέγεθος του οικονομικά ενεργού πληθυσμού) έμεινε σχεδόν αμετάβλητο: 71,1% στα μέσα του 2010 έναντι 70,9% στα μέσα του 2008.

Το ποσοστό της ανεργίας στην Ε.Ε. ως σύνολο άρχισε να αυξάνεται στις αρχές του 2008, οπότε ανερχόταν σε 6,7%. Στα μέσα του 2010 είχε φτάσει το 9,6%. Η αύξηση της ανεργίας στην Ευρώπη ήταν λοιπόν σημαντική. Ήταν όμως λιγότερο έντονη από ό,τι στις ΗΠΑ, όπου το αντίστοιχο ποσοστό αυξήθηκε από 4,5% στο δεύτερο τρίμηνο του 2007 σε 10,0% στο τελευταίο τρίμηνο του 2009, για να υποχωρήσει στη συνέχεια σε 9,7% στα μέσα του 2010. Γενικά, ενώ πριν από την κρίση η ανεργία ήταν σαφώς υψηλότερη στην Ευρώπη από ό,τι στις ΗΠΑ, σήμερα στις δύο αυτές μεγάλες οικονομίες η ανεργία κυμαίνεται σε παρόμοια επίπεδα, ενώ μεσολάβησε μια σύντομη περίοδος όταν η διαφορά (0,7% τον Οκτώβριο του 2009) ήταν *υπέρ* της Ευρώπης.

Και πάλι, οι ιδιαίτερες εμπειρίες των κρατών-μελών της Ε.Ε. ήταν διαφορετικές μεταξύ τους. Η αύξηση της ανεργίας στις περισσότερες χώρες ήταν μεγαλύτερη στο πρώτο δωδεκάμηνο (Μάρτιος 2008-Μάρτιος 2009) παρά στο επόμενο (Μάρτιος 2009-Μάρτιος 2010). Για παράδειγμα, τον πρώτο χρόνο στην Ισπανία και στην Ιρλανδία η ανεργία εκτινάχθηκε κατά 6-8 ποσοστιαίες μονάδες, ενώ τον δεύτερο η αύξηση περιορίστηκε σε 2 ποσοστιαίες μονάδες. Αντίθετα, σε χώρες όπως η Αυστρία και η Γερμανία η ανεργία μειώθηκε το δεύτερο δωδεκάμηνο. Τον Ιούλιο του 2010 το ποσοστό ανεργίας στην Ε.Ε. κυμαινόταν γύρω στο 4%-4,5% στην Αυστρία και στην Ολλανδία αλλά υπερέβαινε το 20% στην Ισπανία και στη Λετονία, ενώ στην Ελλάδα είχε φτάσει το 11,8% το δεύτερο τρίμηνο του 2010 και συνέχιζε να αυξάνεται.

Όταν η ανεργία συνεχίζει την ανοδική της πορεία και η δημιουργία νέων θέσεων εργασίας παραμένει υποτονική, μεγαλώνει ο κίνδυνος μακρόχρονης παραμονής εκτός απασχόλησης όσων έχασαν τη δουλειά τους, καθώς και όσων ψάχνουν εργασία για πρώτη φορά. Σύμφωνα με τα δεδομένα του δεύτερου τριμήνου του 2010, από τα 22,7 εκατομμύρια ανέργων στην Ε.Ε. τα 9 εκατομμύρια ήταν άνεργοι πάνω από 12 μήνες: από αυτούς 4,2 εκατομμύρια ήταν άνεργοι πάνω από 2 έτη, ενώ από τους τελευταίους 1,9 εκατομμύρια ήταν άνεργοι πάνω από 4 έτη. Το ποσοστό μακρόχρονης ανεργίας αυξήθηκε από 2,5% το τρίτο τρίμηνο του 2008 σε 3,7% το πρώτο μισό του 2010. Συνεπώς, 40% των ανέργων στην Ε.Ε. σήμερα είναι άνεργοι για 12 τουλάχιστον μήνες. Το ποσοστό της μακρόχρονης ανεργίας φαίνεται ότι θα συνεχί-

σει να αυξάνεται ακόμη και αφού αρχίσει να μειώνεται η συνολική ανεργία.

Οι συνθήκες που επικρατούν στις ευρωπαϊκές αγορές εργασίας έχουν γίνει ιδιαίτερα δυσμενείς για τους νέους. Υπολογίζεται ότι 30% περίπου της συνολικής αύξησης της ανεργίας μπορεί να αποδοθεί σε ανέργους ηλικίας 25-34 ετών, ενώ άλλο 18% σε ανέργους ηλικίας 15-24 ετών. Η ανεργία των νέων αυξήθηκε ιδιαίτερα στην Ισπανία, αλλά επίσης στη Γαλλία και στη Βρετανία, καθώς και (σε μικρότερο βαθμό) στην Ιρλανδία και στις χώρες της Βαλτικής. Αντίθετα, η γυναικεία ανεργία αυξήθηκε λιγότερο από ό,τι η ανεργία των ανδρών, και κυμαίνεται πλέον σε παρόμοια επίπεδα.

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέβλεπε την άνοιξη του 2010 ότι μέχρι το τέλος του έτους το ποσοστό ανεργίας θα είχε διαμορφωθεί στο επίπεδο του 9,8%, ενώ εκτιμούσε ότι θα μειωθεί ανεπαίσθητα σε 9,7% το 2011. Σε σύγκριση με το 2008, η ανεργία το 2011 αναμενόταν αυξημένη στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στη Σλοβακία, στις χώρες της Βαλτικής, καθώς επίσης και στην Ελλάδα. Νεότερες εκτιμήσεις του Σεπτεμβρίου του 2010 σημείωναν το ενδεχόμενο η ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας να προκύψει νωρίτερα.

Ωστόσο, παρότι οι αναθεωρημένες εκτιμήσεις επιτρέπουν κάποια αισιοδοξία για τις εξελίξεις στην αγορά εργασίας, η αισιοδοξία αυτή δεν μπορεί παρά να είναι περιορισμένη. Αφενός, η αύξηση του ΑΕΠ έχει πάψει από καιρό να μεταφράζεται αυτόματα σε (ισόποση) αύξηση της απασχόλησης. Αφετέρου, αρκετές χώρες προχώρησαν στη λήψη μέτρων δημοσιονομικής εξυγίανσης, τα περισσότερα από τα οποία τέθηκαν σε εφαρμογή από τις αρχές του 2011. Όσοι συμφωνούν ότι τα μέτρα λιτότητας είναι επιβεβλημένα και όσοι διαφωνούν με την εκτίμηση αυτή συμπίπτουν μεταξύ τους στη διαπίστωση ότι οι κοινωνικές επιπτώσεις των μέτρων αυτών δεν μπορεί παρά να επιδεινώσουν τις συνέπειες της ύφεσης.

3. ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Οι διαθέσιμες πηγές για τις εξελίξεις στην αγορά εργασίας, κυρίως οι Έρευνες Εργατικού Δυναμικού, διεξάγονται ανά τρίμηνο, ενώ τα βασικά αποτελέσματά τους δημοσιοποιούνται μέσα σε λίγους μήνες. Αντίθετα, οι πηγές για τις εξελίξεις στην κατανομή εισοδήματος, όπως είναι οι Έρευνες Οικογενειακών Προϋπολογισμών σε εθνικό επίπεδο και η Έρευνα Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης [EU-SILC] σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, διεξάγονται ανά έτος (στην καλύτερη περίπτωση), η περίοδος αναφοράς για τα εισοδήματα

των συμμετεχόντων είναι το προηγούμενο δωδεκάμηνο, ενώ τα αποτελέσματα δεν είναι διαθέσιμα προτού περάσουν 12 τουλάχιστον μήνες. Για παράδειγμα, τα δεδομένα της έρευνας EU-SILC του 2011 (εισοδήματα 2010) δεν θα είναι προσβάσιμα πριν από την άνοιξη του 2012. Με άλλα λόγια, οι εκτιμήσεις μας για τις επιπτώσεις της οικονομικής ύφεσης και των μέτρων δημοσιονομικής εξυγίανσης στην κατανομή του εισοδήματος είναι πολύ πιο πρόωρες και παρακινδυνευμένες, καθώς βασίζονται σε στατιστική βάση που είναι σαθρότερη και χρήζει επείγοντως επικαιροποίησης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (τέλη Ιανουαρίου 2011) είχαν δημοσιοποιηθεί –και μάλιστα κάπως νωρίτερα από ό,τι συνήθως– μόνο οι εκτιμήσεις της Eurostat για το συνολικό ποσοστό φτώχειας το 2009 ανά χώρα και στο σύνολο της Ε.Ε. Οι εκτιμήσεις αυτές έδειχναν *μείωση* του ποσοστού φτώχειας στην Ευρωπαϊκή Ένωση των 27, από 18,9% το 2008 σε 17,8% το 2009. Η μείωση ήταν σημαντική ακόμη και σε χώρες που είχαν αρχίσει να πλήττονται (ή επρόκειτο σύντομα να πληγούν) σοβαρά από την οικονομική ύφεση, όπως η Ιρλανδία, η Ισπανία και η Ελλάδα.

Είναι προφανές ότι η υστέρηση αυτή δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, καθώς έχει ως αποτέλεσμα, αφενός, να διεξάγεται η δημόσια συζήτηση σχετικά, για παράδειγμα, με τη φτώχεια και την ανισότητα χωρίς κατ' ουσία ασφαλείς ενδείξεις για το πραγματικό μέγεθος του προβλήματος *την ώρα της συζήτησης* και, αφετέρου, να λαμβάνονται μέτρα πολιτικής προτού μπορέσει να γίνει μια ακριβής αποτίμηση των διανεμητικών επιδράσεων τους –εάν υποθεθεί ότι αυτή η αποτίμηση είναι επιθυμητή.

Η (συνήθως υπόρρητη) υιοθέτηση της υπόθεσης ότι η αύξηση της ανεργίας οδηγεί σε ανάλογη αύξηση της φτώχειας, συχνά κατά τα φαινόμενα στη δημόσια συζήτηση, δεν μπορεί ασφαλώς να αποτελέσει ικανοποιητική λύση. Ευτυχώς, η αύξηση της ανεργίας δεν συνεπάγεται σχεδόν ποτέ ισόποση αύξηση της φτώχειας. Κάποιοι από όσους χάνουν τη δουλειά τους ζουν σε νοικοκυριά όπου κάποιο άλλο μέλος συνεχίζει να εργάζεται. Κάποια νοικοκυριά εκτός από τις αμοιβές εργασίας έχουν και άλλα εισοδήματα, π.χ. από ενοίκια ή από ελεύθερο επάγγελμα. Ακόμη πιο σημαντικός μπορεί να είναι ο ρόλος των κοινωνικών παροχών. Κάποιες από αυτές συνδέονται με την απώλεια της θέσης εργασίας, είτε ενεργοποιούνται τη στιγμή της απόλυσης (π.χ. επιδόματα ανεργίας) είτε αμέσως μετά λόγω της συνακόλουθης μείωσης του εισοδήματος του νοικοκυριού (π.χ. στεγαστικά επιδόματα, επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας). Άλλες κοινωνικές παροχές δεν συνδέονται με την απώλεια της θέσης εργασίας αλλά εξακολουθούν να καταβάλλονται στον ίδιο

τον άνεργο ή σε άλλα μέλη του νοικοκυριού (π.χ. οικογενειακά επιδόματα, συντάξεις κ.λπ.).

Συνεπώς, η βαρύτητα της ανεργίας ως προσδιοριστικός παράγοντας της φτώχειας εξαρτάται από το εάν οι άνεργοι συνεισέφεραν με τη δουλειά τους (προτού την χάσουν) την κύρια ή ακόμη και μοναδική πηγή εισοδήματος, από τη συμμετοχή στην αγορά εργασίας των υπολοίπων μελών της οικογένειας, από τα υπόλοιπα εισοδήματα (και κοινωνικά επιδόματα) του νοικοκυριού κ.ά. Για όλους αυτούς τους λόγους, η συσχέτιση της ανεργίας με τη φτώχεια μπορεί να είναι χαλαρή. Άρα, δεν είναι δυνατόν να βγάλει κανείς ασφαλή συμπεράσματα για την εξέλιξη της δεύτερης από μια απλή παρατήρηση της εξέλιξης της πρώτης.

Η υστέρηση, λοιπόν, των δεδομένων κατανομής εισοδήματος παραμένει πρόβλημα –το οποίο ωστόσο μπορεί εν μέρει να παρακαμφθεί με δύο κυρίως τρόπους. Πρώτον, με τη μέθοδο της λεγόμενης μικροπροσομοίωσης, την εφαρμογή δηλαδή ενός αριθμητικού υποδείγματος φόρων-παροχών πάνω στα επικαιροποιημένα στοιχεία μιας έρευνας εισοδημάτων τύπου EU-SILC. Δεύτερον, με τη μέθοδο του «nowcasting», ενός νεολογισμού που υπαινίσσεται την πρόβλεψη [forecasting] του παρόντος (αντί του μέλλοντος). Και οι δύο μέθοδοι έχουν πρόσφατα εφαρμοστεί στο πλαίσιο του τμήματος του Ευρωπαϊκού Παρατηρητηρίου για την Κοινωνική Κατάσταση που παρακολουθεί τις εξελίξεις στις συνθήκες διαβίωσης και την κατανομή του εισοδήματος.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι βεβαίως κατά πόσον το σύστημα κοινωνικής προστασίας είναι σε θέση να προστατεύει αποτελεσματικά όσους πλήττονται από την κρίση και τις οικογένειές τους. Το ερώτημα αυτό τέθηκε εγκαίρως από τον Atkinson,⁵ προτού η οικονομική ύφεση αρχίσει να επιδρά στις ευρωπαϊκές αγορές εργασίας, σε ημερίδα που διοργάνωσε η γαλλική Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης τον Νοέμβριο του 2008. Όπως παρατήρησε τότε ο Atkinson, «χρειαζόμαστε επειγόντως ένα stress test του κοινωνικού κράτους».

Η εργασία των Figari κ.ά.⁶ επιχειρεί να διερευνήσει εμπειρικά το ερώτημα του Atkinson, εκτιμώντας με τη μέθοδο της μικροπροσομοίωσης την επίδραση της ανεργίας και των κοινωνικών παροχών στα εισοδήματα όσων χάνουν τη

5. A.B. Atkinson, «Stress-testing the welfare state», στο B. Ofstad - O. Bjerkholt - K. Skrede - A. Hylland (επιμ.), *Rettfærd og politikk: festskrift til Hilde Bojer på 70-årsdagen*. Emiliar Forlag, Όσλο 2009.

6. F. Figari - A. Salvatori - H. Sutherland, «Economic downturn and stress testing European welfare systems», working paper No. 2010-18, University of Essex: Institute for Social and Economic Research, Essex 2010.

δουλειά τους στο Βέλγιο, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στη Λιθουανία και στη Βρετανία. Οι ερευνητές εφαρμόζουν το υπόδειγμα φορολογίας και κοινωνικών παροχών EUROMOD,⁷ το οποίο καλύπτει 19 κράτη-μέλη της Ε.Ε. και επεκτείνεται σταδιακά στα υπόλοιπα 8. Τα υποδείγματα φορολογίας και κοινωνικών παροχών ενσωματώνουν μεγάλο αριθμό μέτρων πολιτικής, όπως είναι οι άμεσοι και οι έμμεσοι φόροι, οι εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, οι κοινωνικές παροχές καθώς και οι μεταξύ τους αλληλεπιδράσεις. Το EUROMOD (όπως και τα περισσότερα υποδείγματα φορολογίας και κοινωνικών παροχών) είναι «στατικό», με την έννοια ότι θεωρεί πως η συμπεριφορά των ατόμων δεν μεταβάλλεται όταν μεταβάλλεται η κρατική πολιτική. Τα «στατικά» υποδείγματα είναι εξαιρετικά χρήσιμα για την ανάλυση των βραχυχρονίων αποτελεσμάτων των μεταβολών στη φορολογία ή στην κοινωνική πολιτική διότι επιτρέπουν τη διαπίστωση των επιπτώσεων κάποιου νέου μέτρου πολιτικής αφενός στον κρατικό προϋπολογισμό και αφετέρου στη διανομή του εισοδήματος. Εδώ το EUROMOD χρησιμοποιείται για την εκτίμηση των διανεμητικών συνεπειών της μετάβασης από την απασχόληση στην ανεργία σημαντικού τμήματος του πληθυσμού ηλικίας 25-49 ετών στις πέντε χώρες. Η εκτίμηση βασίζεται στα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Έρευνας Εργατικού Δυναμικού για την αύξηση της ανεργίας και τα χαρακτηριστικά των νέων ανέργων μεταξύ του πρώτου τριμήνου του 2008 και του τρίτου τριμήνου του 2009.

Τα αποτελέσματα των Figari κ.ά.⁸ είναι ενδιαφέροντα. Με βάση την υπόθεση ότι οι νέοι άνεργοι δικαιούνται επίδομα ασφάλισης ανεργίας, το ποσοστό όσων παραμένουν πάνω από το συμβατικό όριο φτώχειας (60% του διαμέσου ισοδύναμου εισοδήματος) παρά την απώλεια της θέσης εργασίας τους ξεκινά από σχεδόν 60% στη Λιθουανία και φτάνει σε σχεδόν 90% στο Βέλγιο. Αντίθετα, το ποσοστό όσων το εισόδημα πέφτει κάτω από το όριο φτώχειας είναι σχετικά περιορισμένο: 31% στη Βρετανία και στη Λιθουανία, 24% στην Ιταλία, 14% στην Ισπανία και 9% στο Βέλγιο. Ένα όχι ασήμαντο ποσοστό των νέων ανέργων (λίγο πάνω από 10% στη Λιθουανία, στην Ιταλία και στην Ισπανία, χαμηλότερο στις άλλες δύο χώρες) ήταν ήδη φτωχοί προτού χάσουν τη δουλειά τους. Οι συγγραφείς υπογραμμίζουν ότι για την

7. H. Sutherland, «EUROMOD: the tax-benefit microsimulation model for the European Union», στο A. Gupta - A. Harding (επιμ.), *Modelling our future: population ageing, health and aged care*. International Symposia in Economic Theory and Econometrics 16 (483-488), Elsevier, Amsterdam 2007.

8. F. Figari - A. Salvatori - H. Sutherland, «Economic downturn and stress testing European welfare systems», ό.π.

προστασία των ανέργων από τη φτώχεια, εκτός από τα επιδόματα ανεργίας σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν δύο άλλοι παράγοντες: αφενός, η συμβίωση των ανέργων με μέλη του νοικοκυριού που εργάζονται ή/και η ύπαρξη άλλων ιδιωτικών εισοδημάτων στο νοικοκυριό και, αφετέρου, άλλοι θεσμοί στήριξης των χαμηλών εισοδημάτων όπως είναι τα επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας και ειδικά τα προγράμματα ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος.

Η μελέτη των Özdemir κ.ά.⁹ εφαρμόζει τη μέθοδο του «nowcasting». Συγκεκριμένα, οι συγγραφείς αναλύουν τα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Έρευνας Εργατικού Δυναμικού για την αύξηση της ανεργίας και τα χαρακτηριστικά των νέων ανέργων μεταξύ 2008 και 2009 και, στη συνέχεια, τα συνδυάζουν με τα δεδομένα της Έρευνας Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης [EU-SILC] για τον κίνδυνο φτώχειας ατόμων ηλικίας έως 65 ετών (α) σε νοικοκυριά στα οποία κανείς δεν εργάζεται και (β) σε νοικοκυριά ανέργων καθώς και (γ) ανενεργών ατόμων, στα οποία όμως κάποιο μέλος εργάζεται. Η κρίσιμη υπόθεση είναι ότι η αύξηση της ανεργίας μεταβάλλει την αναλογία του οικονομικά ενεργού πληθυσμού που ανήκει σε κάθε έναν από τους παραπάνω τύπους νοικοκυριού, καθώς και ότι τα χαρακτηριστικά των νέων ανέργων είναι περίπου παρόμοια με αυτά όσων ήταν ήδη άνεργοι προτού εκδηλωθεί η κρίση. Οι συγγραφείς προβλέπουν αυξημένα ποσοστά φτώχειας στις περισσότερες χώρες το 2009 έναντι του 2008, αν και οι αυξήσεις είναι μάλλον περιορισμένες. Η εργασία καταλήγει με μια αρκετά εξαντλητική συζήτηση των μεθοδολογικών αδυναμιών και των απλουστευτικών υποθέσεων που θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την ερμηνεία των αποτελεσμάτων.

Παρόμοια τεχνική εφαρμόζεται στην έρευνα των Baldini & Ciani¹⁰ για τις επιπτώσεις της ύφεσης στην ανισότητα και στη φτώχεια στην Ιταλία. Οι συγγραφείς συγκρίνουν τα δεδομένα της Έρευνας Εργατικού Δυναμικού για τα χαρακτηριστικά των απασχολούμενων και των ανέργων μεταξύ τρίτου τριμήνου του 2006 και τρίτου τριμήνου του 2009 και, στη συνέχεια, χρησιμοποιούν το υπόδειγμα μικροπροσομοίωσης του Πανεπιστημίου της Modena για να εκτιμήσουν τις μεταβολές στην κατανομή εισοδήματος. Τα αποτελέσματά τους δείχνουν ότι η μείωση της απασχόλησης στην Ιταλία αυξάνει την ανισό-

9. E. Özdemir - F. Sanoussi - T. Ward, «The potential effects of the recession on the risk of poverty: nowcasting», Research note 6/2010, Social Situation Observatory-Income distribution and living conditions, Βρυξέλλες 2010.

10. M. Baldini - E. Ciani, «Diseguaglianza e povertà durante la recessione», CAPPaper n. 75. Università di Modena e Reggio Emilia: Centro di Analisi delle Politiche Pubbliche, Modena 2010.

τητα (μεταβολή δείκτη Gini από 0,2935 σε 0,3008 με επιδόματα ανεργίας και σε 0,3055 χωρίς), το ποσοστό φτώχειας (από 17,67% σε 18,01% με επιδόματα ανεργίας και σε 18,47% χωρίς), καθώς και το ποσοστό ακραίας φτώχειας, όπως προκύπτει βάσει μιας χαμηλότερης γραμμής φτώχειας ίσης με 40% του διαμέσου ισοδύναμου εισοδήματος (από 5,56% σε 6,12% με επιδόματα ανεργίας και σε 6,64% χωρίς).

Όπως παρατηρούν οι συγγραφείς, η παραδοχή ότι η γραμμή φτώχειας παραμένει σταθερή στο 40% ή στο 60% της αρχικής αντί της τελικής κατανομής οδηγεί στην εκτίμηση μιας εντονότερης αύξησης του ποσοστού φτώχειας (π.χ. σε 20,09% αντί για 18,47% χωρίς επιδόματα ανεργίας). Η παρατήρηση αυτή εγείρει ένα σοβαρό μεθοδολογικό ζήτημα σχετικά με την καταλληλότητα της έννοιας της σχετικής φτώχειας σε περιόδους μεγάλων αυξήσεων ή μεγάλων μειώσεων του διαμέσου εισοδήματος (με το οποίο είναι εκ συμβάσεως συνδεδεμένη η γραμμή αυτή). Όπως υπογραμμίζει ο Atkinson,¹¹ είναι ανάγκη να διαχωρίσουμε την επίδραση της κρίσης στην κατανομή του εισοδήματος από την επίδρασή της στο διάμεσο εισόδημα.

Η ιδέα αυτή αναπτύσσεται περαιτέρω στην εργασία των Ματσαγγάνη & Λεβέντη,¹² που επιχειρούν την εκτίμηση των διανεμητικών επιπτώσεων της κρίσης στην Ελλάδα με βάση ένα υπόδειγμα φόρων-παροχών. Οι συγγραφείς απομονώνουν την επίδραση των μέτρων φορολογικής και εισοδηματικής πολιτικής που συνδέονται με το Μνημόνιο και ανακοινώθηκαν την άνοιξη του 2010, από την αύξηση της ανεργίας και τη μείωση των εισοδημάτων που σημειώθηκαν λόγω της οικονομικής ύφεσης την ίδια περίοδο –και που, σε κάποιο βαθμό, οφείλονται στα ίδια τα μέτρα λιτότητας. Όσον αφορά τη φτώχεια, τα αποτελέσματα δείχνουν ότι με βάση το συμβατικό όριο (60% του διαμέσου εισοδήματος του 2010) το ποσοστό φτώχειας αυξήθηκε ελαφρά (από 20,1% το 2009 σε 20,9% το 2010). Ωστόσο, μεταξύ 2009 και 2010 το εισόδημα μειώθηκε, ενώ ο πληθωρισμός αυξήθηκε. Για αυτό, οι συγγραφείς χρησιμοποιούν επίσης το (τιμαριθμικά αναπροσαρμοσμένο) όριο φτώχειας του 2009. Με βάση το τελευταίο, η αύξηση ήταν πολύ μεγαλύτερη (από 20,1% το 2009 σε 25,1% το 2010).

Όσον αφορά την ανισότητα, τα αποτελέσματα είναι ασαφέστερα. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, ενώ σε απόλυτους όρους (σε ευρώ) η κρίση έχει κοστίσει περισσότερο στα εύπορα στρώματα παρά στα νοικοκυριά με χαμηλό ει-

11. A.B. Atkinson, «Stress-testing the welfare state», *ό.π.*

12. M. Matsaganis - C. Leventi, «Distributional implications of the crisis in Greece», παρουσίαση σε σεμινάριο της Τράπεζας της Ελλάδος, Αθήνα, Μάιος 2011.

οδήμα, οι απώλειες των τελευταίων ως ποσοστό του εισοδήματός τους είναι κάθε άλλο παρά αμελητέες.

Επιπλέον, οι συγγραφείς τονίζουν τη σημασία της αύξησης της ανεργίας, η οποία αυτή τη φορά πλήττει και αρχηγούς νοικοκυριών. Χαρακτηριστικά, ενώ το συνολικό ποσοστό ανεργίας έχει αυξηθεί από 7,7% το 2008 (9,5% το 2009) σε 12,5% το 2010 (με πρόβλεψη 14,6% το 2011), η αντίστοιχη αύξηση στην κρίσιμη κατηγορία «άνδρες ηλικίας 30-44 ετών» ήταν από 3,9% το 2008 σε 8,2% το 2010.

Τέλος, η εργασία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η πρόσφατη κρίση έχει επιταχύνει τη διαδικασία μετάλλαξης του προτύπου της φτώχειας στην Ελλάδα, που ήταν ήδη σε εξέλιξη από τα τέλη της δεκαετίας του 1990. Ενώ παλαιότερα η φτώχεια έπληττε κυρίως ηλικιωμένους ή και κατοίκους αγροτικών περιοχών, τα τελευταία χρόνια αφορά σε αυξανόμενο βαθμό οικογένειες με παιδιά ή και κατοίκους αστικών περιοχών.

Η μεθοδολογική προσέγγιση της τελευταίας εργασίας υιοθετείται σε μια ευρύτερη μελέτη των διανεμητικών επιπτώσεων των μέτρων λιτότητας στην Εσθονία, στην Ισπανία και στην Ελλάδα.¹³ Η μελέτη παραθέτει για σύγκριση τα αποτελέσματα του Institute for Fiscal Studies για τις διανεμητικές επιπτώσεις των μέτρων λιτότητας στη Βρετανία.¹⁴ Οι συγγραφείς συνοψίζουν τα κύρια ευρήματά τους ως εξής: πρώτον, το ποσοστό φτώχειας αναμένεται να αυξηθεί ως αποτέλεσμα των μέτρων λιτότητας, ιδίως στην Ελλάδα και, σε μικρότερο βαθμό, στην Εσθονία· δεύτερον, οι μεταβολές στην ανισότητα είναι λιγότερο έντονες και μπορεί να κινούνται στην αντίθετη κατεύθυνση· τρίτον, τα μέτρα λιτότητας μειώνουν το ειδικό βάρος των κοινωνικών παροχών στο διαθέσιμο εισόδημα, ενώ αυξάνουν το ειδικό βάρος των φόρων και των κοινωνικών εισφορών· τέταρτον, σε απόλυτους όρους (δηλαδή, σε ευρώ) η μείωση του εισοδήματος είναι μεγαλύτερη στα υψηλότερα εισοδηματικά στρώματα, εκτός από την Ισπανία όπου κάτι τέτοιο είναι λιγότερο σαφές· και πέμπτον, σε σχετικούς όρους (ως ποσοστό του εισοδήματός τους) οι εισοδηματικές απώλειες είναι μεγαλύτερες στα χαμηλότερα εισοδηματικά στρώματα.

13. C. Leventi - H. Levy - M. Matsaganis - A. Paulus - H. Sutherland, «Modelling the distributional effects of austerity measures: the challenges of a comparative perspective», Research note 8/2010. Social Situation Observatory-Income distribution and living conditions, Βρυξέλλες 2010.

14. J. Browne - P. Levell, «The distributional effect of tax and benefit reforms to be introduced between June 2010 and April 2014: a revised assessment», IFS Briefing Note BN108, The Institute for Fiscal Studies (doi: 10.1920/bn.ifs.2010.00108), Λονδίνο 2010.

Χωρίς εξαίρεση, όλες οι παραπάνω μελέτες εκτιμούν τις επιπτώσεις της κρίσης στην κατανομή του εισοδήματος με βάση τις μεταβολές των δεικτών φτώχειας και, σε μικρότερο βαθμό, ανισότητας. Ωστόσο, όπως αναφέρει ο Atkinson¹⁵ και εξηγεί πιο αναλυτικά ο Nolan,¹⁶ η κρίση επιδρά στην κατανομή του εισοδήματος με πολλούς άλλους αλληλοσυνδεδεμένους τρόπους. Η μείωση του εισοδήματος πιέζει τα νοικοκυριά που έχουν συσσωρευμένα χρέη (π.χ. στεγαστικά ή καταναλωτικά δάνεια), ακόμη και όταν βρίσκονται πάνω από το όριο της φτώχειας. Η μείωση της αξίας της ιδιόκτητης κατοικίας και άλλων περιουσιακών στοιχείων επηρεάζει την κατανάλωση και την αποταμίευση. Ο συνδυασμός της μείωσης τόσο του εισοδήματος όσο και της αξίας των περιουσιακών στοιχείων προκαλεί μια αίσθηση οικονομικής στενότητας και υλικής στέρσης σε ορισμένες κατηγορίες (π.χ. ηλικιωμένοι). Η αίσθηση αυτή επίσης προκαλείται από την αύξηση του ειδικού βάρους των δαπανών κατοικίας (ενοίκιο, δόση στεγαστικού δανείου) στους οικογενειακούς προϋπολογισμούς. Την αίσθηση αυτή¹⁷ ενισχύει και η αύξηση των τιμών, η οποία σε ορισμένες χώρες όπως η Ελλάδα είναι σημαντική και μάλιστα μεγαλύτερη για τα χαμηλότερα εισοδηματικά στρώματα από ό,τι για τα υψηλότερα.¹⁸ Τέλος, η κρίση επηρεάζει τα εισοδήματα των αυτοαπασχολούμενων, καθώς η ζήτηση για τις υπηρεσίες τους υποχωρεί και η πιστωτική κάλυψη των ατομικών επιχειρήσεων εκ μέρους των τραπεζών περιορίζεται.

Όλα αυτά συμβάλλουν ασφαλώς στην εμπέδωση ενός κλίματος γενικής δυσπραγίας, η οποία έρχεται σε αντίθεση με τη σταθερότητα των δεικτών φτώχειας. Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, ίσως να μην είναι τόσο παράδοξο ότι ανάμεσα στο 2002 και στο 2007 –περίοδο αξιολόγησης οικονομικής μεγέθυνσης και επέκτασης της απασχόλησης, κατά την οποία το «επίσημο» ποσοστό σχετικής φτώχειας στα 15 παλαιότερα κράτη μέλη της Ε.Ε. αυξήθηκε κατά 1,5 ποσοστιαία μονάδα– η «παράσταση» [perception] της φτώχειας αυξήθηκε κατά 12 ολόκληρες ποσοστιαίες μονάδες.¹⁹ Είναι περιττό να σημει-

15. A.B. Atkinson, «Stress-testing the welfare state», *ό.π.*

16. B. Nolan, «Background note for roundtable discussion on monitoring the effects of the financial crisis on vulnerable groups», Organisation for Economic Cooperation and Development, Παρίσι 2009.

17. T. Boeri - A. Brandolini, «The age of discontent: Italian households at the beginning of the decade», *Giornale degli Economisti*, τόμ. 63, τχ. 3-4, 2004, σ. 449-487.

18. Σ. Ζωγραφάκης - Θ. Μπράκος, «Η αναδιανεμητική επίδραση του πληθωρισμού στην Ελλάδα», *Οικονομικό Δελτίο*, τχ. 24, Τράπεζα της Ελλάδος, Αθήνα 2005, σ. 49-90.

19. Eurostat, *Combating poverty and social exclusion: a statistical portrait of the European Union 2010*. Publications Office of the European Union, Λουξεμβούργο 2010.

ωθεί ότι οι αρνητικοί ρυθμοί ανάπτυξης, η μείωση της απασχόλησης και οι συνέπειες των μέτρων λιτότητας δεν μπορεί παρά να αυξήσουν και άλλο την υποκειμενική αίσθηση δυσπραγίας και φτώχειας.

4. ΜΕΤΡΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ

Παρότι η οικονομική ύφεση των τελευταίων ετών ήταν κατά κοινή ομολογία η χειρότερη που γνώρισε η Ευρώπη –και ο υπόλοιπος κόσμος– μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι επιπτώσεις της στην απασχόληση δεν ήταν τόσο δραματικές όσο θα φοβόταν κανείς. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ το ευρωπαϊκό ΑΕΠ μειώθηκε κατά 5,3% (από το υψηλότερο στο χαμηλότερο σημείο της καμπύλης, δηλαδή μεταξύ πρώτου τριμήνου του 2008 και δεύτερου τριμήνου του 2009), η μεταβολή της συνολικής απασχόλησης ήταν σχετικά ηπιότερη (-2,7% μεταξύ δεύτερου τριμήνου του 2008 και πρώτου τριμήνου του 2010). Συνεπώς, η ελαστικότητα της απασχόλησης ως προς τις μεταβολές του ΑΕΠ αποδείχθηκε ίση περίπου με 0,5.²⁰ Μάλιστα, σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Αυστρία, το Βέλγιο, η Ολλανδία και η Βρετανία, η σχετική ανθεκτικότητα της αγοράς εργασίας ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Η χαρακτηριστικότερη περίπτωση ήταν αυτή της Γερμανίας, όπου παρά τη μείωση του παραγόμενου προϊόντος κατά 6,6% η υποχώρηση του γενικού ποσοστού απασχόλησης ήταν της τάξης του 0,3%. Αντίθετα, στις ΗΠΑ η μείωση του ΑΕΠ κατά 4,1% οδήγησε σε πτώση της απασχόλησης κατά 6,0%, στοιχείο που παραπέμπει σε πολύ μεγαλύτερη ελαστικότητα της απασχόλησης ως προς τις μεταβολές του ΑΕΠ (περίπου 1,4).

Πώς εξηγείται αυτή η σχετική ανθεκτικότητα των ευρωπαϊκών αγορών εργασίας; Μια πλήρης απάντηση στο ερώτημα αυτό θα έπρεπε οπωσδήποτε να λάβει υπόψη συγκυριακούς παράγοντες όπως είναι, για παράδειγμα, η μεγάλη υποχώρηση της οικοδομικής δραστηριότητας εκεί όπου η «φούσκα» της αγοράς ακινήτων ήταν μεγαλύτερη (π.χ. στην Ισπανία). Σε αυτή την ενότητα θα επικεντρωθούμε στη συμβολή των πολιτικών απασχόλησης που εφαρμόστηκαν σε διάφορες χώρες.

Ορισμένες χώρες επιχειρήσαν είτε να τονώσουν τη ζήτηση εργασίας εκ μέρους των επιχειρήσεων επιδοτώντας τις προσλήψεις και τις αμοιβές ή μει-

20. EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, ό.π.

ώνοντας το μη μισθολογικό κόστος της εργασίας, είτε να ενισχύσουν την απασχόληση απευθείας με δημόσια προγράμματα δημιουργίας θέσεων εργασίας.

Πιο συγκεκριμένα, από τα μέσα περίπου του 2009 γενικεύτηκαν (στη Σουηδία) ή θεσμοθετήθηκαν για πρώτη φορά (στην Αυστρία και στην Πορτογαλία) κίνητρα για την πρόσληψη των μακροχρόνια ανέργων, με πρόσθετα κίνητρα για την πρόσληψη νέων ανέργων σε ορισμένες περιπτώσεις (στην Αυστρία, στη Φινλανδία και στην Πορτογαλία). Επίσης, αρκετές χώρες (Βρετανία, Φινλανδία, Γαλλία και Ελλάδα) έλαβαν μέτρα επιδότησης του μισθού των νεοπροσληφθέντων. Τα μέτρα αυτά απευθύνονταν κυρίως σε νέους εργαζομένους, αν και σε κάποιες περιπτώσεις (όπως στη Γαλλία) μπορούσαν να επιλεγούν και εργαζόμενοι μεγαλύτερης ηλικίας. Τέλος, επιχειρήθηκε (π.χ. στην Ιρλανδία) η επιδότηση των θέσεων εργασίας σε επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν προβλήματα βιωσιμότητας.

Τα μέτρα μείωσης του μη μισθολογικού κόστους της εργασίας μπορούν να διακριθούν σε αυτά που εφαρμόζονται σε όλες τις θέσεις εργασίας (είτε υφίστανται ήδη είτε πρόκειται να δημιουργηθούν), και σε αυτά που αφορούν αποκλειστικά τις νέες θέσεις εργασίας. Τα πρώτα συνίστανται στην «οριζόντια» μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών, είτε γενικά (για όλους τους εργαζόμενους) είτε ειδικά (για ορισμένες κατηγορίες). Για παράδειγμα, στην Ουγγαρία οι εργοδοτικές εισφορές για χαμηλόμισθους μειώθηκαν από 24% σε 21% του συνολικού κόστους εργασίας. Στην Πορτογαλία οι εργοδοτικές εισφορές για επιχειρήσεις με λιγότερους από 50 εργαζόμενους ή για νεοπροσληφθέντες ηλικίας άνω των 45 ετών μειώθηκαν από 19% σε 17%, ενώ επίσης ενισχύθηκαν οι προσλήψεις κάποιων ειδικών κατηγοριών με συμβάσεις αορίστου χρόνου με την απαλλαγή των επιχειρήσεων από εργοδοτικές εισφορές για την πρώτη τριετία. Οι ασφαλιστικές εισφορές των εργοδοτών για προσλήψεις ανέργων μπεντίστηκαν για 12 μήνες και στην Ιρλανδία. Στη Γαλλία και στην Ισπανία οι εργοδοτικές εισφορές για νεοπροσληφθέντες μειώθηκαν, ιδίως εάν αυτοί είναι χαμηλόμισθοι.²¹

Από την άλλη, αρκετές χώρες εγκαινίασαν ή επέκτειναν προγράμματα μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας [short-time work]. Ο κύριος στόχος των προγραμμάτων αυτών είναι η διάσωση των θέσεων εργασίας που απειλούνται καθώς η ζήτηση για το προϊόν της επιχείρησης υποχωρεί. Οι εργαζόμενοι τίθενται προσωρινά σε καθεστώς πλήρους ή μερικής διαθεσιμότητας.

21. OECD, *Employment outlook: moving beyond the jobs crisis*, ό.π.

τητας, δηλαδή απασχολούνται με μειωμένο ωράριο ή αποδεσμεύονται εντελώς για μια ορισμένη περίοδο, επιτρέποντας στην επιχείρηση να μειώσει το κόστος μισθοδοσίας για τη διάρκεια της ύφεσης. Σε αντάλλαγμα, οι εργαζόμενοι αποζημιώνονται (εν μέρει) για την απώλεια εισοδήματος μέσω ενός δημόσιου προγράμματος επιδότησης μερικής ανεργίας, ενώ διατηρούν τη θέση εργασίας τους και επιστρέφουν σε αυτή όταν οι συνθήκες βελτιώνονται. Με τον τρόπο αυτόν, ο εργαζόμενος δεν επιβαρύνεται από το οικονομικό και ψυχολογικό κόστος της απόλυσης, ενώ η επιχείρηση απαλλάσσεται από το κόστος της απόλυσης και της (μελλοντικής) πρόσληψης άλλου εργαζομένου.

Σε κάποιες ευρωπαϊκές χώρες η συμμετοχή σε προγράμματα μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας αυξήθηκε θεαματικά στη διάρκεια της ύφεσης. Στη Γερμανία ο αριθμός των δικαιούχων στο πρόγραμμα *Kurzarbeit* έφτασε το 1,5 εκατομμύριο τον Μάιο του 2009 (από 39.000 τον Μάιο του 2008). Στο Βέλγιο η συμμετοχή ανέβηκε από 87.000 τον Ιούλιο του 2008 σε 313.000 τον Μάρτιο του 2009. Στην Αυστρία τον Αύγουστο του 2008 προγράμματα μειωμένης απασχόλησης δεν υπήρχαν ακόμη, αλλά τον Ιούνιο του 2009 πάνω από 36.000 εργαζόμενοι μετείχαν σε αυτά. Στη Γαλλία ο αριθμός των δικαιούχων ήταν κάτω από 50.000 στις αρχές του 2008, αλλά αυξήθηκε σε σχεδόν 250.000 στα μέσα του 2009. Στην Ιταλία, όπου τα προγράμματα μερικής ανεργίας *Cassa integrazione ordinaria/straordinaria* είναι σε ισχύ εδώ και πολλές δεκαετίες, ο αριθμός των επιδοτούμενων ωρών εργασίας σε καθεστώς διαθεσιμότητας εκτοξεύθηκε από 10 περίπου εκατομμύρια τον Αύγουστο του 2008 σε 100 εκατομμύρια τον Σεπτέμβριο του 2009.²² Το 2009 στην Ισπανία, στην Ιρλανδία, στην Τσεχία και στη Φινλανδία το ποσοστό των μισθωτών που συμμετείχε σε τέτοια προγράμματα υπερέβαινε το 1%, στην Ιταλία και στη Γερμανία ήταν πάνω από 3%, ενώ στο Βέλγιο το ποσοστό αυτό πλησίαζε το 6%.

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε χώρες όπως η Ολλανδία ή η Τσεχία η παρακολούθηση προγραμμάτων κατάρτισης είναι υποχρεωτική για τους εργαζόμενους σε καθεστώς μειωμένης απασχόλησης. Αντίθετα, σε χώρες όπως η Γερμανία ή η Αυστρία, η κατάρτιση είναι προαιρετική αλλά επιδοτείται από το κράτος. Λόγω της οικονομικής ύφεσης, σε κάποιες χώρες τα προγράμματα μειωμένης απασχόλησης έγιναν πιο γενναιόδωρα (π.χ. στη Φινλανδία), η διάρκειά τους επιμηκύνθηκε (π.χ. στη Γαλλία), ενώ τα κριτήρια επιλεξιμότη-

22. EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, ό.π.

τας των επιχειρήσεων έγιναν χαλαρότερα (π.χ. στο Βέλγιο). Καθώς όμως οι οικονομίες ανακάμπτουν, τα πρόσθετα μέτρα αποσύρονται.

Τα προγράμματα μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας φαίνεται ότι επέδρασαν σημαντικά στη διάσωση θέσεων εργασίας στις χώρες της Ευρώπης όπου εφαρμόστηκαν. Ιδιαίτερα ωφελημένοι αποδείχθηκαν οι εργαζόμενοι με μονιμότητα ή συμβάσεις αορίστου χρόνου. Αντίθετα, ωφελήθηκαν λιγότερο οι εργαζόμενοι με προσωρινή απασχόληση ή/και συμβάσεις ορισμένου χρόνου οι οποίοι, ούτως ή άλλως, πλήττονται νωρίτερα και περισσότερο όταν υποχωρεί η παραγωγική δραστηριότητα.²³

Σύμφωνα με την ανάλυση του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης,²⁴ η επίδοση των προγραμμάτων μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας ήταν καλύτερη στο Βέλγιο, όπου η συρρίκνωση της απασχόλησης ήταν κατά 1,3 ποσοστιαίες μονάδες μικρότερη από ό,τι θα ήταν εάν τα προγράμματα αυτά απουσίαζαν. Η μείωση της απασχόλησης στη Γερμανία, στην Ιταλία και στη Φινλανδία ήταν κατά 0,75 ποσοστιαίες μονάδες μικρότερη λόγω των προγραμμάτων. Ειδικά στη Γερμανία, εκτιμάται ότι τα προγράμματα μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας επέτρεψαν τη διατήρηση 200.000 θέσεων εργασίας που διαφορετικά θα είχαν χαθεί.

Σύμφωνα με την ανάλυση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,²⁵ η ευεργετική επίδραση των προγραμμάτων μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας μεγιστοποιείται κατά την αρχική φάση της ύφεσης, ενώ η στοχευμένη επιδότηση των προσλήψεων φαίνεται να αποδίδει περισσότερο όταν η οικονομία αρχίζει να ανακάμπει. Η προτεραιότητα για το 2011 είναι, αφενός, η σταδιακή απόσυρση των έκτακτων μέτρων ενίσχυσης της απασχόλησης ώστε να αποφευχθεί η επιδότηση των εργοδοτών για θέσεις εργασίας που θα είχαν ούτως ή άλλως δημιουργηθεί και, αφετέρου, η ενίσχυση της απασχόλησης των κατηγοριών που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση στην αγορά εργασίας.

Σε αυτό το πλαίσιο, όπως άλλωστε επιβεβαιώνει ο László Andor, νέος

23. Υπ' αυτή την έννοια, τα προγράμματα μειωμένης απασχόλησης και μερικής ανεργίας κινδυνεύουν να καταστήσουν βαθύτερο τον κατακερματισμό της αγοράς εργασίας, ενισχύοντας περαιτέρω τη θέση των insiders σε σχέση με αυτή των outsiders: βλ. M. Jessoula - P. Graziano - I. Madama «“Selective flexicurity” in segmented labour markets: the case of Italian “mid-siders”», *Journal of Social Policy*, τόμ. 39, τχ. 4, 2010, σ. 561-583· B. Palier (επιμ.), *A long goodbye to Bismarck: the politics of welfare reforms in continental Europe*, Amsterdam University Press, Άμστερνταμ 2010.

24. OECD, *Employment outlook: moving beyond the jobs crisis*, ό.π.

25. EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, ό.π.

Επίτροπος Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων, η συμβολή της «ευέλικτης ασφάλειας» [flexicurity] μπορεί να είναι αξιολογη: ²⁶ αφενός, για την καλύτερη αξιοποίηση των ευκαιριών απασχόλησης στη φάση της ανάκαμψης και, αφετέρου, για την καταπολέμηση του κατακερματισμού στις αγορές εργασίας, ενισχύοντας τόσο την ευελιξία των εργαζομένων με σταθερή απασχόληση όσο και την ασφάλεια των εργαζομένων στις άτυπες μορφές απασχόλησης.

5. ΜΕΤΡΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ

Καθώς όλο και μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού εξαρτάται όλο και περισσότερο από το σύστημα κοινωνικής προστασίας, το τελευταίο κινδυνεύει με υπερφόρτιση, ενώ η αυξημένη πίεση μπορεί να προκαλέσει ή να φέρει στο φως κενά στο κοινωνικό δίχτυ ασφαλείας. Επιπλέον, η δημοσιονομική εξυγίανση, παρότι συνήθως συνοδεύεται από αντισταθμιστικά μέτρα προστασίας των πιο αδύναμων ομάδων, συχνά καθιστά τις κοινωνικές παροχές λιγότερο γενναιόδωρες ή δυσκολότερα προσβάσιμες.

Προς το παρόν, πάντως, η κοινωνική δαπάνη στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυξάνεται, ιδίως ως ποσοστό του εθνικού εισοδήματος –το οποίο έχει εν τω μεταξύ μειωθεί. Σύμφωνα με τις προβλέψεις, ²⁷ το μερίδιο της κοινωνικής δαπάνης στο ΑΕΠ από 27,5% το 2007 θα φτάσει το 30,7% το 2011. Αλλωστε, στα προηγμένα συστήματα κοινωνικής προστασίας η δαπάνη για επιδόματα ανεργίας και στήριξη των χαμηλών εισοδημάτων αυξάνεται αυτόματα καθώς ανεβαίνει η ανεργία και ο αριθμός των νοικοκυριών με χαμηλό εισόδημα. ²⁸ Επιπλέον, η κοινωνική δαπάνη αυξήθηκε και άλλο εξαιτίας των έκτακτων μέτρων που θεσμοθετήθηκαν σε πολλές χώρες το 2009. Τα μέτρα αυτά αύξησαν το ύψος ή τη διάρκεια των παροχών ή χαλάρωσαν τα κριτήρια

26. Βλ. EC, Directorate-General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities, *Employment in Europe 2010*, ό.π. Για μια ανάλυση της διαφοράς της ευρωπαϊκής «ευέλικτης ασφάλειας» [flexicurity] από την αμερικανικού τύπου ευελιξία χωρίς ασφάλεια [flexibility] από έναν εξέχοντα γάλλο οικονομολόγο, βλ. R. Boyer, «Η δανική ευέλικτη ασφάλεια: ποια είναι τα συμπεράσματα για τη Γαλλία;», στο P. Askenazy - D. Cohen (επιμ.), *Η οικονομία σήμερα*, εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2009.

27. CEU, «Update of the Joint Assessment by the Social Protection Committee and the European Commission of the social impact of the economic crisis and of policy responses, 26 November 2010», Council of the European Union, Βρυξέλλες 2010.

28. B. Vis - K. van Kersbergen - T. Hylands, «To what extent did the financial crisis intensify the pressure to reform the welfare state?», *Social Policy & Administration*, υπό έκδοση.

επιλεξιμότητας ώστε να συμπεριλάβουν εργαζόμενους που συνήθως δεν καλύπτονται από τα παραδοσιακά επιδόματα ανεργίας, όπως είναι εκείνοι που εργάζονται σε άτυπες μορφές απασχόλησης.

Ως αποτέλεσμα των παραπάνω βελτιώσεων, ο αριθμός όσων εισπράττουν επιδόματα ανεργίας αυξήθηκε σημαντικά μεταξύ Ιουνίου 2009 και Ιουνίου 2010. Η αύξηση ήταν μεγαλύτερη σε χώρες όπως η Ελλάδα (+44%), η Βουλγαρία (+31%) και η Ισπανία (+14%) όπου η ανεργία ανέβηκε απότομα, ήταν όμως σημαντική και σε χώρες όπως η Ολλανδία και η Ρουμανία όπου η αύξηση της ανεργίας ήταν μικρότερη. Σε ορισμένες χώρες (Βρετανία, Ουγγαρία, Πολωνία, Πορτογαλία, Τσεχία), η αύξηση του αριθμού των δικαιούχων επιδόματος ανεργίας υπερέβη την αύξηση του αριθμού των ανέργων, οδηγώντας σε βελτίωση του δείκτη κάλυψης. Επιπλέον, στα μισά περίπου κράτη-μέλη ο αριθμός όσων εισπράττουν επιδόματα κοινωνικής πρόνοιας αυξήθηκε από το 2009 έως το 2010. Η αύξηση κυμάνθηκε από 2% στη Δανία και 5% στην Πορτογαλία, έως 80% στην Εσθονία και 191% στη Λιθουανία. Τέλος, μη κυβερνητικές οργανώσεις αναφέρουν μια αύξηση της ζήτησης για υπηρεσίες έκτακτης κοινωνικής βοήθειας, όπως είναι τα συσσίτια και η προσωρινή στέγαση των αστέγων.²⁹

Παρότι, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, επιχειρήματα οικονομικής αποδοτικότητας υποστηρίζουν την έγκαιρη απόσυρση (όπως άλλωστε και την έγκαιρη εφαρμογή) των έκτακτων μέτρων στήριξης της απασχόλησης, η ενδεχόμενη πρόωπη απόσυρσή τους μπορεί να έχει αρνητικές επιδράσεις κοινωνικής προστασίας. Η αύξηση του αριθμού των δικαιούχων κοινωνικής πρόνοιας καθώς μειώνεται ο αριθμός των δικαιούχων επιδόματος ανεργίας σε ορισμένες χώρες δείχνει ότι αυτός ο κίνδυνος δεν είναι θεωρητικός. Η ανουχία για δυσμενείς εξελίξεις στο πεδίο αυτό επιτείνεται καθώς αρχίζουν να γίνονται αισθητές οι επιδράσεις των μέτρων λιτότητας που ελήφθησαν με σκοπό τη δημοσιονομική εξυγίανση σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Γενικά, τα μέτρα λιτότητας σχεδιάζονται ώστε να ελαχιστοποιήσουν τις αρνητικές επιδράσεις στις πιο ευάλωτες κατηγορίες. Ωστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο συνδυασμός αύξησης της φορολογίας και μείωσης της δημόσιας δαπάνης απειλεί να πλήξει το εισόδημα και τον «κοινωνικό μισθό» (δηλαδή τις κοινωνικές υπηρεσίες που παρέχονται δωρεάν).³⁰

29. CEU, «Update of the Joint Assessment by the Social Protection Committee and the European Commission of the social impact of the economic crisis and of policy responses, 26 November 2010», ό.π.

30. Η δραστική περικοπή της δημόσιας δαπάνης –της κοινωνικής δαπάνης μη εξαιρουμέ-

6. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η Μεγάλη Ύφεση του 1929-1932 τραυμάτισε ανεπανόρθωτα τον κοινωνικό ιστό σε πολλές χώρες της Ευρώπης και αλλού, ενώ επίσης διέλυσε την αξιοπιστία των δημοκρατικών κυβερνήσεων και συνέβαλε στην επικράτηση του φασισμού –εξέλιξη που, με τη σειρά της, οδήγησε στην τραγωδία του δεύτερου «ευρωπαϊκού εμφυλίου» δύο μόλις δεκαετίες μετά τη λήξη του πρώτου. Οι έκτακτες συνθήκες της μεταπολεμικής περιόδου ευνόησαν την εδραίωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου.³¹

Παρότι κάθε άλλο παρά ασήμαντες, σε σύγκριση με τέτοιας κλίμακας κοσμοϊστορικά γεγονότα οι κοινωνικές συνέπειες της κρίσης των τελευταίων ετών ήταν σαφώς ηπιότερες. Το φαινόμενο αυτό δεν μπορεί παρά να αποδοθεί, τουλάχιστον εν μέρει, στη θεσμική ισχύ των ευρωπαϊκών συστημάτων κοινωνικής προστασίας. Βέβαια, η «νεοφιλελεύθερη επανάσταση» είχε επιχειρήσει τις τρεις τελευταίες δεκαετίες να αποσυναρμολογήσει αυτό ακριβώς το ρυθμιστικό οπλοστάσιο που είχε συσσωρευθεί κατά τη μεταπολεμική περίοδο, με σκοπό την αποτροπή της επανάληψης στο μέλλον κρίσεων σαν τη Μεγάλη Ύφεση. Η επιχείρηση αυτή γνώρισε μεγαλύτερη επιτυχία στο πεδίο της οικονομικής παρά σε αυτό της κοινωνικής πολιτικής. Υπ' αυτή την έννοια, είναι μάλλον καθουσιαστική η ταχύτητα με την οποία οι ευρωπαίοι (και όχι μόνο) πολιτικοί εγκατέλειψαν, στις έκτακτες συνθήκες της πρόσφατης κρίσης, τα διδάγματα της νεοφιλελεύθερης ορθοδοξίας για να υιοθετήσουν κεινοισιανής έμπνευσης μέτρα αναθέρμανσης της οικονομικής δραστηριότητας.

Εάν η πρόσφατη κρίση μπορεί να παρομοιαστεί με μια ξαφνική καταιγίδα, που ξεσπά με δριμύτητα για να υποχωρήσει πάλι ύστερα, το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο έδειξε ότι είναι γερό σκαρί. Η ανεργία αυξήθηκε στην Ευρώπη, αλλά λιγότερο απ' όσο στις ΗΠΑ, παρότι η συρρίκνωση του παραγόμενου προϊόντος στις δύο οικονομίες ήταν παρόμοιου μεγέθους. Οι αυτοματισμοί του κοινωνικού κράτους φαίνεται ότι λειτούργησαν, η κοινωνική δα-

---

νης– στη Βρετανία φαίνεται ότι εγείρει τέτοια ζητήματα με ιδιαίτερη ένταση. Για μια συλλογική αξιολόγηση των επιπτώσεων των περικοπών στο βρετανικό κοινωνικό κράτος, βλ. την έκθεση της Επιστημονικής Εταιρείας Κοινωνικής Πολιτικής [Social Policy Association] N. Yeates - T. Haux - R. Jawad - M. Kilkey (επιμ.), *In defence of welfare: the impacts of the spending review*. Social Policy Association, www.social-policy.org.uk, 2011.

31. F.G. Castles, «Black swans and elephants on the move: the impact of emergencies on the welfare state», *Journal of European Social Policy*, τόμ. 20, τχ. 2, 2010, σ. 91-101.

πάνη αυξήθηκε, αναπληρώνοντας μέρος της απώλειας των οικογενειακών εισοδημάτων και απορροφώντας έτσι σε έναν βαθμό τους κοινωνικούς κραδασιμούς. Ευφάνταστες πολιτικές απασχόλησης (τύπου *Kurzarbeit*) πέτυχαν –εκεί όπου εφαρμόστηκαν συνεπέστερα– τη διατήρηση των θέσεων εργασίας χωρίς μαζικές απολύσεις εργαζομένων παρά την καθίζηση της ζήτησης για τα προϊόντα των επιχειρήσεων που τους απασχολούν.³² Οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών υπήρξαν γενικά παρεμβατικές, αν και το περιεχόμενο των παρεμβάσεων τους διέφερε από χώρα σε χώρα, προσφέροντας άφθονο υλικό στους μελετητές της συγκριτικής δημόσιας πολιτικής. Όσο για τον ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αυτός ήταν αρκετά δραστήριος στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής αλλά μάλλον διακριτικός στο πεδίο της πολιτικής απασχόλησης και κοινωνικής πολιτικής (όπου, άλλωστε, η πρωτοβουλία ανήκει στις εθνικές κυβερνήσεις).

Είναι, λοιπόν, εξασφαλισμένο το μέλλον της «κοινωνικής Ευρώπης»; Όχι ακριβώς. Πολύ πριν από την πρόσφατη κρίση, από τις αρχές περίπου της δεκαετίας του 1980, η αγορά εργασίας ορισμένων χωρών «παράγει» ένα μεγαλύτερο και συνεχώς αυξανόμενο βαθμό διασποράς των αμοιβών εργασίας, ενώ η ελάφρυνση της φορολογίας εισοδήματος και επιχειρήσεων μετριάζει την αναδιανεμητική ικανότητα της δημόσιας πολιτικής και μεταφέρει τη διασπορά των αμοιβών στην (άνιση) κατανομή του διαθέσιμου εισοδήματος. Είναι γνωστό ότι η τάση αύξησης της διασποράς των αμοιβών εργασίας συνδέεται με την τεχνολογική πρόοδο, με τη διεθνοποίηση της παραγωγής καθώς και με την υποχώρηση της επιρροής των εργατικών συνδικάτων. Είναι γνωστό, επίσης, ότι είναι πολύ σαφέστερη στις ΗΠΑ ή στη Βρετανία, ενώ είναι λιγότερο έντονη στη Γαλλία ή στη Γερμανία.³³ Σε κάθε περίπτωση, ούτε

32. European Restructuring Monitor- ERM, *Extending flexicurity: the potential of short-time working schemes*, European Foundation for the Improvement of Living and Working Conditions, Δουβλίνο 2010.

33. Για μια επισκόπηση της εξέλιξης των ανισοτήτων βλ. A. Brandolini, «Political economy and the mechanics of politics», *Politics & Society*, τόμ. 38, τχ. 2, 2010, σ. 212-226· OECD, *Growing unequal? income distribution and poverty in OECD countries*. Organisation for Economic Cooperation and Development, Παρίσι 2008· T. Piketty, *Η οικονομία των ανισοτήτων*, εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2007. Για μια ανάλυση του ζητήματος της μεγάλης αύξησης των υψηλών εισοδημάτων από τη δεκαετία του 1980, ειδικά στις ΗΠΑ, βλ. A.B. Atkinson - T. Piketty (επιμ.), *Top incomes: a global perspective*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2010· P. Krugman, *The conscience of a liberal*. Norton, Νέα Υόρκη 2007 (ελλ. έκδοση: *Η συνείδηση ενός προοδευτικού*, εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2008)· T. Piketty - E. Saez, «Income inequality in the United States, 1913–1998», *Quarterly Journal of Economics*, τόμ. 118, τχ. 1, 2003, σ. 1-39.

το κοινωνικό κράτος ούτε το φορολογικό σύστημα, όσο προηγμένα και να είναι, δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά μια αγορά εργασίας όπου οι αποδοχές είναι ολοένα πιο άνισες, ούτε μπορούν να καταπολεμήσουν τη φτώχεια όταν μεγάλο ποσοστό οικογενειών αποκλείονται από την αγορά εργασίας ή συμμετέχουν σε αυτή μόνο ομορφαδικά, σε χαμηλόμισθες θέσεις εργασίας χωρίς προοπτικές.

Η άλλη απειλή για το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο προέρχεται από τη μετανάστευση. Αυτό δεν αφορά τόσο τις προκλήσεις της απορρόφησης ενός μεγάλου μεταναστευτικού κύματος το οποίο εμφανίζεται απότομα –παρότι, όπως έδειξαν τα φαινόμενα κοινωνικής αποσύνθεσης τα τελευταία χρόνια στο κέντρο της Αθήνας, οι προκλήσεις αυτές δεν πρέπει να υποτιμώνται. Το πρόβλημα με τη μετανάστευση είναι κυρίως ότι τροποποιεί τη σύνθεση της πολιτικής κοινότητας στο εσωτερικό της οποίας είχε επιτευχθεί στο παρελθόν ο συμβιβασμός που οδήγησε στην εδραίωση του κοινωνικού κράτους. Η εθνοτική ομοιογένεια στη Σκανδιναβία και αλλού ιστορικά ευνόησε τη σύσφιξη των κοινωνικών δεσμών και την καθιέρωση γενναιοδωρων συστημάτων κοινωνικής προστασίας. Αντίστροφα, η ανομοιογένεια (εθνοτική αλλά και φυλετική, θρησκευτική κ.λπ.) του πληθυσμού, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, συνέβαλε στη χαλάρωση ή στην κατάτμηση αυτών των δεσμών, ενώ ταυτόχρονα υπονόμησε τις απόπειρες οικοδόμησης ενός κοινωνικού κράτους ευρωπαϊκού τύπου πέρα από τον Ατλαντικό.³⁴ Φυσικά, στην εποχή των μαζικών μετακινήσεων πληθυσμών, η αναζήτηση της εθνοτικής και άλλης ομοιογένειας δεν είναι πλέον εφικτή –εξάλλου, για πολλούς από εμάς, δεν υπήρξε ποτέ επιθυμητή. Συνεπώς, η επιβίωση του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου, στην κλίμακα και με τη μορφή που το γνωρίσαμε, θα εξαρτηθεί από την ικανότητα των υποστηρικτών του να επινοήσουν νέες μορφές κοινωνικής αλληλεγγύης μέσα σε συνθήκες αρμονικότερης συμβίωσης ανθρώπων με μεγάλες πολιτισμικές και άλλες διαφορές.³⁵

Το μέλλον του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου εξαρτάται επίσης από τη δυνατότητά του να ενσωματώνει τολμηρές ιδέες που υπόσχονται ακριβώς να επαναθεμελιώσουν την κοινωνική αλληλεγγύη στις σημερινές συνθήκες. Υποστηρίζουμε πως καμία ιδέα δεν είναι τολμηρότερη από το «βασικό εισό-

34. A. Alesina - E.L. Glaeser, *Fighting poverty in the US and Europe: a world of difference*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2004 (ελλ. έκδοση: *Η καταπολέμηση της φτώχειας στις ΗΠΑ και την Ευρώπη*, εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2009).

35. A. Glyn, *Capitalism unleashed: finance, globalization, and welfare*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2006.

δημα»: μια κοινωνική παροχή στο ίδιο ύψος για όλους, η πρόσβαση στην οποία δεν προϋποθέτει ούτε χαμηλό εισόδημα ούτε την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών, παρά μόνο την ιδιότητα του πολίτη.³⁶ Το βασικό εισόδημα φιλοδοξεί να συμβάλλει ταυτόχρονα στην καταπολέμηση τόσο της ανεργίας όσο και της φτώχειας, και ταυτόχρονα να απελευθερώσει, για πολύ πιο δημιουργικές δραστηριότητες, χρόνο και ενέργεια που σήμερα δεσμεύονται σε κακοπληρωμένες και εξουθενωτικές «δουλειές του ποδαριού».³⁷ Είναι πλίου φαινότατο ότι η ώρα του βασικού εισοδήματος δεν έχει έλθει (ακόμη), αλλά αυτό καθόλου δεν συνεπάγεται ότι νομιμοποιείται κανείς να αρνείται να πάρει στα σοβαρά από τώρα αυτή την ιδέα.

Καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές (αρχές Μαΐου 2011), πολλές πτυχές των παραπάνω και άλλων ζητημάτων παραμένουν ακόμη αδιευκρίνιστες. Σε αρκετές χώρες της Ευρώπης, και ιδίως στην Ελλάδα, η κρίση απέχει πολύ από το να έχει ολοκληρώσει τον κύκλο της. Μια συστηματική αξιολόγηση των κοινωνικών συνεπειών της δεν είναι ακόμη διαθέσιμη, είτε από διεθνείς οργανισμούς είτε από μεμονωμένες κυβερνήσεις είτε από ανεξάρτητους ερευνητές. Αναπόφευκτα, ο χρόνος που θα (έχει) μεσολαβήσει από τη συγγραφή του κειμένου αυτού στον υπολογιστή του συντάκτη του έως την ανάγνωση του τυπωμένου τεύχους θα (έχει) φέρει πληρέστερα δεδομένα για ασφαλέστερες κρίσεις. Το εάν, παρόλα αυτά, το κείμενο διατηρεί ακόμη μια κάπως μονιμότερη αξία, θα το κρίνει ο αναγνώστης.

36. P. Van Parijs, *Real freedom for all*, Oxford University Press, Οξφόρδη 1995.

37. A. Glyn, *Capitalism unleashed: finance, globalization, and welfare*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2006.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 2010 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: ΛΑ.Ο.Σ. Ή ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Παναγιώτης Κουστένης*

Η νίκη του Γιώργου Καμίνη, τον περασμένο Νοέμβριο, σηματοδότησε μεγάλη τομή στην πρόσφατη ιστορία των εκλογών της τοπικής αυτοδιοίκησης. Στο άρθρο επιχειρείται μια αναλυτικότερη προσέγγιση και χαρτογράφηση των ρευμάτων και τάσεων που ενεργοποιήθηκαν σε αυτή την αναμέτρηση για τον δήμο Αθηναίων, επισημαίνοντας πώς καθένα από αυτά, ανάλογα με τη βαρύτητά του, συνετέλεσε ως ξεχωριστή συνιστώσα στην τελική διαμόρφωση του εκλογικού χάρτη, τόσο στον πρώτο όσο και στον δεύτερο γύρο. Ιδιαίτερη σημασία δίνεται και στην ανάλυση της ψήφου των μεταναστών, καθώς αυτή ολοκληρώνει το πλαίσιο και τη φυσιογνωμία του ανταγωνισμού στις συγκεκριμένες εκλογές.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, η Ν.Δ. είχε παγιώσει μια απόλυτη κυριαρχία στον δήμο Αθηναίων, σε κάθε είδους εκλογική αναμέτρηση αλλά, κυρίως, με τον εμβληματικό έλεγχο της δημαρχίας επί έξι συνεχείς τετραετίες. Αυτή η μακρά παράδοση ανατράπηκε ήδη από τις βουλευτικές εκλογές του 2009, με το ΠΑΣΟΚ να πλειοψηφεί στον κεντρικό δήμο της χώρας (με 35,5% έναντι 31,8% της Ν.Δ.). Ωστόσο, όπως θα καταδειχθεί από την αντιπαραβολή των αποτελεσμάτων με αυτά του πρόσφατου παρελθόντος, η ιστορικής σημασίας νίκη του Γ. Καμίνη τον περασμένο Νοέμβριο δεν φαίνεται να επήλθε ως ευθεία ή φυσική προέκταση αυτής της ανατροπής. Πρέπει, πάντως, εξ αρχής να σημειωθεί ότι η μείωση της συμμετοχής στις τελευταίες δημοτικές εκλογές (στον πρώτο γύρο προσήλθαν στις κάλπες 100.000 λιγότεροι ψηφο-

* Ο Παναγιώτης Κουστένης είναι υποψήφιος διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο γράφων οφείλει θερμές ευχαριστίες στον Χρήστο Ηλιοπούλου για τις χρήσιμες παρατηρήσεις και τα εποικοδομητικά σχόλιά του. Τμήμα του άρθρου αποτέλεσε την ανακοίνωση «ΛΑ.Ο.Σ. και Κολωνάκι» που παρουσιάστηκε στις 18.02.2011 στο Διήμερο Επιστημονικό Συμπόσιο της ΕΕΠΕ «Δημοτικές & Περιφερειακές Εκλογές 2010: η πρόκληση της διοικητικής μεταρρύθμισης».

φόροι σε σχέση με τις βουλευτικές του 2009), μολοντί δεν παρουσίασε αισθητές διακυμάνσεις στις διάφορες συνοικίες (βλ. Πίνακα 1α), προσδίδει σχετική μόνο αριθμητική αξία στις όποιες αναδρομικές συγκρίσεις ποσοτών.

1. ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας υποψήφιος για μία ακόμα φορά ήταν ο Νικήτας Κακλαμάνης, παρά το αρνητικό για αυτόν κλίμα των τελευταίων μηνών που συνοδεύτηκε από σωρεία καταγγελιών για κακοδιαχείριση και πλήθος επικρίσεων για το ύφος άσκησης της εξουσίας του στον δήμο. Το προηγούμενο της άνετης επικράτησής του το 2006, η σχεδόν εκβιαστικά από καιρό δημοσιοποιημένη επιθυμία του για επαναδιεκδίκηση του αξιώματος και ο ισχυρός μηχανισμός που είχε δημιουργήσει σε θεσμικό και επικοινωνιακό επίπεδο (τον οποίον κινητοποίησε στο έπακρο όσο πλησίαζαν οι εκλογές) δεν άφησαν ουσιαστικά περιθώρια για δεύτερες σκέψεις. Οδήγησαν, σχεδόν αυτόματα, στην εκ νέου υποστήριξή του από την αξιωματική αντιπολίτευση, αλλά και από τον ΛΑ.Ο.Σ. του Γ. Καρατζαφέρη, σε ακριβή δηλαδή επανάληψη της υποψηφιότητας του 2006, αντίθετα με ό,τι συνέβη με άλλους εν ενεργεία δημάρχους στις μεγαλύτερες πόλεις της χώρας (Θεσσαλονίκη, Πειραιά, Πάτρα).

Η επιλογή του Γιώργου Καμίνη, από την άλλη, δεν έδειξε να προκύπτει ως στρατηγική κίνηση νίκης για την κυβέρνηση. Η επί μακρόν φημολογία (κυρίως από τις αρχές Αυγούστου) σχετικά με το όνομα του υποψηφίου του ΠΑΣΟΚ και, ιδιαίτερα, οι διχονομίες που εκφράζονταν στο εσωτερικό του κόμματος ως προς την αποδοχή της πρότασης του Φώτη Κουβέλη, εμφάνισαν την τελική στήριξη στο πρόσωπο του πρώην Συνηγόρου του Πολίτη ως απόφαση τακτικού (αν όχι τακτικιστικού) χαρακτήρα, χωρίς πολλές πιθανότητες επιτυχίας. Ακόμη και η διευρυμένη συστοιχία των κομμάτων που συντάχθηκαν με την υποψηφιότητά του (ΠΑΣΟΚ, Δημοκρατική Αριστερά, Οικολόγοι Πράσινοι, Δράση) δεν μετέβαλε στην πραγματικότητα το πτωπαθές κλίμα, στο οποίο βεβαίως συνέβαλλε η χαμηλή αναγνωρισιμότητα του προσώπου, η έλλειψη εκλογικής και επικοινωνιακής εμπειρίας του, αλλά ακόμη και η συνεχής ανάγκη διατήρησης των ισορροπιών μεταξύ των συνεργαζόμενων πολιτικών φορέων (στο επίπεδο συγκρότησης της επικοινωνιακής ομάδας, επιλογής υποψηφίων δημοτικών συμβούλων κ.λπ.). Άλλωστε, επρόκειτο για τη λιγότερο κομματικοποιημένη υποψηφιότητα που προτάθηκε πο-

τέ από τον χώρο του ΠΑΣΟΚ, γεγονός που –όσο κι αν θεωρήθηκε από κάποιους θετικό– μείωνε αυτόματα τις προοπτικές κινητοποίησης του κομματικού μηχανισμού.¹

Βέβαια, η γενικότερη στοίχιση των κομματικών δυνάμεων γύρω από τις υποψηφιότητες έδειχνε ούτως ή άλλως αμφίβολη, εξαιτίας του συνολικού προεκλογικού κλίματος και υπό το βάρος του Μνημονίου.² Ειδικά στην Αθήνα, αυτή η τάση διευκολυνόταν και από το πλαίσιο των παράλληλων περιφερειακών εκλογών, με την πολυδιάσπαση των 10 εκλογικών συνδυασμών και την πολυσυζητημένη παρουσία του Γιάννη Δημαρά. Σε κάθε περίπτωση, οι περισσότερες προβλέψεις παρέμεναν μέχρι το τέλος υπέρ του Ν. Κακλαμάνη.

Εντούτοις, το πρωτεύον στοιχείο του α' γύρου ήταν η εξαιρετικά περιορισμένη δυναμική του απερχόμενου δημάρχου. Με σχετικά μέτρια συσπείρωση των οπαδών της Ν.Δ. γύρω από το πρόσωπό του (60% ως προς τις ψήφους των προηγούμενων βουλευτικών εκλογών)³ και καταγράφοντας πτώση 11% σε σύγκριση με το 2006 (46%) ή 4,3% σε σύγκριση με το άθροισμα Ν.Δ. και ΛΑ.Ο.Σ. το 2009 (39,3%),⁴ έλαβε μόλις 35%, δηλαδή το χαμηλότερο ποσοστό που έχει συγκεντρώσει υποψήφιος της συντηρητικής παράταξης στην περίοδο της Μεταπολίτευσης. Ακόμη όμως πιο ενδιαφέρουσα είναι η δομή αυτής της πτώσης, η οποία ήταν αισθητά εντονότερη σε περιοχές ιστο-

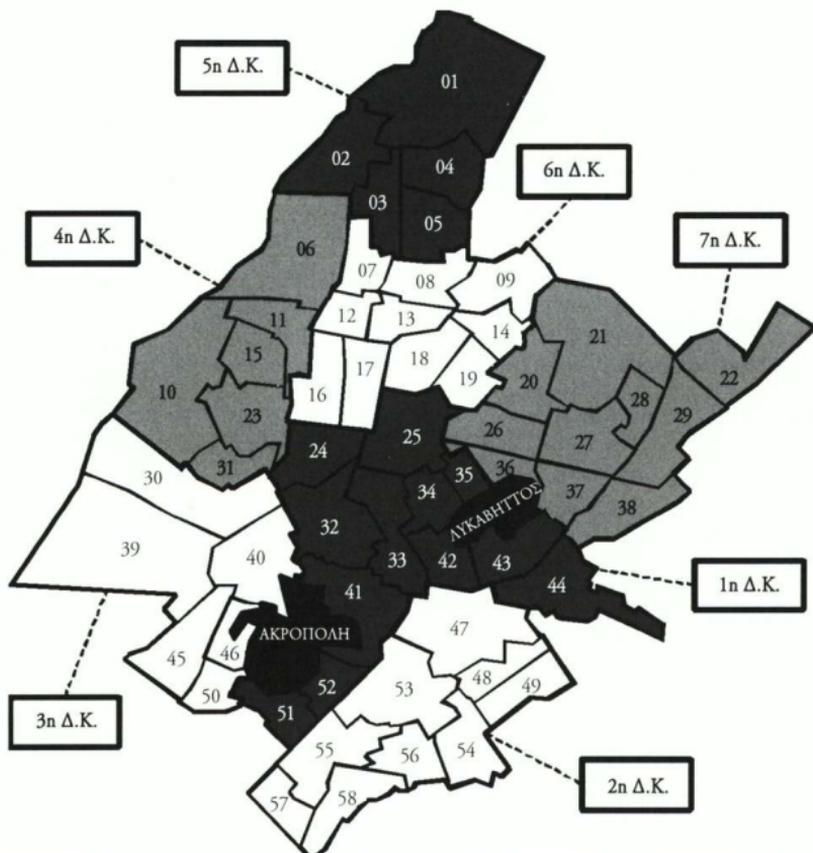
1. Η εντονότερη αναφορά στο πρόσωπο του υποψηφίου δημάρχου έγινε από τον ίδιο τον Πρωθυπουργό μόλις δύο εβδομάδες πριν από τις εκλογές, στη διακαναλική συνέντευξη της 25ης Οκτωβρίου, πράγμα που τουλάχιστον ανέκοψε πιθανές διαρροές του ΠΑΣΟΚ προς τον Ν. Κακλαμάνη, όπως αποδείχθηκε εκ του αποτελέσματος.

2. Βλ. και Ν. Φίλιπς, «Χρ. Βερναρδάκης: Το Μνημόνιο γκρεμίζει τον τοίχο ανάμεσα στη ριζοσπαστική αριστερά και τον λαϊκό κόσμο του ΠΑΣΟΚ», *Η Αυγή*, 19/9/2010.

3. Οι εκτιμήσεις των συσπειρώσεων και των μετακινήσεων για τον α' γύρο που παρουσιάζονται στο κείμενο είναι προσεγγιστικές και βασίζονται αρχικά στη σύγκριση των ψήφων στα διάφορα εκλογικά διαμερίσματα με τις αντίστοιχες κομματικές του 2009. Επαληθεύονται δε, όπως είναι δυνατόν, με τις μεθόδους της πολλαπλής ή της διπλής παλινδρόμησης (μέθοδος Goodman). Αντίστοιχα, βλ. Ηλ. Νικολακόπουλος, *Κόμματα και Βουλευτικές Εκλογές στην Ελλάδα 1946-1964. Η εκλογική γεωγραφία των πολιτικών δυνάμεων*, Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Αθήνα 2000, σ. 271-273, σημ. 35 και G. King, *A Solution to the Ecological Inference problem*, Princeton University Press, Princeton 1997, σ. 41-75. Η αποκλειστική χρήση της παλινδρόμησης θα ήταν αρκετά αμφίβολη, καθώς δεν υπήρχε πλήρης αντιστοίχια των αποτελεσμάτων κατά εκλογικό τμήμα με τις εκλογές του 2009.

4. Για την περίπτωση του Ν. Κακλαμάνη, η σύγκριση θα ήταν πιθανόν ορθότερη να γίνει με τα ποσοστά του ίδιου στις δημοτικές εκλογές του 2006. Αυτά άλλωστε παρουσιάζουν παρόμοια κατανομή με το άθροισμα Ν.Δ. και ΛΑ.Ο.Σ. στις εκλογές του 2009, έτσι ώστε και οι δύο αντιπαραβολές να οδηγούν στα ίδια συμπεράσματα.

ΧΑΡΤΗΣ 1

ρικά προνομιακές για τη Δεξιά, με αποτέλεσμα η κατανομή των δυνάμεών του να παρουσιαστεί αρκετά ομοιογενής, πολύ περισσότερο από όσο συνήθίζεται για τον συντηρητικό χώρο (βλ. Πίνακα 1α).

Συγκεκριμένα, στο σταθερότερο –μεταπολεμικά– προϋργείο της παράταξης, το Κολωνάκι (42ο και 43ο εκλογικό διαμέρισμα, βλ. Χάρτη 1),⁵ το πο-

5. Ακόμα και στη γενικότερη κατάρρευσή της το 2009, η Ν.Δ. στο Κολωνάκι συγκέντρωσε 44,7% (51% μαζί με το ΛΑ.Ο.Σ.).

Δημοτικές Κοινότητες και Εκλογικά Διαμερίσματα Δήμου Αθηναίων

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

<i>1η Δημ. Κοινότητα</i>	- Κολοκυνθού - Ακαδημία Πλάτωνος (10ο)
- Αγ. Παύλος Φαρρών (24ο)	- Σεπόλια (11ο)
- Π. Άρεως (25ο)	- Λ. Σκουζέ (15ο)
- Ομόνοια (32ο)	- Κολωνός (23ο)
- Κέντρο - Σύνταγμα - Κάνιγγος (33ο)	- Αγ. Κωνσταντίνος (31ο)
- Εξάρχεια (34ο)	
- Νεάπολη - Πευκάκια (35ο)	<i>5η Δημ. Κοινότητα</i>
- Πλάκα - Εμπ. Κέντρο - Μοναστηράκι (41ο)	- Άνω Πατίσια (1ο)
- Κολωνάκι - Αγ. Διονύσιος (42ο)	- Αγ. Ελευθέριος (2ο)
- Κολωνάκι - Ευαγγελισμός (43ο)	- Αγ. Λουκάς - Πλ. Κολιάτσου (3ο)
- Ιλίσια (44ο)	- Κυπριάδου (4ο)
- Κουκάκι (51ο)	- Γκράβα (5ο)
- Μακρυγιάννη (52ο)	
<i>2η Δημ. Κοινότητα</i>	<i>6η Δημ. Κοινότητα</i>
- Στάδιο - Ριζάρι - Αγ. Σπυρίδωνας Παγκρατίου (47ο)	- Αγ. Νικόλαος Αγαρώνων (7ο)
- Αγ. Φωτεινή Παγκρατίου (48ο)	- Αγ. Ζώνη Κυψέλης (8ο)
- Πρ. Ηλίας Παγκρατίου (49ο)	- Άνω Κυψέλη (9ο)
- Μετς (53ο)	- Θυμαράκια Πατησίων (12ο)
- Αγ. Αρτέμιος - Γουίβα (54ο)	- Πλ. Αμερικής (13ο)
- Δουργούτι (55ο)	- Νέα Κυψέλη (14ο)
- Αγ. Ιωάννης Κινηγός (56ο)	- Αγ. Παντελεήμονας (16ο)
- Αγ. Σώστης Συγγρού (57ο)	- Πλ. Βικτωρίας (17ο)
- Κυνοσάργους (58ο)	- Κυψέλη - Φ.Νέγρη (18ο)
	- Ευελπίδων (19ο)
<i>3η Δημ. Κοινότητα</i>	<i>7η Δημ. Κοινότητα</i>
- Ελαιώνας - Κεραμεικός (30ο)	- Πολύγωνο (20ο)
- Βοτανικός - Ρουφ (39ο)	- Νέα Φιλοθέη (21ο)
- Θησείο - Γκάζι (40ο)	- Ελληνορώσων (22ο)
- Κάτω Πετράλωνα (45ο)	- Γκύζη (26ο)
- Άνω Πετράλωνα 1 (46ο)	- Αγ. Δημήτριος Αμπελοκήπων (27ο)
- Άνω Πετράλωνα 2 (50ο)	- Γηροκομείο (28ο)
	- Αγ. Τριάδα Αμπελοκήπων (29ο)
<i>4η Δημ. Κοινότητα</i>	- Νεάπολη (36ο)
- Κάτω Πατίσια (6ο)	- Πλ. Μάβιλη (37ο)
	- Γουδί (38ο)

σοστό του Ν. Κακλαμάνη έφτασε στο 36,5% (ελάχιστο πάνω από το συνολικό 35%), σημειώνοντας έτσι μια κάμψη κατά 22,1% σε σχέση με το 2006 (58,6%), με διαφορά τη μεγαλύτερη κάμψη σε όλη την πρωτεύουσα. Ακολουθώντας, έντονοι ήταν οι απώλειές του (13-17%) και σε άλλες μεσοαστικές γειτονίες του κέντρου (Πλ. Μαβίλη-37ο εκλογικό διαμέρισμα, Κέντρο-33ο, Πλάκα-Εμπορικό κέντρο-41ο, Ιλίσια-44ο, Στάδιο-Ριζάρι-47ο) όπου, από 48-52,7% το 2006, έλαβε μόλις 33-37%, χάνοντας δηλαδή πάνω από το ένα

τέταρτο της δύναμής του. Παρόμοια ήταν η τάση και στην ευρύτερη περιοχή Εξαρχείων-Νεάπολης (34ο, 35ο και 36ο εκλογικά διαμερίσματα) και του Πεδίου του Άρεως (25ο), συνοικίες στις οποίες –όσο κι αν δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν ευνοϊκές για αυτόν– κατέγραψε τις χαμηλότερες επιδόσεις του σε όλη την Αθήνα (29-31% από 44,5-45% το 2006). Τα εκλογικά διαμερίσματα που προαναφέρθηκαν συγκροτούν μια γεωγραφικά συνεκτική και κοινωνιολογικά διακριτή, από τον υπόλοιπο δήμο, ζώνη (Ζώνη 1, βλ. Χάρτη 2)⁶ με ιδιαίτερη βαρύτητα για τη διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος, όπως θα φανεί παρακάτω.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1α

*Αναλογική στρωματοποίηση
ποσοτών εκλογικών διαμερισμάτων
ως προς Ν.Δ.+ΛΑ.Ο.Σ. 2009*

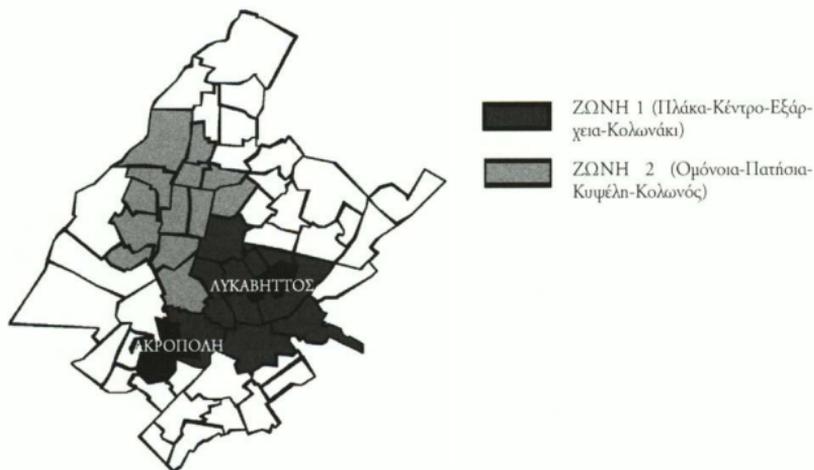
	Σχ. μείωση εγκύρων 2010/2009	2006	ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ/Ν.Δ.+ΛΑ.Ο.Σ.				Διαφορά 2010-2006
			2007	2009	2010	α' γύρος	
			Ευρωεκλ.	2009	2010	α' γύρος	
Στρώμα 1 (33,5-36,7%)	35,3%	43,2	41,6	36,0	35,6	34,1	-9,1
Στρώμα 2 (36,8-38,5%)	35,7%	44,5	43,8	38,3	37,7	35,0	-9,6
Στρώμα 3 (38,6-41,5%)	36,4%	46,5	46,1	40,6	40,3	35,4	-11,2
Στρώμα 4 (41,6-52,2%)	36,8%	51,5	50,6	44,6	44,3	35,8	-15,6
ΣΥΝΟΛΟ	36,0%	46,0	45,4	39,8	39,3	35,0	-11,0

Αξιοσημείωτη επίσης, αλλά με έντονες διαβαθμίσεις, ήταν η πτώση των ποσοστών του και σε γειτονίες με υψηλή συγκέντρωση μεταναστών. Σε μικροαστικές ως επί το πλείστον συνοικίες, όπως τα Πατήσια (Αγ. Νικόλαος

6. Η σύνθεση των δύο εκλογικών ζωνών που χρησιμοποιούνται για την ανάλυση είναι ισοχυρή, αλλά όχι μονοσήμαντη. Θα μπορούσαν, δηλαδή, κατά περίπτωση να παραλειφθούν κάποιες συνοικίες ή να συμπεριληφθούν και άλλες, χωρίς όμως να αμφισβητούν τα βασικά συμπεράσματα. Άλλωστε η οριοθέτηση των ζωνών είναι αναγκαία προκειμένου να ανιχνευθεί μια επαρκής εκλογική ομοιογένεια, πράγμα που δεν θα συνέβαινε με άλλα επίπεδα ανάλυσης όπως π.χ. αυτό των Δημοτικών Διαμερισμάτων (νυν Δημοτικών Κοινοτήτων, βλ. σημ. 23 και συγκριτικά τους Χάρτες 1 και 2).

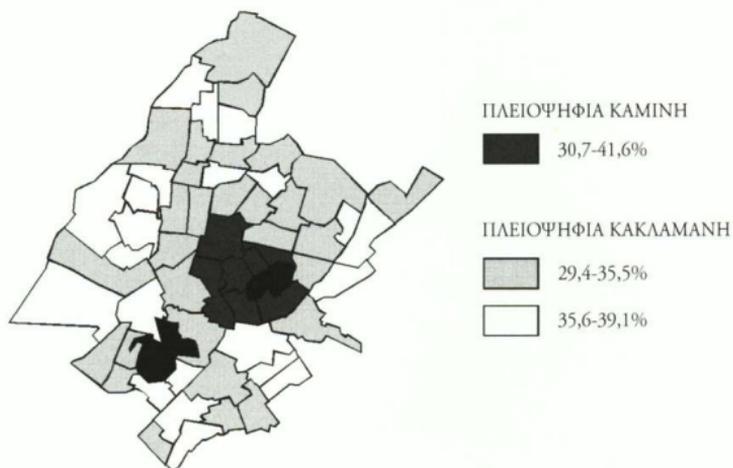
ΧΑΡΤΗΣ 2

Κύριες εκλογικές ζώνες πτώσης Κακλαμάνη

ΧΑΡΤΗΣ 3

Δημοτικές Εκλογές Αθήνας 2010 – α' γύρος

Αχαρνών-7ο εκλογικό διαμέρισμα, Θυμαράκια-12ο, Πλ. Αμερικής-13ο), ο Αγ. Παντελεήμονας (16ο), η Φ. Νέγηρ (18ο), η Πλ. Βικτωρίας (17ο), ο Αγ. Παύλος Ψαρρών (24ο) και η Ομόνοια (32ο), στις οποίες μάλιστα το 2006 η δύναμη του πρώην δημάρχου ήταν εν γένει ανώτερη της συνολικής του (46-52%), τώρα κυμάνθηκε μεταξύ 32,5% και 35,5%, υποχωρώντας δηλαδή κατά 12,5-19%. Αντιθέτως, η υποχώρηση αυτή ήταν πολύ ηπιότερη (8-9%) σε λαϊκότερες γειτονίες όπως τα Κ. Πατήσια (6ο), τα Σεπόλια (11ο) και η περιοχή του Κολωνού (Λ. Σκουζέ-15ο, Κολωνός-23ο, Αγ. Κωνσταντίνος-31ο), όπου υπερεκπροσωπήθηκε οριακά (35,5-36,5%), αντίθετα με τις προηγούμενες δημοτικές εκλογές (43-45%). Γενικά, η παρουσία μεταναστών αποτέλεσε κρίσιμο μέγεθος για την κατανοήση των εκλογικών ρευμάτων. Για τον σκοπό αυτόν, οι παραπάνω συνοικίες θα μπορούσαν επίσης να ομαδοποιηθούν σε μια ενιαία ζώνη (Ζώνη 2, βλ. Χάρτη 2). Στις δύο αυτές γεωγραφικές ζώνες (1 και 2) εντοπίζεται λοιπόν και η εντονότερη πτώση του Ν. Κακλαμάνη (βλ. Πίνακα 2).

Είναι γεγονός ότι τα ποσοστά του παρουσίασαν αντίστοιχη ελάττωση και σε άλλες γειτονίες (Γηροκομείο-28ο, Αγ. Τριάδα Αμπελοκήπων-29ο, Γουδί-38ο, Αγ. Φωτεινή Παγκρατίου-48ο), χωρίς όμως τόσο εκτεταμένη γεωγραφική δυναμική και με την επιρροή του να διασώζεται σε σχετικά αξιοπρεπέστερα επίπεδα (36-38% από 50-53% το 2006). Κατά τα λοιπά, οι χαμηλότερες απώλειές του (7-9%) παρατηρήθηκαν σε πιο εργατικής σύνθεσης γειτονίες, όπως στην Κολοκυνθού (10ο), στα Α. Πατήσια (1ο) και στα Πετράλωνα (45ο, 46ο). Με διαφορά, η μικρότερη μείωση (6,3%) καταγράφηκε στον Κυνοσάργου (58ο) αλλά και στον Βοτανικό (39ο) όπου από 45,4% στις προηγούμενες εκλογές, τώρα έλαβε 39,1%, ποσοστό που κατέληξε να είναι το υψηλότερο κατά εκλογικό διαμέρισμα, γεγονός που υποδηλώνει την πλήρη αλλοίωση της εκλογικής του φυσιογνωμίας. Συνολικά, φαίνεται ότι ενώ η υποψηφιότητα Κακλαμάνη ήταν πιο αντιδημοφιλής στο κατεχοχίν αστικό (και πιο φιλελεύθερο) τμήμα της Ν.Δ., αποδείχθηκε συγκριτικά ανθεκτικότερη σε περιοχές με πιο ασθενή, αλλά για αυτό και πιο «πυρηνική» παρουσία της «Λαϊκής Δεξιάς».

Από την άλλη πλευρά, η υποψηφιότητα Καμίνη απέκλινε ακόμη περισσότερο από την εκλογική γεωγραφία του ΠΑΣΟΚ. Σε όλα τα παραδοσιακά για το Κίνημα προπύργια της πόλης (Κ. Πατήσια, Κολωνός, Σεπόλια, Κ. Πετράλωνα, Βοτανικός, Δουργούτι, Κυνοσάργου), όπου το κυβερνών κόμμα είχε ξεπεράσει το 38% στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, τα ποσοστά του υποψηφίου δημάρχου κινήθηκαν κατά κανόνα από 10% έως και 15% χαμη-

λότερα.⁷ Χαρακτηριστικά, τη μεγαλύτερη πτώση (16,5%) την εμφάνισε στην Κολοκυνθού όπου από 39,9% –το δεύτερο ισχυρότερο ποσοστό του ΠΑΣΟΚ το 2009– έλαβε μόλις 23,5%, που αντιστρόφως ήταν η δεύτερη χαμηλότερη επίδοσή του στον δήμο.

Γενικότερα, συνυπολογίζοντας και την αύξηση της αποχής, ο Γ. Καμίνης δεν κατάφερε να απορροφήσει ούτε καν την πλειοψηφία των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ του 2009 (η συσπείρωση εκτιμάται γύρω στο 40%),⁸ αποδεικνύοντας τελικά και στην πράξη πόσο απείχε από μια κομματική υποψηφιότητα. Η τάση αυτή φάνηκε να παραμένει περίπου αναλλοίωτη σε όλες τις γειτονιές της πόλης.⁹ Αυτό όμως που διέφερε ουσιαστικά κατά περιοχή ήταν η διεύθυνση του υποψηφίου σε άλλους πολιτικούς χώρους, λόγω της ευρύτερης αποδοχής της προσωπικότητάς του, της συμμαχίας που είχε συνταχθεί γύρω από το πρόσωπό του αλλά και, σε κάποιες περιπτώσεις, πρωτίστως λόγω της καταδίκης του απερχόμενου δημάρχου. Έτσι, η εκλογική βάση του διευρύνθηκε κυρίως από την πλειοψηφία του ρεύματος Κουβέλη (που αντιστοιχούσε περίπου στο 25-30% των ψήφων του ΣΥΡΙΖΑ το 2009) καθώς και από ένα μικρό τμήμα των Οικολόγων Πρασίνων (περίπου 20% της δύναμής τους),¹⁰ φτάνοντας το 28,3%, ένα από τα καλύτερα ποσοστά που έχει σημειώσει υποψήφιος υποστηριζόμενος από το ΠΑΣΟΚ μετά το 1994.

Η κρίσιμη περιοχή τέτοιων ρευμάτων εισροής στην υποψηφιότητα Καμί-

7. Η σύγκριση των ποσοστών του Καμίνη με αυτά του ΠΑΣΟΚ δεν είναι απολύτως δόκιμη. Είναι όμως πιο ενδεδειγμένη από άλλες (π.χ. με το άθροισμα ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, Οικολόγων) που πάλι δεν θα ανταποκρίνονταν πλήρως στη συμμαχία υποστήριξης του σημερινού δημάρχου και οι οποίες μπορεί μεν να άμβλυαν, αλλά δεν θα ακύρωναν τα πορίσματα και την προβληματική της ανάλυσης.

8. Μπορεί έτσι να υπολογιστεί ότι η συμβολή των αμιγώς πασοκικών ψήφων στις τελικές 54.636 ψήφους του Γ. Καμίνη ήταν περίπου 75-80% (δηλαδή 41.000-44.000 ψήφοι), πράγμα που αποτυπώνεται χονδρικά και στην κατανομή των δημοτικών συμβούλων (από τους 29 που εξέλεξε ο συνδυασμός, στο ΠΑΣΟΚ ανήκουν περίπου τα 2/3).

9. Με βάση την εκτιμώμενη συσπείρωση (βλ. και σημ. 8), αν η υποψηφιότητα Καμίνη αντλούσε την δύναμή της αποκλειστικά από το ΠΑΣΟΚ, δύσκολα θα ξεπερνούσε το 23%, κάτι που θα άλλαζε πλήρως την εικόνα του α' γύρου και θα καθιστούσε την επίδοσή του τη δεύτερη χαμηλότερη για τους υποψηφίους του κινήματος στην περίοδο της Μεταπολίτευσης, μετά το 16,4% της Μ. Δαμανάκη του 1998 (από την οποία άλλωστε υπολείπεται σε ψήφους: 54.636 έναντι 55.368, γεγονός ενδεικτικό της έκτασης της αποχής, αλλά και της μεταβολής της πληθυσμιακής σύνθεσης και του μεγέθους στον δήμο Αθηναίων τα τελευταία χρόνια).

10. Ο κυριότερος όγκος των Οικολόγων (περί το 50% των ψήφων του 2009) υπολογίζεται ότι στον α' γύρο στράφηκε προς τον Γ. Αμυρά, ο οποίος αποτέλεσε και τη βασική έκπληξη συγκεντρώνοντας 7,4%.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1β (συνέχεια ΠΙΝΑΚΑ 1α)

	2007	ΚΑΜΙΝΗΣ/ΠΑΣΟΚ				Διαφορά α' -β' γύρου
		2009 Ευρωεκλ.	2009	2010 α' γύρος	2010 β' γύρος	
Στρώμα 1 (33,5-36,7%)	32,5	32,4	38,2	26,9	52,0	+25,1
Στρώμα 2 (36,8-38,5%)	31,0	31,3	36,6	28,2	52,2	+24,0
Στρώμα 3 (38,6-41,5%)	29,2	29,3	34,7	28,1	51,8	+23,7
Στρώμα 4 (41,6-52,2%)	26,6	26,7	32,2	30,3	51,8	+21,5
ΣΥΝΟΛΟ	29,9	30,0	35,5	28,3	52,0	+23,7

νη είναι η Ζώνη 1, κάτι που επιβεβαιώνει και την ανάγκη ξεχωριστής ανάλυσης της. Πρόκειται για τις μοναδικές γειτονιές όπου παρουσίασε αύξηση (ή έστω οριακή μείωση) σε σχέση με τη δύναμη του ΠΑΣΟΚ το 2009. Κορυφαία περίπτωση είναι αυτή του Κολωνακίου, όπου από το 26,5% του κόμματος στις τελευταίες εκλογές (το χαμηλότερό του ποσοστό στην πρωτεύουσα), ο Γ. Καμίνης εκτινάχθηκε στο 41%, πετυχαίνοντας τη μακράν υψηλότερη επίδοσή του και την πιο εντυπωσιακή αύξηση (14,5%) σε όλον τον δήμο. Σε αυτό βεβαίως έπαιξε ρόλο και η προσέλκυση ενός μεγάλου αριθμού ψηφοφόρων απευθείας από τον Ν. Κακλαμάνη (του 2006), που υπολογίζεται ότι ισοδυναμεί περίπου με 10%, ενώ εντονότερα ήταν και τα κέρδη του από τα συνεργαζόμενα κόμματα, καθώς εκεί –όπως και στο σύνολο της Ζώνης 1– εμφανίζονται και τα τρία αυξημένη απήχηση. Όσον αφορά δε στη διαρροή Κακλαμάνη προς Καμίνη, θα πρέπει να θεωρηθεί σχεδόν μεμονωμένο περιστατικό, αφού στην υπόλοιπη Αθήνα το ρεύμα αυτό είχε περιθωριακή δυναμική στον πρώτο γύρο –εξάιρεση που ερμηνεύει την τόσο ακραία μεταστροφή του Κολωνακίου σε αυτές τις εκλογές.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Ποσοστά ανά εκλογική ζώνη

	ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ			ΠΑΣΟΚ 2009		ΚΑΜΙΝΗΣ		Διαφορά
	2006	2010	α' γύρος	α' γύρος	β' γύρος			
Ζώνη 1	49,1	33,8	-15,3	30,2	34,5	56,3	+21,8	
Ζώνη 2	46,5	34,8	-11,7	36,8	26,9	50,4	+23,5	
ΥΠΟΛΟΙΠΑ	44,8	35,3	-9,5	36,1	27,6	51,6	+23,9	
ΣΥΝΟΛΟ	46,0	35,0	-11,0	35,5	28,3	52,0	+23,6	

Κατά τα άλλα, στις υπόλοιπες περιοχές της Ζώνης 1, τα κέρδη του Γ. Καμίνης ήταν ουσιαστικά χαμηλότερα, αλλά και πάλι αισθητά και ικανά να οδηγήσουν σχεδόν παντού σε επίπεδα ανώτερα του 33%, δηλαδή κατά 2-3,5% ενισχυμένα σε σχέση με το ΠΑΣΟΚ του 2009. Ακόμα και στα Εξάρχεια και τη Νεάπολη, περιοχές ουδέποτε προνομιακές για το Κίνημα, τα ποσοστά του κυμάνθηκαν περί το 30-32%, δηλαδή σε επίπεδα υψηλότερα από τη συνολική του επίδοση στον δήμο. Γενικότερα, σε όλη τη Ζώνη 1 ο Γ. Καμίνης συγκέντρωσε 34,5%, έναντι 27,5% στην υπόλοιπη πρωτεύουσα, πλειοψηφώντας και στο σύνολο και στα 7 από τα 11 εκλογικά διαμερίσματα, τα μόνα που κέρδισε σε όλη την πόλη (βλ. Πίνακα 2 και Χάρτη 3). Αυτό το γεγονός, σε συνδυασμό με την εμφανώς χαμηλότερη επιρροή του στις πιο λαϊκές συνοικίες, διαμόρφωσε μία πρωτοφανή εκλογική γεωγραφία, σχεδόν αντίθετη από την πάγια διάταξη των δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ (βλ. Πίνακα 1β), εγγύτερη μάλλον σε εκείνη της Δεξιάς (βλ. και Πίνακα 1α) και ουσιαστικά αντίστροφη σε σχέση με τον εκλογικό χάρτη του 2009 (βλ. Χάρτη 6).

2. Η «ΛΕΓΚΑ ΤΩΝ ΠΑΤΗΣΙΩΝ»

Κομβικό στοιχείο για την κατανόηση του ανταγωνισμού ανάμεσα στους δύο διεκδικητές της δημαρχίας είναι η επιτυχία της Χρυσής Αυγής, με 5,3%, να εκλέξει τον επικεφαλής του συνδυασμού της Ν. Μιχαλολιάκο στο δημοτικό συμβούλιο. Η κατανομή της δύναμής του ήταν η πιο ανομοιογενής σε σύγκριση με όλους τους άλλους υποψηφίους, καθώς παρουσιάστηκε αυστηρά εντοπιωμένη κυρίως κατά μήκος της Αχαρνών (από την Πλ. Βάθης μέχρι τον Αγ. Νικόλαο) και γενικότερα σε συνοικίες με κοινό γνώρισμα τη λαϊκή ή μικροαστική κοινωνιολογική τους σύνθεση αλλά πρώτα από όλα την έντονη παρουσία μεταναστών. Πρόκειται για τα 13 διαμερίσματα της Ζώνης 2, όπου σε όλα –και μόνο σε αυτά– ξεπέρασε το 7% (βλ. Χάρτη 4).

Αναλυτικά, τα 4 ισχυρότερα ποσοστά του Ν. Μιχαλολιάκου σημειώθηκαν στον Αγ. Παντελεήμονα (14,7%), στην Πλ. Βικτωρίας (12,6%), στα Θυμαράκια (11,9%) και στον Αγ. Παύλο (11%), όπου συν τοις άλλοις εμφανίστηκαν εξαιρετικά συμπαγή και στα περισσότερα εκλογικά τμήματα.¹¹ Ακολου-

11. Στα 18 από τα 21 τμήματα του Αγ. Παντελεήμονα (16ο εκλογικό διαμέρισμα.) το ποσοστό Μιχαλολιάκου ξεπέρασε το 10% (σε τρία από αυτά υπερέβη το 20%, εκ των οποίων στο 2708ο εκλογικό τμήμα ανήλθε σε 22,3% –το υψηλότερο του στον δήμο). Αντίστοιχη είναι η εικόνα και στην Πλ. Βικτωρίας (17ο εκλογικό διαμέρισμα με 16 από τα 21 τμήματα άνω

θούν, ο Αγ. Νικόλαος Αχαρνών (9,2%), η Ομόνοια (9,1%) και η Πλ. Αμερικής (8,1%), ενώ τελείως ομοιόμορφη ήταν η επιρροή του (7,3%-7,4%) στα διαμερίσματα του Κολωνού (Κολωνός, Λ. Σκουζέ, Αγ. Κωνσταντίνος). Τέλος, πρέπει να τονισθεί και η ύπαρξη ποσοστών ανώτερων του 10% σε κάποια μεμονωμένα τμήματα εκλογικών διαμερισμάτων εκτός της Ζώνης 2 ή και μακριά από αυτή, όπως στον Γκύζη (26ο), στον Ελαιώνα (30ο), στα Α. Πετράλωνα (46ο), στο Παγκράτι (48ο) κ.α., πράγμα που σηματοδοτεί και τα δυνητικά όρια επέκτασης ενός τέτοιου εκλογικού ρεύματος στην πόλη.

Χαρακτηριστικό πάντως της ανισομερούς κατανομής της δύναμης του υποψηφίου της Χρυσής Αυγής είναι ότι στο σύνολο της Ζώνης 2 συγκέντρωσε 9%, έναντι μόλις 4,2% στην υπόλοιπη Αθήνα. Και η πιο στοιχειώδης σύγκριση με τις αντίστοιχες κομματικές επιδόσεις των προηγούμενων εκλογών, αποκαλύπτει αυτόματα την υψηλή συσχέτιση με τον ΛΑ.Ο.Σ., που αποτέλεσε την κυριότερη (αλλά όχι την αποκλειστική) πηγή άντλησης ψήφων του και ο οποίος, ειδικά από το 2007, παρουσιάζεται επίσης πιο ισχυρός στην ίδια περιοχή. Η συσχέτιση αυτή είναι εμφανέστατη και από τη σύγκριση των ποσοστών Μιχαλολιάκου με τα αντίστοιχα του Αδ. Γεωργιάδη στις περιφερειακές εκλογές της ίδιας ημέρας¹² (ομοίως ανώτερα στη Ζώνη 2, με μικρότερη όμως διαφορά, βλ. Πίνακα 3), με την κατανομή τους να συμπίπτει αρκετά, όχι μόνο στο σύνολο των εκλογικών διαμερισμάτων,¹³ αλλά σε κάποιες περιπτώσεις ακόμα και κατά τμήμα.¹⁴ Μπορεί έτσι να εκτιμηθεί ότι σε αυτές τις συνοικίες ο Ν. Μιχαλολιάκος απορρόφησε το 70% των ψήφων του Αδ. Γεωργιάδη, ενώ στο υπόλοιπο του Δήμου ο αντίστοιχος δείκτης πέφτει στο 50% (55% στο σύνολο).

του 10%), στα Θυμαράκια (12ο εκλογικό διαμέρισμα όπου το ξεπέρασε στα 13 από τα 17) και στο Μεταξουργείο (24ο, όπου το ξεπέρασε στα 14 από τα 21, φτάνοντας μέχρι και το 22,1%).

12. Βλ. και τους σχετικούς εκλογικούς χάρτες που δημοσιεύθηκαν στην ανάλυση του Ηλ. Νικολακόπουλου, «Το αυγό του φιδιού», *Τα Νέα*, 13/11/2010.

13. Η υψηλή τιμή συσχέτισης (0,869) των ποσοστών Μιχαλολιάκου-Γεωργιάδη κατά εκλογικό διαμέρισμα αναδεικνύει την εκλογική τους «συγγένεια» στη δεύτερη πιο ευδιάκριτη ανάμεσα στους δύο τύπους εκλογών (δημοτικές-περιφερειακές) στην Αθήνα, μετά από εκείνη μεταξύ Σοφιανού και Παφίλη (με αντίστοιχο συντελεστή 0,969).

14. Ως χαρακτηριστικό παράδειγμα, αναφέρονται τα 3 από τα 4 ισχυρότερα εκλογικά τμήματα του Μιχαλολιάκου: το 2708 και το 2715 του Αγ. Παντελεήμονα (16ο Ε.Δ.) και το 1809 του Αγ. Παύλου (24ο Ε.Δ.) με κατά σειρά ποσοστά 22,3%, 20,1% και 22,1%. Τα αντίστοιχα του Αδ. Γεωργιάδη (με ισοδύναμο περίπου αριθμό εγκύρων) είναι 20,9%, 21,8% και 19,9% και παρομοίως ανώτερα απ' όλα τα γειτονικά τμήματα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

Ποσοστά Χρ. Αυγής-ΛΑ.Ο.Σ. ανά εκλογική ζώνη

Ν. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ ΑΔ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ			ΛΑ.Ο.Σ.			
			2009	2009 Ευρωεκλ.	2007	2004
Ζώνη 1	3,4	8,0	6,7	8,7	4,5	2,8
Ζώνη 2	9,0	11,2	8,8	10,5	5,9	3,6
ΥΠΟΛΟΙΠΑ	4,3	7,7	7,4	9,1	5,2	3,0
ΣΥΝΟΛΟ	5,3	8,5	7,6	9,4	5,3	3,1

ΧΑΡΤΗΣ 4

Ποσοστά Χρ. Αυγής-ΛΑ.Ο.Σ. ανά εκλογική ζώνη

Πρόκειται ουσιαστικά για ένα τμήμα του συντηρητικού χώρου που έχει πάψει να εκφράζεται από την πολιτική και το ύφος της Ν.Δ., από την οποία έχει αποστασιοποιηθεί μετά το 2004 καταφεύγοντας στον ΛΑ.Ο.Σ., με συνέπεια τώρα να μην ακολουθήσει τη στήριξη Κακλαμάνη από τον Γ. Καρατζαφέρη, εν μέρει και ως μια παράλληλη αποδοκιμασία των τακτικιστικών συνεργασιών ή των επιλογών του κόμματος την τελευταία περίοδο και ειδικά σε αυτές τις εκλογές.¹⁵ Αυτή την κρίσιμη μάζα ψηφοφόρων προφανώς τη

15. Παρόμοια είναι και η κριτική που ασκείται στον ΛΑ.Ο.Σ. από τη Χρυσή Αυγή, καταγ-

στερήθηκε ο Ν. Κακλαμάνης. Κατ' αυτή την έννοια, η δυναμική Μιχαλολιάκου καταγράφκε βασικά ως εκλογικό «θραύσμα» του πρώην δημάρχου, ο οποίος εν τέλει στον πρώτο γύρο εμφάνισε πολύ χαμηλή συσπείρωση επί των ψηφοφόρων του ΛΑ.Ο.Σ. (μόλις 15% σε σχέση με το 2009). Άλλωστε, στη συνείδηση της εν λόγω κοινωνικής ομάδας, η προηγούμενη δημοτική ηγεσία ταυτίστηκε με τη λήψη ορισμένων μέτρων εξυπηρέτησης των μεταναστών (ευνοϊκές ρυθμίσεις στους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς, διενέργεια συσσιτίων, προτάσεις για προσωρινή στέγαση, ίδρυση ξενόγλωσσου ραδιοσταθμίου, κοινωνικές ή άλλες εκδηλώσεις κ.λπ.)¹⁶ μέτρα που στην πραγματικότητα συνιστούσαν απλή διαχείριση, στο πλαίσιο της οικοδόμησης ενός πιο φιλελεύθερου προφίλ, αλλά όχι ουσιαστική προσπάθεια επίλυσης του προβλήματος.

Τα αυξημένα ποσοστά του Ν. Μιχαλολιάκου στη Ζώνη 2 αναδεικνύουν επίσης τη σχέση εκλογικής επιρροής και τοπικής οργανωτικής παρουσίας της Χρυσής Αυγής,¹⁶ κυρίως όμως την άδηλη και υποβόσκουσα λειτουργία μιας διαιρετικής τομής τύπου Κέντρου-Περιφέρειας, όχι με την κλασική, αλλά μάλλον με την αντίστροφη έννοια του όρου.¹⁷ Η υψηλή δηλαδή συγκέντρωση μεταναστών σε συγκεκριμένες μικροαστικές συνοικίες της πόλης ενεργοποίησε τάσεις δεξιάς ριζοσπαστικοποίησης, ακόμα και εξτρεμιστικά αντανκαστικά, σε μια συνεχώς διευρυνόμενη μερίδα των κατοίκων τους, η οποία εκφράστηκε σε αυτές τις εκλογές μέσω της πρωμοδότησης της Χρυσής Αυγής, χωρίς αυτή η επιλογή να είναι για όλους κατά ανάγκη συνειδητοποιημένη ή προσδιοριστική της γενικότερης πολιτικής τους τοποθέτησης –πρόκειται για ανθρώπους που ένιωσαν απαξιωμένοι και εγκαταλελειμμένοι από την κεντρική κρατική και δημοτική εξουσία, αναγκασμένοι να τα βγάλουν πέρα

γέλλοντάς τον για καιροσκοπισμό και για «ουστημική» λειτουργία στο πλαίσιο του κοινοβουλευτισμού, ουσιαστικά για κόμμα στήριγμα, αλλά και προϊόν του συστήματος («μνημονιακό τηλεκόμμα» κ.α.). Βλ. ενδεικτικά «Απάντηση στον Βουλευτή του ζητωμνημονιακού ΛΑ.Ο.Σ. Γεωργιάδη» και «ΛΑ.Ο.Σ.: από την Αϊσα Ροντρίγκο στους αντιλαθρομετανάστες Ρίγκο», στο <http://xryshaygh.wordpress.com>, 17/01/2011 και 26/01/2011 αντίστοιχα.

16. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η Χρυσή Αυγή δεν κατάφερε να εισχωρήσει ουσιαστικά σε εργατικές συνοικίες της πόλης με εξίσου ισχυρή παρουσία μεταναστών, όπως π.χ. τα Κ. Πετράλωνα. Εξάireση αποτελεί ο Κολωνός που ήταν και το μόνο πεδίο συνύπαρξης υψηλών ποσοστών της Χρυσής Αυγής με του ΚΚΕ, αντίθετα με όλο τον υπόλοιπο δήμο.

17. Για την κλασική έννοια της διαιρετικής τομής Κέντρου-Περιφέρειας, βλ. S. Lipset - St. Rokkan, *Party Systems and Voter Alignments: Cross-National Perspectives*, Νέα Υόρκη-Λονδίνο 1967, σ. 14 κ.ε.

μόνοι τους με το καθημερινό πρόβλημα της παρουσίας μεταναστών στις γειτονιές τους.¹⁸

Όλα αυτά ερμηνεύουν τη διογκωμένη δυναμική της ακραίας αυτής οργάνωσης σε μια περιοχή η οποία είναι και ο κύριος χώρος δραστηριοποίησής της. Αυτός ο «περιφερειακός» σχεδόν χαρακτήρας είναι άλλωστε κάτι όχι ξένο για την ακροδεξιά ψήφο με βάση και τα ευρωπαϊκά πρότυπά της, ειδικά για σχηματισμούς συνολικά περιορισμένου εκλογικού βεληνεκούς.¹⁹ Απ' αυτή λοιπόν την άποψη, θα μπορούσε κανείς να πει ότι η Χρυσή Αυγή, μέσω της υποψηφιότητας Μιχαλολιάκου, λειτούργησε πολιτικά και απεικονίστηκε εκλογικά περίπου ως η «Λέγκα των Πατσιών».

3. ΣΥΝΟΨΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΓΥΡΟΥ

Κύριο λοιπόν δεδομένο του πρώτου γύρου ήταν η εξαιρετικά μειωμένη δυναμική που παρουσίασε ο Ν. Κακλαμάνης, η οποία καταγράφηκε ως συνδυασμός δύο διαφορετικών και συμπληρωματικών ρευμάτων σε δύο εντελώς διακριτές κοινωνιολογικά και πολιτικά –αν και όμορες– μεταξύ τους περιοχές της Αθήνας (τη μεσοαστική φιλελεύθερη Ζώνη 1 και τη μικροαστική συντηρητική Ζώνη 2) και, κυρίως, σε γειτονιές που είχαν αποτελέσει τις βασικότερες εστίες της δύναμής του το 2006.

Στη Ζώνη 2 η πτώση Κακλαμάνη φαίνεται να προήλθε κατά βάση από διαρροή ψηφοφόρων του ΛΑ.Ο.Σ. η οποία τροφοδότησε την υποψηφιότητα Μιχαλολιάκου. Αντιθέτως, οι ακόμα εντονότερες απώλειές του στη Ζώνη 1 ωφέλησαν –άμεσα ή έμμεσα– τον Γιώργο Καμίνη, με κυριότερο παράδειγμα

18. Η επιτυχία της Χρυσής Αυγής αναδεικνύει πλέον ξεκάθαρα την ύπαρξη μιας θεματικής ψήφου [*issue voting*] γύρω από το συνεχώς αυξανόμενης έντασης [*intensity*] ζήτημα των μεταναστών. Βλ. An. Campbell - Ph.E. Converse - W.E. Miller - D.E. Stokes, *The American Voter*, Σικάγο-Λονδίνο 1976 (1η εκδ. 1960), σ. 168-187. Σε αυτές τις συνοικίες, στο πρόσωπο των μεταναστών συμπυκνώθηκε το υπαρκτό και διαρκώς διογκούμενο πρόβλημα της εγκληματικότητας, της ανομίας και της συνακόλουθης σταδιακής γκετοποίησης αυτών των περιοχών. Κατά συνθήκην, όμως, συμπληρώθηκε από μια πολυθεματική διαμαρτυρία για την αύξηση της ανεργίας, την οικονομική ανασφάλεια και γενικά τη διαρκή υποβάθμιση του επιπέδου διαβίωσης, που επίσης αποδόθηκε στους μετανάστες, ενώ σε άλλες περιοχές, άλλης πολιτικής κουλτούρας και παράδοσης, εκφράστηκε εντελώς διαφορετικά.

19. Για τέτοιες περιπτώσεις σε Αυστρία και Γερμανία, βλ. Β. Γεωργιάδου, *Η άκρα Δεξιά και οι Συνέπειες της Συνείδησης: Δανία, Νορβηγία, Ολλανδία, Ελβετία, Αυστρία Γερμανία, Καστανιώτης*, Αθήνα 2008, σ. 436, 446, 448, 450, 453.

την περίπτωση του Κολωνακίου. Κατά τα άλλα, η υποψηφιότητα Καμίνη δεν αποδείχθηκε ικανή να συσπειρώσει τους οπαδούς του ΠΑΣΟΚ, σημειώνοντας χαμηλά ποσοστά στον υπόλοιπο δήμο, με συνέπεια την πλήρη σχεδόν υπερίσχυση του Ν. Κακλαμάνη.

Ο συσχετισμός δύναμης μεταξύ Κακλαμάνη-Καμίνη που προέκυψε στον πρώτο γύρο και με τη γεωγραφική μορφή που προσέλαβε, αποκάλυπτε και μια βαθύτερη κοινωνιολογική διαφοροποίηση ανάμεσα στους δύο βασικούς υποψηφίους. Η υπεροχή Καμίνη στη Ζώνη 1, δηλαδή στο αστικό –οικονομικό και πολιτικό– κέντρο της πόλης (γύρω από τον Λυκαβηττό) και η ολοκληρωτική κυριαρχία Κακλαμάνη σε όλες τις περιφερειακές συνοικίες, αλλά πρωτίστως στις εργατικές γειτονίες και στις διαρκώς υποβαθμιζόμενες μικροαστικές, έδινε έναν έντονο χαρακτήρα ταξικής αντίθεσης. Δημιουργούσε, δηλαδή, την εικόνα ότι ο Γ. Καμίνης προβάλλονταν ως ο εκλεκτός της «καλής κοινωνίας» και των ανώτερων στρωμάτων, ενώ ο Ν. Κακλαμάνης διατηρούσε την υπεροχή στις λαϊκότερες τάξεις. Αυτή η αποτύπωση, η οποία σε έναν βαθμό αντανακλά και τη γενικότερη κρίση ταυτότητας των δύο μεγάλων κομμάτων, στην παρούσα πολιτική συγκυρία του Μνημονίου (με την εν πολλοίς λαϊκιστική στάση της Ν.Δ. και τη νεοφιλελεύθερη στροφή του ΠΑΣΟΚ) έφτανε στα όρια της αναλυτικής σύγχυσης, καθώς καθένας από τους δύο διεκδικητές της δημαρχίας εμφανίζονταν ως ο πριμοδοτούμενος του εκλογικού κοινωνικού χώρου του αντιπάλου.

Το παραπάνω οξύμωρο σχήμα και κυρίως τα δύο βασικά ρεύματα από τα οποία προήλθε, προσδιόριζαν και τα ισάριθμα βασικά στοιχήματα ενόψει του δεύτερου γύρου. Πρώτον, θα μπορούσε ο Ν. Κακλαμάνης να ανακτήσει το χαμένο έδαφος στη Ζώνη 2 και να εξασφαλίσει τη νίκη επανασυσπειρώνοντας τους ψηφοφόρους που διέφυγαν προς τον Ν. Μιχαλολιάκο; Και δεύτερον, το ρεύμα προς τον Γ. Καμίνη στη Ζώνη 1 είχε περιθώρια περαιτέρω διεύρυνσης ούτως ώστε να εμπεδωθεί και στις υπόλοιπες συνοικίες; Η διαφοροποίηση, επομένως, μεταξύ των δύο υποψηφίων δεν συνιστούσε απλώς μια διαιρετική τομή, η οποία ούτως άλλως διατρέχει την ελληνική κοινωνία, αλλά περιέγραφε και τη βαθύτερη διαπάλη για το ποια από τις δύο περιοχές θα είχε τον πρώτο λόγο στην εκλογή του δημάρχου. Το παραπάνω δίλημμα (Ζώνη 1 ή Ζώνη 2), που θα μπορούσε συμβολικά –και εν μέρει καταχρηστικά– να συνοψιστεί στο κοινωνικοπολιτικό δίπολο «ΛΑ.Ο.Σ. ή Κολωνάκι», συμπύκνωνε στην ουσία και τα κρίσιμα ερωτήματα ενόψει του β' γύρου.

4. ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΥΡΟΣ

Το χαμηλό ποσοστό του Ν. Κακλαμάνη στον α΄ γύρο άλλαξε άρδην την περιρρέουσα ατμόσφαιρα και γέννησε ζωηρές ελπίδες στο στρατόπεδο Καμίνη ότι η ανατροπή ήταν εφικτή. Δημιουργήθηκε έτσι ένα συνολικότερο κλίμα αισιοδοξίας και μια αυξημένη επιθυμία συμμετοχής στον β΄ γύρο μεταξύ των δυνάμει ψηφοφόρων του. Αποτέλεσμα ήταν η αύξηση της αποχής στην Αθήνα μεταξύ πρώτου και δεύτερου γύρου να είναι μεν αξιόλογη (8,8% – από 57% σε 65,8%, βλ. Πίνακα 4), αλλά παραδόξως μικρότερη απ΄ ό,τι στην υπόλοιπη Ελλάδα (συνολικά 11,4% – από 39,3% σε 50,7% στις περιοχές όπου διενεργήθηκε β΄ γύρος στις δημοτικές εκλογές). Ακόμα δε μικρότερη ήταν η αύξηση στο Κολωνάκι και γενικά στη Ζώνη 1 (που αποτελεί κατά παράδοση ένα από τα ισχυρότερα «κάστρα» της αποχής, όχι μόνο στην πρωτεύουσα αλλά και σε όλη την χώρα),²⁰ στις βασικότερες δηλαδή κοιτίδες δύναμης του Γ. Καμίνη στον α΄ γύρο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

Ποσοστά αποχής ανά εκλογική ζώνη

	Α΄ γύρος	Β΄ γύρος	Διαφορά
Ζώνη 1	64,5	69,7	+5,2
Ζώνη 2	56,8	66,1	+9,3
ΥΠΟΛΟΙΠΑ	55,3	64,7	+9,5
ΣΥΝΟΛΟ ΑΘΗΝΑΣ	57,0	65,8	+8,8
ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ	39,3	50,7	+11,4

Το ρεύμα αυτό οδήγησε σε μια απόλυτη σχεδόν συσπείρωση της εκλογικής του βάσης (99%), καθώς και στην απορρόφηση ενός ποσοστιαία μικρού, αλλά αριθμητικά σημαντικού τμήματος όσων είχαν επιλέξει την αποχή στον πρώτο γύρο (περίπου 3.000 ψήφοι). Συμπληρώθηκε δε με την απόλυτη πλειοψηφία των ψήφων όσων είχαν επιλέξει την Ελ. Πορτάλιου στον α΄ γύρο και με τις περισσότερες ψήφους όσων είχαν ψηφίσει στον α΄ γύρο τους Αμυρά, Κωνσταντίνου και Σοφριανό και μετείχαν στον β΄ γύρο (βλ. Πίνακα

20. Ενδεικτικά, στις ευρωεκλογές του 2009 το εθνικό ποσοστό της αποχής ήταν 47,4%. Στον δήμο Αθηναίων έφτασε στο 54,5%, με τη Ζώνη 1 να σημειώνει το ρεκόρ 61,7% (64,6% στο Κολωνάκι).

5).²¹ Στον αντίποδα, ο Ν. Κακλαμάνης άντλησε μεγάλο κομμάτι των ψηφοφόρων του Ν. Μιχαλολιάκου, όχι όμως το κύριο, καθώς η πλειοψηφία τους επέλεξε την αποχή ή το λευκό-άκυρο. Έτσι, η τοποθέτηση των ψήφων των τρίτων συνδυασμών αποδείχθηκε μεν ικανή να μειώσει τη διαφορά μεταξύ των δύο μονομάχων, αλλά όχι από μόνη της αρκετή για να την ανατρέψει. Το καθοριστικό στοιχείο του β' γύρου ήταν η σχετικά περιορισμένη συσπείρωση που εμφάνισε ο Ν. Κακλαμάνης (μόλις 88%), αλλά και ένα κρίσιμο ρεύμα (3%) διαρροής κατευθείαν προς τον Γ. Καμίνη, ως ένα δεύτερης ταχύτητας κύμα αντίστοιχο εκείνου που στον α' γύρο είχε παρατηρηθεί σχεδόν αποκλειστικά στο Κολωνάκι.

ΠΙΝΑΚΑΣ 5

Εκτίμηση μετακινήσεων μεταξύ α' και β' γύρου

	ΑΠΟΧΗ	Β' γύρος		
		ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	ΚΑΜΙΝΗΣ	ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ
ΑΠΟΧΗ	98,4%	0,3%	1,1%	0,2%
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	45,7%	20,4%	20,7%	13,2%
ΚΑΜΙΝΗΣ	0,0%	0,7%	99,0%	0,3%
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ	5,4%	3,6%	3,1%	87,9%
ΣΟΦΙΑΝΟΣ	67,8%	23,3%	6,9%	2,0%
ΑΜΥΡΑΣ	33,7%	13,0%	30,1%	23,2%
ΠΟΡΤΑΛΙΟΥ	31,0%	11,0%	53,6%	4,4%
ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ	47,9%	9,0%	4,8%	38,3%
ΚΩΝ/ΝΟΥ	60,4%	13,6%	23,9%	2,1%
ΗΛΙΑΔΗΣ	51,5%	17,2%	12,5%	18,8%

Ως αποτέλεσμα, ο προτεινόμενος από το ΠΑΣΟΚ υποψήφιος κατάφερε να φτάσει στο 52%, ολοκληρώνοντας την πιο εντυπωσιακή ανατροπή στα χρονικά των δημοτικών εκλογών της πρωτεύουσας. Συνολικά, μάλιστα, η άνοδος του ήταν ελαφρώς εντονότερη στις πιο παραδοσιακές «πασοκικές» γειτονιές²² και κατά τι μικρότερη στη Ζώνη 1 (προσελκύνοντας και μέρος των κομματικών ψήφων που είχαν διαρρεύσει στον α' γύρο). Συνέπεια ήταν η τελι-

21. Μεταξύ α' και β' γύρου υπήρχε πλήρης αντιστοιχία των αποτελεσμάτων κατά εκλογικό τμήμα. Έτσι, η εκτίμηση των μετακινήσεων τώρα έγινε εξ ολοκλήρου με τη μέθοδο της πολλαπλής παλινδρόμησης (βλ. σημ. 3). Τα ανά τμήμα στοιχεία αντλήθηκαν από τη βάση δεδομένων της Singular Logic, κατόπιν ευγενικής μεσολάβησης του Ηλία Νικολακόπουλου.

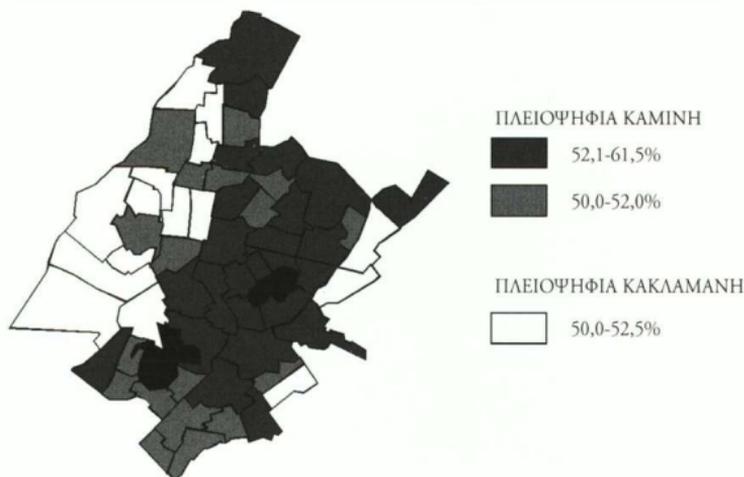
22. Η μεγαλύτερη αύξησή του παρατηρήθηκε στα Πετράλωνα (+26,6%).

κή κατανομή της δύναμής του να εξισορροπηθεί, να παρουσιαστεί ομοιογενής (βλ. Πίνακα 1β) και να μην συσχετίζεται πλέον με την κλασική κατανομή της συντηρητικής παράταξης, αν και γεωγραφικά αυτό το χαρακτηριστικό δεν εξαλείφθηκε.

Συγκεκριμένα, η Ζώνη 1 εξακολουθούσε να είναι το βασικό του προπύργιο (βλ. Πίνακα 2 και Χάρτη 5), αφού στο σύνολό της έλαβε 56,3%, πλειοψηφώντας σε όλα τα εκλογικά της διαμερίσματα και με ποσοστά κατά κανόνα ανώτερα του 54,5% (έναντι 51,2% στον υπόλοιπο δήμο), εξαιρουμένης της περιοχής Σταδίου-Ριζάρι (52,3%). Η εσωτερική της όμως μεταστροφή είναι δηλωτική της αλλαγής που περιγράφηκε προηγουμένως. Η πιο ισχυρή του συνοικία τώρα ήταν το Πεδίο του Άρεως με 61,4%, ενώ ακολούθησαν τα διαμερίσματα του Κολωνακίου με 58,1%. Παράλληλα, εντυπωσιακά αυξημένη (+25,4%) ήταν η επιρροή του Γ. Καμίνη στα Εξάρχεια και τη Νεάπολη (57,7%), ενώ έφτασε το 57,3% στο Κέντρο. Στον υπόλοιπο δήμο (εκτός Ζώνης 1) κυμάνθηκε μεταξύ 47,5% και 55,5% (από 22,7-32,9% στον α' γύρο), καταγράφοντας τις κορυφαίες επιδόσεις στην Αγ. Ζώνη Κυψέλης (8ο εκλογικό διαμέρισμα-55,4%), στη Ν. Φιλοθέη (21ο-55,4%), στην περιοχή Ελληνορώσων (22ο-55%), στο Πολύγωνο (20ο-54,5%) και στο Μετς (53ο-54%).

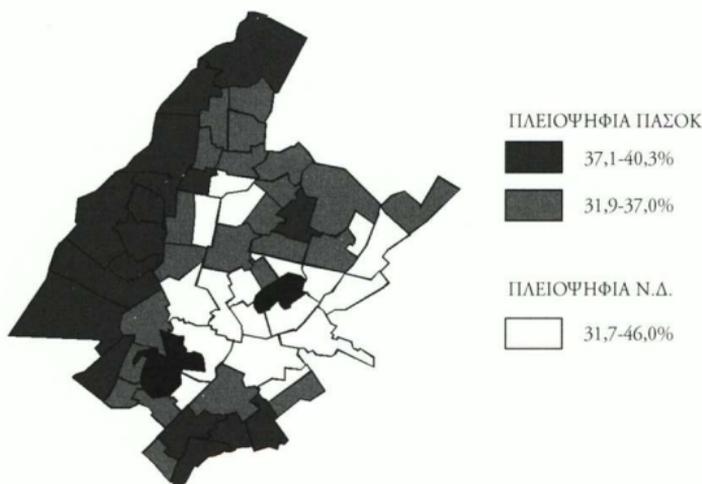
ΧΑΡΤΗΣ 5

Δημοτικές Εκλογές Αθήνας 2010 - β' γύρος

ΧΑΡΤΗΣ 6

Βουλευτικές εκλογές 2009

Από την άλλη πλευρά, ο Ν. Κακλαμάνης διατήρησε την υπεροχή κατά μήκος σχεδόν όλου του δυτικού τομέα της πόλης (Χάρτης 5), αλλά εμφάνισε την πιο περιορισμένη απήχισή του και πάλι στις αστικές περιοχές του κέντρου, με τον εκλογικό χάρτη να παραμένει αντίστροφος σε σχέση με το 2009 (βλ. και Χάρτη 6).²³ Συνολικά πλειοψήφησε σε 15 εκλογικά διαμερίσματα εκ των οποίων τα 6 εντοπίζονται στη Ζώνη 2 (επί συνόλου 13), με το κορυφαίο ποσοστό του (τόσο στη συγκεκριμένη ζώνη όσο και σε ολόκληρο τον δήμο) να τοποθετείται χαρακτηριστικά στον Αγ. Παντελεήμονα (52,5%). Ακολούθησε η Κολοκυνθού (52,1%) και ο Βοτανικός (51,7%), ο Αγ. Κωνσταντίνος (51,3%), η Πλ. Βικτωρίας (51,2%), ο Αγ. Λουκάς (3ο) και ο Αγ. Νικόλαος Αχαρνών (51,2% αμφότερα), το Γκάζι και το Θησείο (40ο-51%), ενώ οριακά κέρδισε τα Σεπόλια (50,5%), τον Ελαιώνα (30ο-50,4%) και τον

23. Το χαμηλότερο ποσοστό του το συγκέντρωσε στο σύνολο της 1ης Δημ. Κοινότητας (44,8% έναντι 48,7% στην υπόλοιπη πόλη, εντελώς αντίστροφα από το 2006 με 48,9% έναντι 45,7% αντίστοιχα), ενώ το υψηλότερο στην 4η Δ.Κ. (περιοχή Κολωνού-Κολοκυνθούς), στην οποία όμως και πάλι ηττήθηκε, αν και εντελώς οριακά (49,99%). Οι Δημοτικές Κοινότητες (βλ. Χάρτη 1) αποτελούν μετονομασία των πρώην Δημοτικών Διαμερισμάτων, σύμφωνα με τον Καλλικράτη (Ν. 3852/2010, αρ. 2, παρ. 4).

Α. Σκουζέ (50,1%). Σημείωσε επίσης και τρεις μεμονωμένες πλειοψηφικές επιδόσεις στην Αγ. Τριάδα Αμπελοκήπων (50,6%), στο Γουδί (51,4%) και στον Προφήτη Ηλία Παγκρατίου (49ο-50,8%). Ηττήθηκε όμως καθαρά στην Κυψέλη, στα Κ. Πατίσια και στην Ομόνοια (47,2-48,3%), χάνοντας τελικά την πλειοψηφία στο σύνολο της Ζώνης 2.

Έτσι, τα δύο ερωτήματα που τέθηκαν προηγουμένως ως τα βασικά στοιχεία του β' γύρου, βρήκαν άμεση απάντηση από τα αποτελέσματα, παραμένοντας όμως στο πλαίσιο του διλήμματος «ΛΑ.Ο.Σ. ή Κολωνάκι». Παρόλα αυτά, η τελική κατανομή των δυνάμεων του Γ. Καμίνη ήρθε να συμπληρώσει και εν μέρει να αλλοιώσει την αρχική εικόνα που είχε προκύψει από τον α' γύρο. Για μια πληρέστερη όμως μελέτη της κοινωνικής και πολιτικής ταυτότητας των ψηφοφόρων του, απομένει η ανάλυση ενός ακόμα τμήματος του εκλογικού σώματος, ίσως του πιο αγνοημένου μέχρι τώρα αριθμητικά, αλλά για πρώτη φορά ενεργού στις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης: των μεταναστών.

5. Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Για τις εκλογές του Νοεμβρίου του 2010 δικαίωμα ψήφου παραχωρήθηκε και σε 27.546 μετανάστες προκειμένου να συμμετάσχουν μόνο στις δημοτικές εκλογές (και όχι στις περιφερειακές).²⁴ Στην Αθήνα ο αριθμός τους ήταν 2.362 και οι ειδικοί εκλογικοί κατάλογοι (διαχωρισμένοι σε καταλόγους 464

24. Πρόκειται για τον Νόμο 3838/2010 (ΦΕΚ 49Α 24.03.2010 –«Σύγχρονες διατάξεις για την Ελληνική Ιθαγένεια και την πολιτική συμμετοχή ομογενών και νομίμως διαμενόντων μεταναστών και άλλες ρυθμίσεις»), ο οποίος όριζε ότι «ομογενείς και λοιποί αλλοδαποί υπήκοοι τρίτων χωρών μπορούν να συμμετέχουν στις εκλογές της πρωτοβάθμιας τοπικής αυτοδιοίκησης με δικαίωμα ψήφου» (Κεφ. Β', αρ. 14), με βασική προϋπόθεση την πενταετή τουλάχιστον συνεχή και νόμιμη διαμονή στην Ελλάδα. Δεν πρόκειται δηλαδή για μετανάστες πρόσφατης εισόδου στην χώρα, αλλά για ανθρώπους που έχουν ήδη ενταχθεί –με τον έναν ή τον άλλο τρόπο– στην κοινωνική και οικονομική ζωή. Η παράταση της προθεσμίας υποβολής αίτησης εγγραφής μέχρι την 31η Αυγούστου 2010 (από την 30ή Ιουνίου, όπως είχε οριστεί αρχικά), καθώς και το σύνολο της νομοθετικής ρύθμισης, προκάλεσε αντιδράσεις κυρίως από το περιβάλλον του Ν. Κακλαμάνη και των υποστηρικτών του, ενώ μετεκλογικά αμφισβητήθηκε και η ίδια η συνταγματικότητα της διάταξης (με τη σχετική υπ' αριθμ. 350/2011 απόφαση του Δ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας· βλ. «Συμβούλιο της Επικρατείας: Αντισυνταγματική η ψήφος αλλοδαπών στις δημοτικές εκλογές» και «Κυβέρνηση: Συγκεκριμένης ιδεολογικής κατεύθυνσης η απόφαση του ΣτΕ», *Το Βήμα*, 01/02/2011 και 02/02/2011 αντίστοιχα). Η οριστική κρίση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου εκκρεμεί.

«Κοινοτικών Εκλογών» και 1.898 «Ομογενών ή Υπηκόων Τρίτων Χωρών») στους οποίους εγγράφηκαν, προστέθηκαν στο τέλος καθενός από τα 58 εκλογικά διαμερίσματα. Αποτέλεσμα ήταν οι εν λόγω εκλογείς να ψηφίζουν κάθε φορά στο τελευταίο τμήμα του διαμερίσματος, μαζί με έλληνες πολίτες εγγεγραμμένους στον βασικό κατάλογο.²⁵

Έτσι, από τα 1.179 εκλογικά τμήματα του Δήμου Αθηναίων, τα 58 (τελευταία) μπορούν να χαρακτηρισθούν «μικτά», ενώ τα υπόλοιπα 1.121 είναι «αμιγή» τμήματα ελλήνων πολιτών εκλογέων («αμιγή ελληνικά» για συντομία). Υπολογίζοντας και συγκρίνοντας τα αθροιστικά στοιχεία ξεχωριστά για τις δύο αυτές κατηγορίες τμημάτων, είναι φανερές οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ τους (βλ. Πίνακα 6), γεγονός που καταδεικνύει αυτόματα και τη διακριτή εκλογική συμπεριφορά των μεταναστών.

Επιπλέον, χρησιμοποιώντας απλές υπολογιστικές μεθόδους, είναι δυνατή μια προσέγγιση έστω της ψήφου τους, με την παραδοχή ότι οι έλληνες πολίτες των τελευταίων μικτών τμημάτων ψηφίζουν περίπου όπως εκείνοι των υπολοίπων αμιγών (έχουν δηλαδή την ίδια –ή περίπου την ίδια– κατανομή ποσοστών στους διάφορους εκλογικούς συνδυασμούς) και με τη σχετική αφαίρεση στη συνέχεια από τα συνολικά αποτελέσματα των μικτών. Μάλιστα, προκειμένου να εξασφαλιστεί μεγαλύτερη αξιοπιστία στην εκτίμηση (έστω και με κόστος στην ακρίβειά της), είναι προτιμότερο για τα ποσοστά των ελλήνων πολιτών ανά υποψήφιο να χρησιμοποιηθεί ένα περιθώριο σφάλματος,²⁶ ούτως ώστε να υπερκαλύπτει πιθανές αποκλίσεις μεταξύ συνόλου και τελευταίων-μικτών τμημάτων.²⁷ Βέβαια μια τέτοια αντιμετώπιση οδηγεί αντίστοιχα σε υπερπολλαπλάσιο περιθώριο σφάλματος για την ψήφο των μεταναστών εκλογέων, λόγω του μικρού πλήθους τους εν σχέσει με τους έλληνες πολίτες στα τελευταία μικτά τμήματα (περίπου 1 προς 10² βλ. Πίνακα 6). Ειδικά δε για τον υπολογισμό της αποχής, η παραπάνω εκτιμητική διαδικασία

25. Για τους εγγεγραμμένους μετανάστες ανά εκλογικό τμήμα, βλ. «Εκλογικά τμήματα Δημοτικών & Περιφερειακών Εκλογών 2010 (Αρχείο excel)» στο <http://www.ypes.gr/el/Elections/ElectionCatalogues/ElectionDepartments/>.

26. Τηρώντας όμως πάντα τα «λογικά όρια», ούτως ώστε η εκτίμηση για την ψήφο των μεταναστών να μην δίνει ποσοστά χαμηλότερα του 0% ή υψηλότερα του 100% για κάποιον υποψήφιο.

27. Τα περιθώρια σφάλματος (και τα αντίστοιχα διαστήματα εμπιστοσύνης) προκύπτουν από τις μέγιστες αποκλίσεις που ούτως ή άλλως εμφανίζουν τα αντίστοιχα περιοδικά αθροίσματα όλων των τμημάτων κατά αύξουσα σειρά στα 58 διαμερίσματα (όλων των 1ων, των 2ων κ.ο.κ.) σε σχέση με το σύνολο του δήμου, υποθέτοντας με σχετική ασφάλεια ότι εντός αυτών θα κινούνται και τα ποσοστά των ελλήνων πολιτών στα μικτά τμήματα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 6

Εκτίμηση για την ψήφο των μεταναστών

	Συνολικά αποτελέ- σματα	«Αμιγή» ελληνικά τμήματα	Μικτά τμήματα	Εκτίμηση για έλληνες πολίτες μικτών	Εκτίμηση για μετανάστες
ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	488.150	462.410	25.740	23.378	2.362
		<i>A' γύρος</i>			
ΑΠΟΧΗ	57,0%	56,9%	57,5%	58,5%	46,8%
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	8,0%	8,0%	8,5%	7,3-8,7%	6,5-17,5%
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ	35,0%	35,1%	32,9%	34,3-35,8%	9,0-22,0%
ΚΑΜΙΝΗΣ	28,3%	28,2%	29,8%	27,6-29,2%	34,5-47,0%
ΣΟΦΙΑΝΟΣ	13,7%	13,7%	13,9%	12,8-14,2%	12,0-23,0%
ΑΜΥΡΑΣ	7,4%	7,4%	6,8%	6,8-7,6*	0,0-6,5%
ΠΟΡΤΑΛΙΟΥ	5,8%	5,8%	5,7%	5,4-6,4%	0,5-8,5%
ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ	5,3%	5,3%	4,9%	5,0-5,6%	0,0-4,5%
ΚΩΝ/ΝΟΥ	2,8%	2,8%	4,2%	2,3-3,3%	11,5-19,0%
ΗΛΙΑΔΗΣ	1,7%	1,7%	1,7%	1,6-1,8%	1,1-2,6%
		<i>B' γύρος</i>			
ΑΠΟΧΗ	65,8%	65,7%	66,7%	66,6%	66,9%
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	11,1%	11,1%	11,3%	10,3-11,7%	7,5-22,5%
ΚΑΜΙΝΗΣ	52,0%	51,8%	55,5%	51,3*-53,9%	73,0-100,0%
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ	48,0%	48,2%	44,5%	46,1-48,7**	0,0-27,0%

* Μέγιστα και ελάχιστα «λογικά όρια» (βλ. σημ. 26)

δεν είναι υποχρεωτική, καθώς υπάρχουν τα πραγματικά στοιχεία της διαφοράς των ψηφισάντων μεταξύ δημοτικών και περιφερειακών στα ίδια τμήματα, αύξηση που προφανώς οφείλεται στη συμμετοχή των μεταναστών στις δημοτικές εκλογές (και συμπίπτει με αυτή).

Γενικά, και πριν από την εξαγωγή επιμέρους συμπερασμάτων, ένα πρώτο και βασικό στοιχείο για την ψήφο των μεταναστών είναι η πλήρης γεωγραφική ανομοιομορφία που τη χαρακτηρίζει. Φαίνεται δηλαδή ότι παρουσιάζει έντονες διακυμάνσεις ως προς όλα σχεδόν τα μεγέθη από τη μία περιοχή της πόλης στην άλλη,²⁸ ένδειξη ότι επηρεάστηκε έντονα από τοπικά δίκτυα υποστήριξης και ενσωμάτωσής τους, αλλά και από ισχυρούς μηχανισμούς κατεύθυνσης (ή ίσως και χειραγώγησης ενίοτε) των διαφόρων εθνικών ομά-

28. Αυτή ακριβώς η έντονη τοπικότητα δυσχεραίνει και τη χρήση πιο εξειδικευμένων στατιστικών μεθόδων για μια ακριβέστερη εκτίμηση.

δων. Πράγματι, όλες αυτές οι διακυμάνσεις γίνονται φανερές όταν η ανάλυση γίνει τμηματικά σε διαφορετικές ομάδες εκλογικών διαμερισμάτων, όσο επιποφαλής κι αν είναι για τέτοια εκτίμηση μια τόσο αποσπασματική εξέταση.

Από τα συνολικά αποτελέσματα του Πίνακα 6 ένα πρώτο κρίσιμο συμπέρασμα είναι η αυξημένη συμμετοχή των μεταναστών στον α΄ γύρο, πράγμα άλλωστε αναμενόμενο, λόγω της οικειοθελούς εγγραφής τους στους καταλόγους και φυσικά της διαδικασίας ενσωμάτωσης που συμβολικά πάντα συνιστά η συμμετοχή στις εκλογές.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι η εξαιρετικά ενισχυμένη επιρροή του Π. Κωνσταντίνου, υποψήφιου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (11,5-19%), που αποτέλεσε και την εντυπωσιακότερη διαφοροποίηση της μεταναστευτικής ψήφου (4,2% στα μικτά τμήματα από 2,8% στα αμιγή).²⁹ Η δυναμική αυτή φαίνεται πολύ έντονη (20-25%) σε συνοικίες με μεγάλη πυκνότητα μεταναστών,³⁰ όπως τα Πατήσια, το Μεταξουργείο και η Ομόνοια, εμφανιζόμενη έτσι ως η εκλογική τους απάντηση στα υψηλά ποσοστά της Χρυσής Αυγής στις ίδιες περιοχές.³¹

Η πιο εμβληματική τέτοια περίπτωση είναι ο Αγ. Παντελεήμονας, όπου σημειώνεται και ένα από τα καλύτερα ποσοστά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (10%) στο τελευταίο μικτό τμήμα του διαμερισματος. Αυτή η αντίστιξη αποτυπώνει και σε εκλογικό επίπεδο τις ακραίες αντιθέσεις στις οποίες οδηγεί το έντονο πρόβλημα της παρουσίας των μεταναστών, με την ταυτόχρονη διόγκωση των δύο άκρων του ιδεολογικού άξονα. Ίσως πάντως στην ισχυρή απήχηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στους μετανάστες να οφείλεται και η συνολικά μειωμένη τους συμμετοχή στον β΄ γύρο, ως υπακοή στη «γραμμή» της αποχής.

Ιδιαίτερα μεγάλα φαίνονται επίσης τα ποσοστά του Γ. Καμίνη ήδη από τον

29. Στα μικτά τμήματα σημειώνονται και τα ισχυρότερα ποσοστά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τα 5 πρώτα να εντοπίζονται στον Αγ. Παύλο (24ο, 1828 Ε.Τ.-17,3%), στο Κέντρο (33ο, 1866 Ε.Τ.-14,6%), στην Ομόνοια (32ο, 1854 Ε.Τ.-14,3%), στον Αγ. Λουκά-Πλ. Κολιδάου (3ο, 2536 Ε.Τ.-12,2%) και στον Ελαιώνα (30ο, 2207 Ε.Τ.-11,6%), όταν σε κανένα από τα αντίστοιχα αμιγή τμήματα δεν ξεπερνάει το 6,5%.

30. Στο σύνολο των διαμερισμάτων της Ζώνης 2, όπου τοποθετείται το 40,4% των εγγεγραμμένων μεταναστών εκλογέων (954) έναντι του 22% των ελλήνων πολιτών, το ποσοστό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα μικτά τμήματα αγγίζει το 6,1%.

31. Εξ ου και οι σχετικές καταγγελίες από τον χώρο της Χρυσής Αυγής ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήρε «ψήφους Πακιστανών», που κορυφώθηκαν στο επεισοδιακό πρώτο δημοτικό συμβούλιο της 17ης Ιανουαρίου. Βλ. Π. Μπίτσικα, «Δήμος Αθηναίων: Εντάσεις και φασιστικοί χαιρετισμοί στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου», *Το Βήμα*, 17/01/2011. Γεγονός πάντως είναι ότι η ψήφος των μεταναστών είχε ελάχιστη συμβολή στο συνολικό αποτέλεσμα λόγω της μικρής αριθμητικής βαρύτητάς της.

α' γύρο (34,5-47%), ενώ φτάνουν σε εντυπωσιακά επίπεδα στον δεύτερο (73%-100%, πιθανότατα γύρω στο 80-85%). Αντίστροφα δε από ό,τι συμβαίνει με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η δύναμή του είναι πιο χαμηλή στα Πατήσια, τον Κολωνό και τα Α. Πετράλωνα (υπολογίζεται σε 30-40% στον α' γύρο και περί το 75% στον δεύτερο) και πιο ισχυρή σε περιοχές με λιγότερους αλλοδαπούς όπως του Γκύζη, οι Αμπελόκηποι, το Παγκράτι, το Κολωνάκι και ο Λυκαβηττός.³² Έτσι, τη δεύτερη Κυριακή, τα ποσοστά του Γ. Καμίνη στους μετανάστες εμφανίζονται μακράν υψηλότερα από αυτά των ελλήνων πολιτών, ακόμη και στις πιο ευνοϊκές για αυτόν συνοικίες, αναδεικνύοντας έτσι τη μεταναστευτική ψήφο στην πιο ισχυρή (σε σχετικά μεγέθη) εκλογική του συνιστώσα και στην τελευταία ψηφίδα του μωσαϊκού των εκλογών του συγκεκριμένου δημάρχου.³³

Αντιθέτως, ισχνή επιρροή εμφάνισε ο Ν. Κακλαμάνης (9-22% στον α' γύρο και 15-20% στον δεύτερο). Σχετική εξαίρεση αποτέλεσε η Ζώνη 2 και η ευρύτερη περιοχή Κεραμεικού-Βοτανικού-Ελαιώνα, όπου δείχνει να συγκέντρωσε 25% περίπου και τις δύο Κυριακές. Στοιχειοθετείται, δηλαδή, ότι ενώ η πολιτική του δεν στάθηκε ικανή να απορροφήσει την αντιμεταναστευτική ψήφο που διέρρευσε προς τη Χρυσή Αυγή, δεν μπόρεσε ταυτόχρονα να έχει θετικό για αυτόν αποτέλεσμα στον χώρο των μεταναστών, παρά τα όποια φιλικά προς αυτούς μέτρα του στο παρελθόν. Αν μη τι άλλο, γύρω από το συγκεκριμένο πρόβλημα φανερώθηκε η κρίση στρατηγικής και επικοινωνίας του πρώην δημάρχου, η οποία κορυφώθηκε μεταξύ των δύο γύρων. Στην προσπάθειά του να προσεταιριστεί τους ψηφοφόρους του Ν. Μιχαολιάκου άρχισε να σκληραίνει την αντιπαράθεση με τον Γ. Καμίνη πάνω στο ζήτημα (τον οποίον ίσως να ωφέλησε με την υπενθύμιση των θετικών για τους αλλοδαπούς εισηγήσεών του ως Συνηγόρου του Πολίτη σχετικά με τη διαδικασία νομιμοποίησής τους), αλλά και να τονίζει διαρκώς την κρισιμότητά του φτάνοντας ενίοτε και σε ακραίες τοποθετήσεις.³⁴ Τελικά, όμως, οι διατυ-

32. Σε αυτές τις περιοχές υπάρχουν ενδείξεις ότι ξεπέρασε το 40% (ενδεχομένως και το 50% σε κάποιες) την 1η Κυριακή, ενώ πλειοίase σε απόλυτα επίπεδα (ίσως και πάνω από 90%) στον επαναληπτικό γύρο.

33. Φαίνεται δε ακόμη πιο ενισχυμένος στα μικτά τμήματα με μεγαλύτερη παρουσία κοινωνικών εκλογέων (συγκεκριμένη χωριστή εκτίμηση για αυτούς είναι μάλλον αδύνατη). Το ίδιο συμβαίνει και με την Ελ. Πορτάλιου, αντίθετα με τους Κακλαμάνη και Κωνοταντίνου.

34. Τους παρουσίασε ως τη βασική αιτία για το πρόβλημα των σκουπιδιών, του παρεμπορίου, της εγκληματικότητας κ.α. Βλ. «Ν. Κακλαμάνης: Μετανάστες, άστεγοι, πορνεία και ναρκωτικά τα προβλήματα στο δήμο», *Το Κέρδος*, 08/02/2010 και «Κακλαμάνης: Στοπ στην ανεξέλεγκτη μετανάστευση», *Ελευθεροτυπία*, 12-10-2010.

πόσεις του στρογγυλεύονταν,³⁵ καταλήγοντας τόσο ασαφείς και συγκεχυμένες που δύσκολα έπειθαν είτε τη μία είτε την άλλη πλευρά. Αντίθετα, ο κυβερνητικός υποψήφιος παρουσιάστηκε με ένα πιο ολοκληρωμένο σχέδιο για τον έλεγχο αυτού του κεντρικού ζητήματος, παρέχοντας μια ουσιαστική ευκαιρία για την ομαλή συνύπαρξη αλλοδαπών και ημεδαπών. Κάτι που είχε θετικό γι' αυτόν αντίκτυπο, όχι μόνον στον χώρο των μεταναστών, αλλά και σε αυτόν των ελλήνων πολιτών.

Από τους υπόλοιπους υποψήφιους, μάλλον ωφελημένος εμφανίζεται ο Ν. Σοφινός (12-23%), του οποίου όμως η δυναμική εμφανίζει περισσότερο τοπικό χαρακτήρα, εντοπισμένη κυρίως στα Πετράλωνα, τον Κολωνό, το Παγκράτι, του Γκύζη και τους Αμπελόκηπους (ξεπερνώντας πιθανότητα το 20%). Αντιστρόφως, η Ε. Πορτάλιου ήταν μάλλον από τους ζημιωμένους (0,5-8,5%), δεδομένου ότι και η τοπική παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τόσο ισχυρή ή οργανωμένη στις περιοχές με μεγάλη πυκνότητα μεταναστών παρά την πλούσια δράση στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ μέσα από οργανώσεις όπως το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα. Το μόνο τοπικά υψηλό της ποσοστό (μάλλον ανώτερο του 15%) εκτιμάται ότι καταγράφηκε στην ευρύτερη περιοχή Εξαρχείων-Νεάπολης.

Τέλος, η περίπτωση Μιχαλολιάκου (0-4,5%) χρήζει ιδιαίτερης προσοχής καθώς η δύναμή του στα μικτά τμήματα δεν εμφανίζεται τόσο μειωμένη (4,9%) όσο ίσως θα αναμενόταν (σε σύγκριση με το συνολικό 5,3%). Το πιθανότερο είναι αυτό να οφείλεται σε συντηρητικότερη εκλογική συμπεριφορά των ελλήνων πολιτών σε αυτά τα τμήματα, λόγω της ιδιοτυπίας της άμεσης συνύπαρξής τους με αλλοδαπούς εκλογείς.³⁶ Μπορεί όμως και να μαρτυρεί μια υπαρκτή μικρή επιρροή της Χρυσής Αυγής σε κάποια μερίδα μεταναστών λόγω παρέμβασης στις εσωτερικές τους διενέξεις.³⁷

35. Οι εντονότερες αναφορές στο θέμα των μεταναστών δεν έγιναν από τον ίδιο, αλλά κυρίως από στελέχη του ΛΑ.Ο.Σ., προεξαρχόντων των Μ. Βορίδη και Α. Γεωργιάδη, με τρόπο μάλιστα τόσο οξύ ώστε να φορτίσουν ακόμα περισσότερο αρνητικά την υποψηφιότητά του.

36. Τέτοιες ενδείξεις υπάρχουν σε συνοικίες εκτός της Ζώνης 2 όπου το ποσοστό της Χρυσής Αυγής είναι υψηλότερο στο τελευταίο τμήμα από το υπόλοιπο διαμέρισμα (υψηλότερο και από τα περισσότερα επιμέρους τμήματα). Σχετικά παραδείγματα αποτελούν τα Άνω Πετράλωνα (46ο-5,5% έναντι 3,7%), το Στάδιο-Ριζάρη (47ο-5,3% έναντι 3,2%), τα Εξάρχεια (34ο-5,7% έναντι 3,1%) και το Π. Άρεως (25ο-5,5% έναντι 3,6%).

37. Βλ. το ρεπορτάζ του Γ. Παπαδόπουλου, «Βγάλαμε σύμβουλο-Έρχεται πογκρόμ!», στην εφημερίδα *Τα Νέα*, 13-11-2010, για την κοινή δράση Χρυσής Αυγής και μερίδας Αλβανών στην περιοχή των Πατισίων εναντίον των «έγχρωμων» μεταναστών. Σε αυτές τις περιοχές πάντως σημειώνονται και κάποιοι από τους χειρότερους συσχετισμούς για τον Ν. Μιχα-

Ένα καταληκτικό σχόλιο είναι πως παρά την έντονη ανομοιογένειά της από περιοχή σε περιοχή, η μεταναστευτική ψήφος δεν είναι εντελώς ξένη ως προς την αντίστοιχη ελληνική. Άλλωστε, και η εκλογική συμπεριφορά των ελλήνων πολιτών εμφανίζει γεωγραφικές ιδιαιτερότητες και συσχετίζεται εύλογα με την ισχύ των εκάστοτε τοπικών κομματικών οργανώσεων. Τις ίδιες διακυμάνσεις φαίνεται σε γενικές γραμμές να ακολουθεί και η ψήφος των μεταναστών, με τη διαφορά ότι τις παρουσιάζει διογκωμένες προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, έτσι ώστε, τηρώντας ως πρόμοιο τις γενικότερες τάσεις που προαναφέρθηκαν (ωφέλεια Καμίνης και Κωνσταντίνου, περιορισμένη επιρροή Κακλαμάνη και Μιχαλολιάκου), να εμφανίζεται κατά τα άλλα ως «μεγεθυντικός φακός» της ελληνικής.

6. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η εικόνα των αποτελεσμάτων του α' γύρου, που ήθελαν τη δύναμη Καμίνης περιχαρακωμένη ουσιαστικά σε συγκεκριμένες περιοχές του κέντρου της πόλης, εμπλουτίστηκε σημαντικά τη δεύτερη Κυριακή, με τη διατήρηση μεν της διάταξης των δυνάμεων του ανάμεσα στις διάφορες εκλογικές ζώνες, αλλά με τη μεγαλύτερη τελικά αύξηση των ποσοστών του να παρατηρείται στις περιφερειακές λαϊκότερες συνοικίες. Ταυτόχρονα, αξιοσημείωτη ήταν η άνοδος του σε γειτονίες μεσοαστικής σύνθεσης, αλλά με τελείως διαφορετική (εναλλακτική ουσιαστικά) αντίληψη για τα καθημερινά προβλήματα του δήμου, όπως π.χ. τα Εξάρχεια. Σε κοινωνικό επίπεδο αυτή η τάση σηματοδοτήθηκε και με τη στήριξή του από δυναμικές –αλλά όχι κομματικοποιημένες– ακτιβιστικές και άλλες κινήσεις, οργανώσεις ή δίκτυα (Ατενίστας, Ποδηλάτες, εναλλακτικά ΜΜΕ, ηλεκτρονικά κοινωνικά δίκτυα κ.α.), καθώς και από διάφορες ανεξάρτητες προσωπικότητες από όλους τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς χώρους.³⁸

Λαμβάνοντας δε υπόψη και τα ασύγκριτα υψηλότερα ποσοστά του στους μετανάστες, ανατρέπεται εν πολλοίς η εικόνα του εκλεκτού της «καλής κοι-

λολιάκο μεταξύ μικτών και αμιγών τμημάτων, με κυριότερες περιπτώσεις την Ομόνοια (320-1,1% έναντι 9,8%) και τον Αγ. Παντελεήμονα (160-7,3% έναντι 15,3%), καταδεικνύοντας την περιορισμένη έκταση ενός πιθανού τέτοιου ρεύματος.

38. Βλ. σχετική ανακοίνωση Τύπου: «Μπροστά στις Εκλογές του Δεύτερου Γύρου στην Αθήνα», 12/11/2010.

ωνίας». Συνάγεται εν τέλει πως η βασική αιτία της επιτυχίας του ήταν ότι κατάφερε να συγκροτήσει γύρω από την υποψηφιότητα του όχι μια πολιτική ή κοινωνική, αλλά μια πολύμορφη –και εν πολλοίς ετερογενή– πολιτισμική συμμαχία στη βάση της οποίας οικοδομήθηκε το πλειοψηφικό ρεύμα του β' γύρου. Φαίνεται, δηλαδή, ότι η ψήφος στον Καμίνη –και κυρίως η ψήφος ενάντια στον Κακλαμάνη– ήταν καταρχήν μια επιλογή κουλτούρας (και στην οποία το θέμα των μεταναστών υπήρξε μείζον), χωρίς όμως να προκύπτει ως παράγωγο μιας προμελετημένης στρατηγικής. Αντιθέτως, διαμορφώθηκε σταδιακά, κυρίως μεταξύ των δύο γύρων, εδραζόμενη και σε μεταϊλιστικά ζητήματα που, στην προκειμένη περίπτωση, δεν ήταν αφηρημένα ή γενικόλογα, αλλά εντοπίστηκαν σε διακυβεύματα καθημερινής διαβίωσης και σε μια συγκεκριμένη οπτική για την επίλυση των προβλημάτων του δήμου. Έτσι, η διάζευξη «ΛΑ.Ο.Σ. ή Κολωνάκι» προσέλαβε μια πολύ ευρύτερη διάσταση, πέρα από τη στενά ταξική.

Η νίκη του Γ. Καμίνη, άσχετα με το εάν μέχρι στιγμής δικαιώνει ή όχι τις προσδοκίες, αναμφίβολα ισοδυναμούσε με επιτυχία της στρατηγικής του κυβερνητικού επιτελείου, το οποίο τότε δικαιούτο να επιχαιρεί για την πολιτική σημασία του αποτελέσματος, καθώς η δημοτική ηγεσία του Ν. Κακλαμάνη ήταν και το τελευταίο υπόλειμμα της καραμανλικής εποχής. Ωστόσο, κεντρικό στοιχείο της αναμέτρησης υπήρξε η αποδιάρθρωση των κομματικών (αν όχι και των παραταξιακών) ταυτίσεων στο μεγαλύτερο μήκος του ιδεολογικού φάσματος, με την αδυναμία αρχικά του ίδιου του ΠΑΣΟΚ να συσπειρώσει τη βάση του γύρω από το πρόσωπο του νέου δημάρχου, αλλά και την ταυτόχρονη ανάδειξη των βαθύτερων ρηγμάτων στον χώρο τόσο της παραδοσιακής Δεξιάς όσο και σε αυτόν της Ακροδεξιάς. Σε τελευταία δηλαδή ανάλυση, η ριζική ποιοτική μεταστροφή του εκλογικού χάρτη και η οριστική καταδίκη της προηγούμενης δημοτικής αρχής προήλθε από μια πρωτοφανή υπέρβαση των κομματικών ορίων εκ μέρους των ίδιων των δημοτών. Όμως, από τότε οι εξελίξεις στα δημοσιονομικά υπήρξαν ραγδαίες.

ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ: ΤΟ ΚΚΕ ΣΤΙΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 2010

Κώστας Ελευθερίου*

Σκοπός του άρθρου είναι εξετάσει την κομματική στρατηγική του ΚΚΕ σε συνάφεια με την εκλογική του παρέμβαση στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Η έμφαση θα δοθεί στις εκλογές του 2010, οπότε το κόμμα προωθεί την εκλογική τακτική της «Λαϊκής Συμπέρωσης». Θα υποστηριχθεί ότι ακόμα και η εκλογική παρέμβασή του είναι πλήρως ενταγμένη στο γενικότερο σχέδιο του ΠΑΜΕ το οποίο, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει και τον οργανωτικό μετασχηματισμό του ΚΚΕ σε κλαδική βάση. Η σταδιακή υποχώρηση της τοπικής κομματικής οργάνωσης ως βασικής οργανωτικής μονάδας σηματοδοτεί και τη μεταβολή της αντίληψης του ΚΚΕ για την αυτοδιοίκηση.

---

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ¹

Για το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας οι δύο δεκαετίες μετά τη διάσπαση του 1991 συνιστούν ένα πεδίο δραστηριοποίησης με δυσμενείς όρους, εάν ληφθεί υπόψη η κοσμοεικόνα στην οποία στηρίζεται και η μορφή οργάνωσης που πλαισιώνει την πολιτική του παρέμβαση. Δεδομένων των τάσεων

* Ο Κώστας Ελευθερίου είναι υποψήφιος διδάκτορας στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών και επιστημονικός συνεργάτης του Ινστιτούτου Εμπορίου και Υπηρεσιών (INEMY) της ΕΣΕΕ. Ο γράφων θα ήθελε να ευχαριστήσει τους καθηγητές Η. Νικολακόπουλο και Μ. Σπουρδαλάκη για τα πολύτιμα σχόλιά τους, τους συναδέλφους Γ. Μπιθυμήτην, Ε. Παπαβλασόπουλο, Χ. Τάσση και Θ. Τοακίρη για τις εξαιρετικά γόνιμες συζητήσεις και ιδιαίτερα τη Β. Αρανίτου για την ομοιογενή ανάγνωση διαφορετικών εκδοχών του κειμένου. Είναι αυτονότο ότι η επιχειρηματολογία που αναπτύσσεται και τα συμπεράσματα που εξάγονται βαρύνουν αποκλειστικά τον γράφοντα.

1. Μία πρώτη εκδοχή του άρθρου παρουσιάστηκε με τον τίτλο «Η στρατηγική του ΚΚΕ στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010» στο Επιστημονικό Συμπόσιο της Ελληνικής Εταιρείας Πολιτικής Επιστήμης, *Δημοτικές & Περιφερειακές εκλογές 2010* (17-18 Φεβρουαρίου 2011).

του μετασχηματισμού της ελληνικής κοινωνίας κατά τις τελευταίες δεκαετίες προς περισσότερο εξατομικευτικές μορφές κοινωνικής οργάνωσης, εγείρονται σημαντικά ερωτήματα σχετικά με τις αιτίες για τις οποίες το ΚΚΕ διατηρεί μία αξιοπρόσεκτη εκλογική –τουλάχιστον– παρουσία. Από την άλλη πλευρά, η διαμόρφωση νέων κοινωνικών διαιρέσεων και η σταδιακή απομάκρυνση του ΠΑΣΟΚ από τα μη προνομιούχα κοινωνικά στρώματα,² ενδέχεται να εξηγούν, εν μέρει, την ύπαρξη μιας δυναμικής βάσης υποστήριξης για το ΚΚΕ. Είναι σίγουρο, πάντως, ότι το διαρκώς μεταβαλλόμενο κοινωνικοοικονομικό περιβάλλον –εντός ενός επίσης μεταβαλλόμενου διεθνούς περιβάλλοντος–, η ανάγκη διαφοροποίησης από τον Συνασπισμό στο πλαίσιο του ενδοαριστερού ανταγωνισμού, η δύσκολη πρώτη πενταετία της ανασυγκρότησής του μετά τη διάσπαση του 1991 και οι στάσεις και αντιλήψεις που φαίνεται ότι ενστερνίζεται η «κυρίαρχη συμμαχία»³ του κόμματος, ευνόησαν την ανάπτυξη μιας *στρατηγικής επιβίωσης*.⁴ Η στρατηγική αυτή συνίσταται στη διαμόρφωση μιας σταθερής κοινωνικής βάσης για το κόμμα μέσω της *στοχευμένης απεύθυνσης* στα μη προνομιούχα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας και στην αναπαραγωγή της οργάνωσης είτε μέσω των κρατικών πόρων είτε από την άντληση πόρων από μέλη και υποστηρικτές. Υπ' αυτήν την έννοια, οι εκλογές, ως καμπές νομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος, περιγράφουν τα όρια της κοινωνικής επιρροής που διαθέτει το ΚΚΕ σε δεδομένες στιγμές και επαναπροσδιορίζουν το περιεχόμενο και τα όρια της κομματικής στρατηγικής. Η πολιτική επιβίωση, επιπλέον, φαίνεται να θέτει σε δεύτερη μοίρα την κυβερνητική προοπτική, κάτι που είναι εμφανέστερο στις αυτοδιοικητικές εκλογές όπου υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες επιτυχίας. Στη συγκυρία των αυτοδιοικητικών εκλογών του 2010, το ΚΚΕ επιλέγει να «κομ-

2. G. Moschonas, «The path of modernization: PASOK and European integration», *Journal of Southern Europe and the Balkans*, τόμ. 3, τχ. 1, 2001, σ. 11-24· Κ. Ζαφειρόπουλος - Ν. Μαραντζίδης, «Κοινωνικές μεταβολές στην εκλογική βάση και στον πολιτικό λόγο του ΠΑΣΟΚ (1996-1998)», στο Η. Κατούλης (επιμ.), *Νέα Σοσιαλδημοκρατία. Περιεχόμενα πολιτικής, θεσμοί οργανωτικές δομές*, Σιδέρης, Αθήνα 2002· Γ. Μαυρής, «Οι «δύο Ελλάδες». Κοινωνιολογία της ψήφου στις εκλογές της 9ης Απριλίου 2000», στο Χ. Βερναρδάκης (επιμ.), *Η κοινή γνώμη στην Ελλάδα 2001*, Λιβάνης/Ινστιτούτο VPRC, Αθήνα 2001.

3. Για την έννοια της «κυρίαρχης συμμαχίας» [«dominant coalition»], βλ. A. Panebianco, *Political Parties: Organization and Power*, Cambridge University Press, Cambridge-Νέα Υόρκη 1988, σ. 37-40.

4. S. Kalyvas - N. Marantzidis, «Greek Communism, 1968-2001», *Eastern European Politics and Societies*, τόμ. 16, τχ. 3, 2002, σ. 689· Κ. Ελευθερίου, «Η κρίση της ελληνικής αριστεράς: Μεταξύ εδραίωσης και υπέρβασης», *Εντός Εποχής*, τχ. 54, 10 Ιανουαρίου 2010.

ματικοποίησει» στον απόλυτο βαθμό την εκλογική του τακτική, με την πρόωθηση ενός ενιαίου ψηφοδελτίου που φέρει τον εμφατικό τίτλο «Λαϊκή Συσπείρωση», και να «πολιτικοποιήσει» την προεκλογική του εκστρατεία, χρησιμοποιώντας συνθηματολογία η οποία φαίνεται να προσιδιάζει σε βουλευτικές εκλογές.

Στο άρθρο θα παρουσιαστούν τα βασικά χαρακτηριστικά της συγκεκριμένης προεκλογικής τακτικής και θα ερμηνευθεί η πρόωθησή της μέσα από το πλαίσιο πολιτικής και κοινωνικής κινητοποίησης που έχει επιλέξει το ΚΚΕ μετά τις εκλογές του 2009 και υπό το βάρος του κομματικού ανταγωνισμού κατά την περίοδο του Μνημονίου. Επιπλέον, θα εντοπιστούν συγκεκριμένες τάσεις που εμφανίζονται και σε προηγούμενες αυτοδιοικητικές εκλογές, για να αναδειχθούν τυχόν συνέχειες και ασυνέχειες. Οι υποθέσεις που πρόκειται να ελεγχθούν είναι οι ακόλουθες: (α) ο βαθμός «πολιτικοποίησης» της προεκλογικής παρέμβασης του ΚΚΕ και των υποστηριζόμενων από αυτό παρατάξεων στις αυτοδιοικητικές εκλογές καθορίζεται, κάθε φορά, από τη στάση που τηρεί το κόμμα απέναντι στον θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης; (β) η οργανωτική προετοιμασία του κόμματος για τις εκλογές είναι πλήρως εντεταγμένη στην οργανωτική στρατηγική την οποία ακολουθεί ανά περίοδο. Στο δεύτερο μέρος του κειμένου θα ελεγχθούν οι παραπάνω υποθέσεις στη συνάφεια των εκλογών του 2010, με αναφορά και στις εκλογές της περιόδου 1998-2006, που παρουσιάζονται στο πρώτο μέρος. Τέλος, θα αναπτυχθούν ορισμένες σκέψεις σχετικά με τη νέα οργανωτική δομή του ΚΚΕ και τη σχέση του με το «Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο» (ΠΑΜΕ), καθώς και με τις πολιτικές συνέπειες των εν λόγω διεργασιών.

2. ΟΙ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 1998-2006

Σε σύγκριση με την παραδοσιακά ισχυρή παρουσία του ΚΚΕ σε πολλούς δήμους μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1980, οι τελευταίες δύο δεκαετίες χαρακτηρίζονται από σταδιακή διάβρωση του «δημοτικού κομμουνισμού» στην Ελλάδα.⁵ Στη μακρά παράδοση του τελευταίου εντάσσεται η ανάδειξη

5. Ηλ. Νικολακόπουλος, «Εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση 1975-2002: Ιστορική αναδρομή και άξονες ερμηνείας», *Φιλελεύθερη Έμφαση*, τχ. 13, Οκτώβριος-Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2002, σ. 38⁷ για μία περιγραφή του φαινομένου στην πρώτη περίοδο της Μεταπολίτευσης, βλ. D. G. Kousoulas, «Communist Mayors in Greece», στο B. Szajkowski (επιμ.), *Marxist Local Governments in Western Europe and Japan*, Pinter/Rienner, Boulder, Λονδίνο 1986.

σημαντικών αυτοδιοικητικών στελεχών με ισχυρό προσωπικό πολιτικό κεφάλαιο και μία στρατηγική συμμαχιών, αναγκαία για την προ του 1967 περίοδο και ζωτική για την πρώτη δεκαπενταετία της Μεταπολίτευσης. Για τη μετά το 1991 περίοδο, ιδίως από το 2002 και έπειτα, η «απώλεια» δήμων είναι αποτέλεσμα πολιτικής επιλογής του κόμματος, για το οποίο η διαχείριση δήμων είναι επιθυμητή μόνο υπό συγκεκριμένες πολιτικές προϋποθέσεις και οι αυτοδιοικητικές εκλογές εκλαμβάνονται κατά βάση ως ευκαιρία καταγραφής της εκλογικής επιρροής του και της συσπείρωσης της κοινωνικής του βάσης. Από την άλλη πλευρά, το παλαιό πρότυπο του «αγωνιστή δημάρχου» φαίνεται να δίνει τη θέση του στον «διαχειριστή δήμαρχο», θέτοντας τον «αυτοδιοικητικό πολιτισμό» της Αριστεράς στο περιθώριο.⁶

Η σταδιακή απομάκρυνση του κόμματος από την ουσιαστική διεκδίκηση δήμων ακολουθεί κατά πόδας κάποιες επεξεργασίες σχετικά με τον ρόλο και τη λειτουργία της τοπικής αυτοδιοίκησης, ιδιαίτερα μετά την προώθηση της μεταρρύθμισης του «Καποδίστρια» (Ν. 2539/97). Τα θέματα που αναδεικνύονται στα αντίστοιχα κομματικά κείμενα αφορούν την αυτονομία των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ) σε σχέση με το κεντρικό κράτος και κατ'επέκταση τη δυνατότητα των πρώτων να λειτουργήσουν ως πολιτικά αντίβαρα στην κρατική πολιτική, το εύρος και το περιεχόμενο των αρμοδιοτήτων που τους δίνονται και την άρθρωση εναλλακτικών προτύπων διαχείρισης. Ο ρόλος του «αγωνιστή δημάρχου» είναι να λειτουργήσει ανταγωνιστικά και διεκδικητικά προς την κρατική εξουσία, να «πολιτικοποιήσει» την τοπική πολιτική και να διαμορφώσει ευνοϊκότερους όρους τοπικής παρέμβασης για το κόμμα. Στην «Πολιτική Απόφαση» του 15ου Συνεδρίου επιδιώκεται «...να προσανατολιστεί η δράση των Κομματικών Οργανώσεων στην αξιοποίηση των δυνατοτήτων που παρέχει η Τ.Α.»⁷ ενώ καθήκον των εκπροσώπων του κόμματος είναι η αποκάλυψη της δυσλειτουργίας των δήμων και ο αναπροσανατολισμός τους προς μία διαφορετικού τύπου λειτουργία. Μετά τον «Καποδίστρια», η έμφαση δίνεται στην αποκάλυψη του «αντιλαϊκού» χαρακτήρα της μεταρρύθμισης και διατρανώνεται ότι «...η υπεράσπιση του διεκδικητικού χαρακτήρα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης αποτελεί κεντρικό πρόβλημα»⁸ ο

6. Γερ. Μοσχονάς, «Αυτοδιοικητικές εκλογές 2002: αποκλίσεις, κόμματα και οι δύο “λογικές” των εκλογών», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 21, Μάιος 2003, σ. 128.

7. ΚΚΕ, *15ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Ντοκουμέντα*, Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, Αθήνα 1996, σ. 176.

8. ΚΚΕ, *Από το 15ο στο 16ο Συνέδριο. Ντοκουμέντα*, Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, Αθήνα 2000, σ. 196.

στόχος, επομένως, είναι να συγκροτηθούν οι δήμοι ως «αναχώματα» προς την κυρίαρχη πολιτική.

Οι εκλογές του 1998 και του 2002 είναι ιδιαίτερα ενδεικτικές της προσπάθειας προσαρμογής της εκλογικής τακτικής του ΚΚΕ στις νέες πραγματικότητες. Από τη μία πλευρά, οι νομαρχιακές εκλογές φέρουν πλέον σημαντικά πολιτικά διακυβεύματα –που σχετίζονται με την υποστήριξη ή όχι του κυβερνητικού έργου– και, λόγω κυρίως της διάρθρωσης των νομαρχιών, λειτουργούν ως ένα σκαρίφημα της κοινωνικής επιρροής των κομμάτων.⁹ Οι δημοτικές εκλογές, από την άλλη πλευρά, λόγω της ενισχυμένης θεσμικής και πολιτικής θέσης των «καποδιστριακών» δήμων,¹⁰ παράγουν νέες πολιτικές συναρθρώσεις οι οποίες, ως έναν βαθμό, υπονομεύουν την ακραία «κομματικοποίηση» που κυριαρχεί ως και το 1994.¹¹ Ιδίως στις εκλογές του 1998 εμφανίζεται πιο δυναμικό από ποτέ το φαινόμενο των «ανταρτών» και «ανεξάρτητων», το οποίο φαίνεται ότι σημαίνει «...την αρχή του τέλους της παντοδυναμίας των κομμάτων, τουλάχιστον σε τοπικό επίπεδο».¹² Από την άλλη πλευρά, οι εκλογές του 2002, «...επιβεβαίωσαν και την εκλογική απορρύθμιση και τα κληρονομημένα πρότυπα εκλογικής συμπεριφοράς, επιβεβαίωσαν και την ανθεκτικότητα των εθνικών εκλογικών συσχετισμών και τη ρευστότητα των κατά τόπους εκλογικών σωμάτων και στοιχίσεων».¹³

Πρέπει να σημειωθεί ότι η ιδιαίτερη διαλεκτική κεντρικού και τοπικού, ιδίως σε ό,τι αφορά το εύρος παρέμβασης του κόμματος, σχετίζεται και με τις τάσεις στις κομματικές οργανώσεις και με τις μορφές πολιτικής κινητοποίησης. Δεδομένης της σταδιακής αποσάθρωσης των περιφερειακών οργανώσε-

9. Γ. Μαυρίδης, «Πρακτικές πολιτικής επικοινωνίας και συμφέροντα του εκλογικού σώματος στις Δημοτικές και Νομαρχιακές εκλογές», *Τετράδια Αυτοδιοίκησης*, τχ. 2, Νοέμβριος 2002, σ. 53-54· του ίδιου, «Νομαρχιακές εκλογές 1994-2002: εκλογές δεύτερης τάξεως», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 21, Μάιος 2003, σ. 96-97.

10. Ν.-Κ. Χλέπας, «Αυτοδιοίκηση και αποκέντρωση: Προς αναδιάρθρωση της “ανταγωνιστικής συναλληλίας”», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 15, Ιούνιος 2000, σ. 36-67.

11. Χρ. Λυριντζής, «Κόμματα και δημοτικές εκλογές. Η ανασυγκρότηση μιας μακρόβιας σχέσης», *Ελληνική Επιθεώρηση Πολιτικής Επιστήμης*, τχ. 15, Ιούνιος 2000, σ. 7-23· Ηλ. Νικολακόπουλος, «Εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση 1975-2002: Ιστορική αναδρομή και άξονες ερμηνείας», *ό.π.*

12. Χρ. Λυριντζής, «Κόμματα και δημοτικές εκλογές. Η ανασυγκρότηση μιας μακρόβιας σχέσης», *ό.π.*, σ. 22.

13. Γερ. Μοσχονάς, «Αυτοδιοικητικές εκλογές 2002: αποκλίσεις, κόμματα και οι δύο “λογικές” των εκλογών», *ό.π.*, σ. 135.

ων [«party on the ground»]¹⁴ και της ολοένα μεγαλύτερης ενσωμάτωσης, μέσω των ΜΜΕ, του συνόλου του εκλογικού σώματος στην παρακολούθηση του κεντρικού πολιτικού διαλόγου, παρατηρείται η αποσύνδεση της δημοτικής παράταξης από την οικεία κομματική τοπική οργάνωση –άρα περιορίζεται η παραδοσιακή λειτουργία κομματικού ελέγχου που επιτελεί ο έλεγχος, ωστόσο, μετατοπίζεται σε κεντρικό επίπεδο και μέσα από εξωκομματικούς επικοινωνιακούς διαύλους. Οι λανθάνουσες εκκλήσεις για «κομματική πειθαρχία», οι οποίες συνοδεύονται από εκφράσεις αυτοδιοικητικού σεβασμού, γειώνουν την τοπική διαμάχη στο «έδαφος» του κεντρικού κομματικού ανταγωνισμού. Η «ιδιότυπη κομματική αποδόμηση»¹⁵ που αναδιατάσσει τις παραδοσιακές λογικές αντιπροσώπευσης και η «αμοιβαία αυτονομία»¹⁶ ανάμεσα στο «κεντρικό κόμμα» και την «περιφερειακή οργάνωση» διαμορφώνουν τον χάρτη των «κομμάτων του κράτους»¹⁷ τα οποία ταξινομούν τα πολιτικά διακυβεύματα και «πολιτικοποιούν» κατά βούληση τις αυτοδιοικητικές εκλογές. Επιπροσθέτως, το φαινόμενο των «ανταρτών» ή των «ανεξάρτητων υποψηφίων» φανερώνει την αδυναμία της τοπικής οργάνωσης να υποστηρίξει υλικά την εκστρατεία ενός υποψηφίου, αλλά και τον μειωμένο ρόλο της στην ανάδειξη υποψηφίων. Η κεντρική διαχείριση των (αυξανόμενων) κομματικών πόρων ενισχύει, ως έναν βαθμό, τις κομματικές υποψηφιότητες σε βασικούς δήμους ή νομαρχίες, αλλά αφήνει ελεύθερο το πεδίο σε όλες τις υπόλοιπες περιπτώσεις. Προαναγγέλλει, όμως, αυτή η εξέλιξη τον «θάνατο» των κομμάτων σε τοπικό επίπεδο; Τα κόμματα ως δομές κατεξοχην προσαρμόσιμες και ανθεκτικές,¹⁸ πολώνουν και πολιτικοποιούν τον τοπικό εκλογικό ανταγωνισμό¹⁹ και αναπροσαρμόζουν την τακτική τους σύμφωνα με τις τοπικές ανάγκες.²⁰ Υπ' αυτήν την έννοια, ο μετασχηματισμός στη λειτουργία

14. R. Katz, «The Internal Life of Parties», στο K.R. Luther - F. Müller-Rommel (επιμ.), *Political Parties in the New Europe: Political and Analytical Challenges*, Oxford University Press, Οξφόρδη 2005, σ. 95-98.

15. Γερ. Μοσχονάς, «Αυτοδιοικητικές εκλογές 2002: αποκλίσεις, κόμματα και οι δύο “λογικές” των εκλογών», *ό.π.*, σ. 124.

16. R. S. Katz - P. Mair, «Changing Models of Party Organization and Party Democracy: The Emergence of the Cartel Party», *Party Politics*, τόμ. 1, τχ. 1, Ιανουάριος 1995, σ. 21

17. Μ. Σπουρδαλάκης, «Το κομματικό φαινόμενο: Εξέλιξη και συγκυρία», στο Δ. Τσάτσος - Ε. Κοντιάδης (επιμ.), *Το μέλλον των πολιτικών κομμάτων*, Παπαζήσης, Αθήνα 2003.

18. Κ. Ελευθερίου - Ε. Παπαβλασόπουλος, «Λανθάνουσες προεγγίσεις και σύγχρονες τάσεις στη θεωρία των πολιτικών κομμάτων», *Επιστήμη και Κοινωνία*, τχ. 25, 2010, σ. 238-239.

19. Γερ. Μοσχονάς, «Αυτοδιοικητικές εκλογές 2002: αποκλίσεις, κόμματα και οι δύο “λογικές” των εκλογών», *ό.π.*, σ. 125-126

20. Η. Ηλιόπουλος, «Οι δημοτικές εκλογές στην παραλιακή ζώνη: Ακτινογραφία της ψή-

τους ακολουθείται από τον μετασχηματισμό της τοπικής τους παρέμβασης –κατ' επέκταση και της εκλογικής.

Στο πλαίσιο αυτό, οι νομαρχιακές εκλογές συνιστούν, για το ΚΚΕ, ευκαιρία συσπείρωσης των «κομματικών δυνάμεων». Ήδη από το 1994 προωθείται το ενιαίο σχήμα της «Νομαρχιακής Αγωνιστικής Συνεργασίας» (ΝΑΣ), υπό το οποίο κατέρχονται οι περισσότεροι νομαρχιακοί συνδυασμοί –αυτό το σχήμα εκφράζει την κεντρική πολιτική γραμμή του κόμματος. Ως υποψήφιοι νομάρχες επιλέγονται συνήθως προβεβλημένα στελέχη του ΚΚΕ το «κομματικό» προφίλ των οποίων υπερέχει του «αυτοδιοικητικού»²¹ αυτά δε έχουν και άλλου τύπου «κομματικές χρεώσεις». Ακριβώς επειδή οι αρμοδιότητες των συγκεκριμένων αυτοδιοικητικών οργάνων είναι περιορισμένες, η προσπάθεια του κόμματος κινείται στην προσέλκυση μιας αμιγώς «κομματικής» ψήφου. Οι δημοτικές εκλογές κινούνται σε ελαφρώς διαφορετική λογική, λόγω της μακρόχρονης παρουσίας ορισμένων δημοτικών παρατάξεων και της ύπαρξης στελεχών με «καθαρή» αυτοδιοικητική αναφορά, τα οποία και διαθέτουν τοπική επιρροή μεγαλύτερη της αντίστοιχης κομματικής. Υπ' αυτήν την έννοια, υπάρχει κάποια ανοχή όσον αφορά την πολυσυλλεκτικότητα των ψηφοδελτίων και μια σχετική αυτονομία της δημοτικής παράταξης όσον αφορά τις μορφές εκλογικής κινητοποίησης που αυτή επιλέγει. Μέσα από την καλή επίδοση της δημοτικής παράταξης, το ΚΚΕ επιδιώκει να διεισδύσει σε ψηφοφόρους που δεν περιλαμβάνονται στην παραδοσιακή κομματική βάση και, ως έναν βαθμό, να αναδείξει στελέχη αναγνωρίσιμα σε τοπικό επίπεδο.

Έτσι, στις εκλογές του 1998 (11 και 18 Οκτωβρίου) προβάλλεται, ως βασική εκλογική τακτική, η «συμπαράταξη των κομμουνιστών με τους λαϊκούς ανθρώπους», όπου

«...στη βάση αυτών των συνεργασιών δεν βρίσκεται η προσπάθεια κατάληψης θώκων αυτοδιοικητικής διαχειριστικής εξουσίας, αλλά η θέληση για στήριξη της λαϊκής αγωνιστικής πρωτοβουλίας, ενάντια στον αφοπλισμό –τη χειραγώγηση των λαϊκών μαζών, τη συναίνεση που επιχειρούν τα άλλα κόμματα και οι υποψήφιοι τους...».²²

φου και των αποκλίσεών της», διπλωματική εργασία, ΠΜΣ «Πολιτική Επιστήμη και Κοινωνιολογία»/ΕΚΠΑ, Αθήνα 2007, σ. 87.

21. Ως «κομματική χρέωση» στην κομματική διάλεκτο του ΚΚΕ ορίζεται η τοποθέτηση από το κόμμα ενός στελέχους του σε συγκεκριμένη θέση σε έναν κοινωνικό χώρο ή οργάνωση και η επιφόρτίσή του με συγκεκριμένα καθήκοντα, π.χ. σε κάποιο συνδικάτο.

22. Στ. Λουκάς, «Ψηφοδέλτια λαϊκής μάχης», *Ριζοσπάστης*, 4 Οκτωβρίου 1998.

Η διεκδίκηση νομαρχιών και δήμων είναι πιο σαφής, ενώ προτάσσεται και το πρότυπο του «ικανού νομάρχη και δημάρχου» και της «αδούλωτης δημοτικής αρχής», που «διεκδικεί», «αντιστέκεται» και «οργανώνει τις λαϊκές διεκδικήσεις». Το αποτέλεσμα κρίνεται μάλλον επιτυχημένο αφού οι παρατάξεις που υποστηρίζονται από το ΚΚΕ κερδίζουν μία νομαρχία (Γρεβενά) και 77 δήμους, στους οποίους περιλαμβάνονται δύο πρωτεύουσες νομών (Βόλος, Καρδίτσα) και τέσσερις δήμοι στο Λεκανοπέδιο Αττικής (Βύρωνας, Καισαριανή, Πέραμα, Πετρούπολη) (βλ. Πίνακα 1).

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Αριθμός ψηφοδελτίων που υποστηρίζονται από το ΚΚΕ και κερδισμένοι δήμοι, 1998-2006

Εκλογές	Αριθμός ψηφοδελτίων	Αριθμός κερδισμένων δήμων	Δήμοι Λεκανοπεδίου - Πρωτεύουσες Νομών
1998	519	77	7
2002	479	61	2
2006	409	15	1

Το 2002 (13 και 20 Οκτωβρίου) προκρίνεται η κεντρική συνεργασία, κυρίως, με το ΔΗΚΚΙ και τη Δημοκρατική Περιφερειακή Ένωση, αλλά και με μικρότερες οργανώσεις, όπως, η Κομμουνιστική Ανάνεωση και οι Οικολόγοι Εναλλακτικοί. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις νομαρχιακές εκλογές κατέρχονται 8 υποψήφιοι νομάρχες προερχόμενοι από το ΔΗΚΚΙ, δύο από τη Δημοκρατική Περιφερειακή Ένωση και πέντε «ανένταχτοι αριστεροί» –κατ' αντιστοιχία, σε αυτές τις περιπτώσεις δεν διατηρείται ο τίτλος της «Νομαρχιακής Αγωνιστικής Συνεργασίας». Στους δε δήμους στηρίζονται, μεταξύ άλλων, 97 υποψήφιοι δήμαρχοι οι οποίοι δεν προέρχονται από το ΚΚΕ. Η ανάδειξη της συνεργασίας με το ΔΗΚΚΙ είναι βασικό μέλημα του κόμματος, ως προσπάθεια να προβληθεί μια επιδίωξη «πολιτικών συμμαχιών» κοντά στην κοινωνική. Επιπλέον, εντοπίζεται και η επικοινωνιακή σκοπιμότητα να ανατραπεί η εικόνα του «απομονωτικού» ΚΚΕ. Σύμφωνα με την Αλέκα Παπαρήγα,²³ η πολιτική συνεργασίας «...εκφράζει συσπείρωση που διαπνέεται από το πνεύμα της χειραφέτησης από τα κεντροδεξιά και κεντροαριστερά σενάρια [...] που θα καλλιεργήσει καλύτερους όρους πάλης στο τοπικό επίπε-

23. Ριζοσπάστis, 6 Οκτωβρίου 2002.

δο, ζήτημα μεγάλης σημασίας για την επόμενη μέρα και το αύριο...». Το τελικό αποτέλεσμα αποφέρει μεν μικρή αύξηση σε 31 νομαρχιακά ψηφοδέλτια, η μείωση, ωστόσο, στην Υπερνομαρχία της Αθήνας είναι ηχηρή. Τέλος, κερδίζονται 61 δήμοι, εκ των οποίων μία πρωτεύουσα νομού (Καρδίτσα) και ένα στο Λεκανοπέδιο (Νίκαια) (Πίνακας 1).

Σύμφωνα με την Απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής²⁴ η κακή επίδοση στην Υπερνομαρχία φαίνεται να είναι αντικείμενο προβληματισμού, ωστόσο, για το κεντρικό όργανο του ΚΚΕ, «...καταγράφηκε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο η δυνατότητα να διαμορφωθεί ένας άλλος πόλος στην Τ.Α. Ένας πόλος που, αν συνεχιστεί και διευρυνθεί, μπορεί να δώσει σοβαρή απάντηση στην πολιτική της λεγόμενης ενότητας της Αριστεράς...», δείγμα ότι το κόμμα εξακολουθεί να «επενδύει» πολιτικά στη διεκδίκηση δήμων. Από την άλλη πλευρά, με όρους οργανωτικούς, επισημαίνεται ότι

«...πέρα το γεγονός ότι η Κ.Ε. είχε θέσει ως πρώτο στόχο την επίτευξη ό-σο γίνονταν καλύτερων αποτελεσμάτων στην πολιτική μάχη των νομαρχιών, στην πράξη δεν έγινε δυνατό να προσανατολιστούν σωστά οι Κ.Ο. [Κομματικές Οργανώσεις], που τελικά έκαναν πρώτο και κύριο μέτωπο τη μάχη σε επίπεδο του δήμου [...] υπήρχαν αντιστάσεις στον τομέα αυτό και από λαθεμένες αντιλήψεις, ότι η ενιαία δράση θα ήταν ζημιά για το δημοτικό αποτέλεσμα...».²⁵

Ο προσδιορισμός της συγκεκριμένης οργανωτικής επιλογής των δημοτικών οργανώσεων, καθορίζει και τη νέα λογική που θα επικρατήσει το ακόλουθο διάστημα.

Η περίοδος 2000-2005 σηματοδοτεί τη βαθμιαία ενίσχυση της στρατηγικής του ΠΑΜΕ. Χαρακτηριστικά, στο 16ο Συνέδριο (14-17 Δεκεμβρίου 2000), τίθεται ως άμεσο καθήκον του κόμματος

«...να ολοκληρωθεί η διάταξη των κομματικών δυνάμεων που συνδέεται με την ανάπτυξη πιο πλατιάς δράσης στην εργατική τάξη, την οικοδόμηση κοινωνικών συμμαχιών, το κτίσιμο του Μετώπου [...] είναι ζήτημα των οργάνων να κατανοηθεί η στρατηγική των συμμαχιών και η έμπρακτη

24. Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, «Συμπεράσματα από την εκλογική μάχη στην Τοπική Αυτοδιοίκηση 13 και 20 Οκτώβρη 2002», 30 Νοεμβρίου 2002 στο www.kke.gr/topikh_aytodioikhsh/symperasmata_apo_thn_eklogikh_maxh_sthn_topikh_aytodioikhsh_13_kai_20_oktovrh_2002?morf=0 (τελευταία πρόσβαση 30.05.2011).

25. Στο ίδιο.

προώθησή τους σήμερα στις συσπειρώσεις και τα μέτωπα πάλης».²⁶

Αυτό σημαίνει ότι και η οργάνωση του ΚΚΕ πρέπει να ακολουθήσει μια λογική «αναδιάταξης» πιο κοντά στις ανάγκες της παρέμβασής του στο συνδικαλιστικό κίνημα. Στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη (23 και 24 Φεβρουαρίου 2002), το παραπάνω επαναλαμβάνεται και προβάλλεται η ανάγκη

«...να ολοκληρωθεί η αναδιάρθρωση που έχει αποφασιστεί με στόχο την καλύτερη διάταξη και συγκέντρωση των κομματικών δυνάμεων στην εργατική τάξη, σε εργασιακούς χώρους, σε κλάδους και τομείς που έχουν ιδιαίτερη σημασία για την ενότητα δράσης και τη συσπείρωση της εργατικής τάξης, την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης και της ταξικής πάλης».²⁷

Είναι σαφές ότι η εν λόγω κατεύθυνση προς «κλαδικοποίηση» των οργανώσεων του ΚΚΕ, υποβαθμίζει, πρώτα από όλα, τις δημοτικές παρατάξεις. Ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε για τις εκλογές του 2002, το ΚΚΕ εξακολουθεί να «επενδύει» πολιτικά στους δήμους επιδιώκοντας κάποιες πολιτικές συμμαχίες.

Το 17ο Συνέδριο (9-12 Φεβρουαρίου 2005) επιβεβαιώνει εκ νέου την οργανωτική στροφή του κόμματος²⁸ και θέτει το ΠΑΜΕ ως βασικό «πόλο συσπείρωσης». Στην εν λόγω συνάφεια «...οι κομμουνιστές, οι φίλοι και οπαδοί του Κόμματος και στους χώρους των εργαζομένων στην Τ.Α. δρουν σε συντονισμό με το ταξικό εργατικό κίνημα, στην κατεύθυνση διεύρυνσης και κατοχύρωσης των εργασιακών τους δικαιωμάτων...».²⁹ Στην «Απόφαση για τις Δημοτικές και Νομαρχιακές εκλογές του 2006» για πρώτη φορά ο θεσμός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης λογίζεται ως «...ισχυρός και αποτελεσματικός μηχανισμός του κράτους,³⁰ που υλοποιεί για λογαριασμό της κεντρικής διοίκησης επιλογές σε βάρος των εργαζομένων, διασφαλίζει και σε τοπικό επίπε-

26. ΚΚΕ, *16ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Ντοκουμέντα*, Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, Αθήνα 2001, σ. 115.

27. ΚΚΕ, «Απόφαση Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ - Η δράση στην εργατική τάξη και το συνδικαλιστικό της κίνημα», 24 Φεβρουαρίου 2002, στο http://www.kke.gr/ergatikh_taksh/panelladikh_syndiaskepsh_toy_kke_h_drash_sthn_ergatikh_taksh_kai_to_syn_dikalistiko_ths_kinhma?morf=0#apofasi (τελευταία πρόσβαση 30.05.2011).

28. ΚΚΕ, *17ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Ντοκουμέντα*, Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, Αθήνα 2005, σ. 46-49, 188-193.

29. ΚΚΕ, *Από το 17ο στο 18 Συνέδριο του ΚΚΕ. Ντοκουμέντα*, Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, Αθήνα 2008, σ. 89.

30. Επισήμανση του γράφοντος.

δο τα κέρδη της ολιγαρχίας...»,³¹ ενώ «...ο θεσμός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης από τη φύση του και ιδιαίτερα μετά τις αλλαγές που έγιναν από το 1994 και μετά στέκεται αρνητικά στα λαϊκά αιτήματα, στην ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών...»³² και οι εκλεγέντες των παρατάξεων του ΚΚΕ «δε φοβήθηκαν να πουν καθαρά στο λαό ότι ο χώρος της Τ.Α. διαθέτει μηχανισμούς εξαγοράς συνειδήσεων, χειραγώγησης...».³³ Η απόρριψη του θεσμού της αυτοδιοίκησης μεταβάλλει και τις εκλογικές επιδιώξεις του ΚΚΕ. Έτσι, προκρίνεται η ευρεία «πολιτικοποίηση» των εκλογών και κυρίως η ανάδειξη των κεντρικών ζητημάτων, στα οποία ενσωματώνονται και τα τοπικά:

«...ο κύριος όγκος των λαϊκών προβλημάτων είναι πανελλαδικού χαρακτήρα, απορρέουν από τη γενική πολιτική που ακολουθείται. Ο διαχωρισμός της πλειοψηφίας των προβλημάτων σε γενικά και τοπικά είναι τεχνικός και αποπροσανατολιστικός. Δεν έχει βάση ο διαχωρισμός των προβλημάτων σε προβλήματα εργασίας και σε προβλήματα στο χώρο κατοικίας...».³⁴

Στις νομαρχιακές εκλογές του 2006 (15-22 Οκτωβρίου), το ΚΚΕ συνεργάζεται με το νέο ΔΗΚΚΙ,³⁵ την Κομμουνιστική Ανάσταση και την Παρέμβαση Αριστερών Πολιτών. Όλοι οι συνδυασμοί φέρουν τον τίτλο της «Νομαρχιακής Αγωνιστικής Συνεργασίας», ενώ δημιουργείται και ένα άτυπο συντονιστικό κέντρο που δημοσιοποιεί κεντρικές ανακοινώσεις. Στις δημοτικές εκλογές επιλέγεται να μην υποστηριχθούν άλλοι υποψήφιοι σε όσους δήμους το ΚΚΕ και οι σύμμαχοι του δεν προτείνουν δικό τους υποψήφιο. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν ανανεώνεται η στήριξη του κόμματος σε 44 από τους 61 δημάρχους που είχαν εκλέγει το 2002 με την υποστήριξή του. Στο σύνολο των 907 δήμων και 120 κοινοτήτων, το ΚΚΕ συγκροτεί ψηφοδέλτια μόνο για 409 δήμους και κοινότητες –τη στιγμή που το 1998 είχε συγκροτήσει 519 ψηφοδέλτια και 479 το 2002 (Πίνακας 1). Η «πολιτικοποίηση» των εκλογών βάσει κεντρικών θεμάτων –υπαρκτή και στις προηγούμενες αυτοδιοικητικές εκλογές– φαίνεται πως δεσμεύει, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από πριν, και τα δημοτικά ψηφοδέλτια, ενώ οι δημοτικές παρατάξεις υποχρεού-

31. ΚΚΕ, *Από το 17ο στο 18 Συνέδριο του ΚΚΕ. Ντοκουμέντα*, ό.π., σ. 76.

32. Στο ίδιο, σ. 85.

33. Στο ίδιο, σ. 84.

34. Στο ίδιο, σ. 76.

35. Πρόκειται για τα στελέχη και μέλη του κόμματος που δεν αποδέχθηκαν τη διάλυσή του από τον Δ. Τσοβόλα τον Μάρτιο του 2004.

νται να παραγάγουν ομοιόμορφο εκλογικό υλικό, με αποτέλεσμα να υποβαθμίζεται η ανάδειξη των τοπικών θεμάτων. Η διαχείριση της προεκλογικής εκστρατείας λαμβάνει χώρα κεντρικά –ομοιόμορφες αφίσες, απουσία προσώπων (με την εξαίρεση υποψηφίων που διεκδικούσαν δήμους ή νέων υποψηφίων)–, ενώ στην ευθύνη της τοπικής «Κομματικής Οργάνωσης Βάσης» (ΚΟΒ) περιλαμβάνεται η κατά προτεραιότητα προώθηση του οικείου νομαρχιακού ψηφοδέλιου. Με την τελευταία εξέλιξη φαίνεται να επιλύεται το χρόνιο πρόβλημα της υποβαθμισμένης «οργανωτικής δουλειάς» για τα νομαρχιακά ψηφοδέλτια, αφού επιβάλλεται η «ταυτόχρονη δράση» και για τα δύο. Αποτέλεσμα αυτής της νέας λογικής είναι η δραματική μείωση των κερδισμένων δήμων σε 15 –έναν στο λεκανοπέδιο (Νίκαια) (Πίνακας 1)–, η μείωση σε απόλυτους αριθμούς των ψήφων σε 21 νομαρχιακά ψηφοδέλτια σε σχέση με το 2002, αλλά και η άνοδος στην Υπερνομαρχία Αθηνών –όπου υποψήφιος υπερνομάρχης είναι ο επικεφαλής του ΠΑΜΕ (Γ. Μαυρίκος). Η Αλέκα Παπαρήγα, αμέσως μετά τον πρώτο γύρο των εκλογών, δηλώνει ότι

«...αυτό που έχει σημασία για μας είναι ότι πολύ έγκαιρα και με σαφήνεια ως σήμερα δώσαμε πολιτικό χαρακτήρα στη μάχη αυτή, εμπλουτισμένη βεβαίως με τα μεγάλα προβλήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους στους τόπους δουλειάς (sic) και στους τόπους κατοικίας. Δεν αφήσαμε τίποτα απ' έξω, γνωρίζοντας ότι δίνοντας τέτοιο χαρακτήρα στη μάχη αυτή καλείς τα λαϊκά στρώματα να κάνουν υπερβάσεις, δίνοντας μια *πολιτική* ψήφο...».³⁶

Στις μετέπειτα εκτιμήσεις του Κόμματος για την παρουσία του στις συγκεκριμένες εκλογές,³⁷ αναγνωρίζονται τόσο η δυσκολία εμπέδωσης της νέας στρατηγικής όσο και οι σχετικές απώλειες, ωστόσο η περαιτέρω ανάπτυξη της συνδέεται απόλυτα με την κεντρική πολιτική κατεύθυνση που έχει επιλεγεί για όλο το επόμενο διάστημα.

3. ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 2010

Η απώλεια περίπου 70.000 ψήφων το 2009 σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές του 2007 και η «άνετη» επάνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία ανοί-

36. Ριζοσπάστης, 16 Οκτωβρίου 2010.

37. ΚΚΕ, Από το 17ο στο 18 Συνέδριο του ΚΚΕ. Ντοκουμέντα, ό.π., σ. 308-316.

γουν το πεδίο για μία πιο «επιθετική» αντιπαράθεση του ΚΚΕ με τη νέα κυβέρνηση. Είναι ενδεικτικό ότι μία εβδομάδα μετά τις εκλογές το Πολιτικό Γραφείο εκδίδει μία οξεία ανακοίνωση για τα «Μέτωπα πάλης για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών»³⁸ ως κάλεσμα για «εργατική, λαϊκή αντίσταση και αντεπίθεση», ενώ δέκα ημέρες μετά τις εκλογές του 2009 οργανώνεται κινητοποίηση του ΠΑΜΕ με αποκλεισμό του υπουργείου Εργασίας, η οποία κινείται σε μια περισσότερο συγκρουσιακή κατεύθυνση.³⁹ Η επιλογή της κυβέρνησης να υπαναχωρήσει από τις προεκλογικές της δεσμεύσεις για ενίσχυση του εισοδήματος των εργαζομένων και η ανάδειξη του προβλήματος δανεισμού και του υψηλού χρέους κλιμακώνει τις αντιδράσεις και «επιβάλλει» στο ΚΚΕ την περαιτέρω ενίσχυση της προηγούμενης οργανωτικής λογικής. Στο πλαίσιο αυτό, η Απόφαση της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης στις 6-7 Μαρτίου 2010,⁴⁰ καθορίζει ως «...επιτακτική ανάγκη την ανασύνταξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος, για να βρεθεί στο απαιτούμενο ύψος ιδεολογικής και πολιτικής αντιπαράθεσης», ενώ ένας από τους όρους επιτυχίας της εν λόγω «ανασύνταξης» θεωρείται ότι είναι «...η επεξεργασμένη γραμμή συσπείρωσης και κοινής δράσης της εργατικής τάξης με τους αυτοαπασχολούμενους, τους μικρούς ΕΒΕ και τη μικρομεσαία αγροτιά».⁴¹ Το ΠΑΜΕ αναδεικνύεται σε κύριο μοχλό της κοινωνικής παρέμβασης του ΚΚΕ, ενώ σε πλήρη συστοιχία με το αυτό κινούνται τα ήδη υπάρχοντα σχήματα σε άλλους κοινωνικούς χώρους –η «Παναγροτική Αγωνιστική Συσπείρωση» (ΠΑΣΥ) στους αγρότες, η «Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας» (ΟΓΕ) στις γυναίκες, το «Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών» (ΜΑΣ) στους φοιτητές και η «Πανελλαδική Αντιμονοπωλιακή Συσπείρωση ΕΒΕ» (ΠΑΣΕΒΕ) στους μικρομεσαίους επιχειρηματίες. Ενδεικτικό είναι ότι και όσον αφορά την οργάνωσή τους, αυτές οι δομές, εκτός της ΟΓΕ, ακολουθούν το πρότυπο του ΠΑΜΕ –συγκέντρωση ομοσπονδιών, εργατικών κέντρων και σωματείων όπου πλειοψηφούν οι παρατάξεις του ΚΚΕ και «επιτροπές αγώνα» σε όποιες οργανώσεις η υποστηριζόμενη από το ΚΚΕ παράταξη είναι μειοψηφούσα. Ως έναν βαθμό, η δράση των υπολοίπων μετωπικών σχημάτων συντονίζεται με το ΠΑΜΕ και ακολου-

38. Ριζοσπάστης, 11 Οκτωβρίου 2009.

39. Ριζοσπάστης, 16 Οκτωβρίου 2009.

40. ΚΚΕ, «Απόφαση Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης: Η δουλειά του Κόμματος στην Εργατική Τάξη και στο Συνδικαλιστικό της Κίνημα», 7 Μαρτίου 2010 στο www1.rizospastis.gr/page.do?publDate=21/3/2010&cid=11961&pageNo=2&direction=1 (τελευταία πρόσβαση 30.05.2011).

41. Στο ίδιο.

θεί και σε επίπεδο μορφών κινητοποίησης αλλά και σε επίπεδο αιτημάτων τις επιλογές του.

Στις 8 Σεπτεμβρίου 2010, εν μέσω, δηλαδή, προεκλογικής κινητοποίησης για τις επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές, οργανώνονται «κοινές συσκέψεις»⁴² σε όλη τη χώρα ανάμεσα στις γραμματείες του ΠΑΜΕ –το οποίο απευθύνει τις προσκλήσεις– και σε αυτές της ΠΑΣΥ, της ΠΑΣΕΒΕ, της ΟΓΕ και του ΜΑΣ. Ο συμβολισμός της συγκεκριμένης κίνησης φανερώνει και το κεντρικό ρόλο του ΠΑΜΕ στον «...συντονισμό των αγώνων» και στην «...ανάπτυξη ενός ρωμαλέου κινήματος πάλης και ανατροπής». Στο «Κοινό Πλαίσιο Πάλης»⁴³ που αποφασίζεται, παρουσιάζεται ένα σύνολο θέσεων και διεκδικήσεων οι οποίες ξεφεύγουν από τη διατύπωση τμηματικών συνδικαλιστικών αιτημάτων και συγκροτούν ένα γενικό πολιτικό πρόγραμμα που καλύπτει πολλούς τομείς πολιτικής. Το «...ενιαίο μέτωπο πάλης εργατών, υπαλλήλων του ιδιωτικού και δημοσίου τομέα, αυτοαπασχολούμενων, φτωχών αγροτών, γυναικών, νεολαίας»,⁴⁴ είναι το βασικό όχημα της υλοποίησης του παραπάνω προγράμματος, στην υποστήριξη του οποίου κατευθύνεται και η παρέμβαση του κόμματος.

Ωστόσο, όλες οι παραπάνω πρωτοβουλίες προωθούνται για να ενισχύσουν την παρέμβαση του ΚΚΕ στους λεγόμενους «μαζικούς χώρους». Αποτελούν, δηλαδή, προσπάθειες να εδραιωθεί η στοχευμένη απεύθυνση στους υπάρχοντες συνδικαλιστικούς θεσμούς και να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις συγκρότησης και κάποιων εναλλακτικών θεσμών. Στην περίπτωση, όμως, των αυτοδιοικητικών εκλογών του 2010, η επέκταση της λογικής του ΠΑΜΕ και στις δημοτικές παρατάξεις ωθεί την κομματική τακτική που είχε υποστηριχθεί στις εκλογές του 2006 στα άκρα.

Ήδη από τις 21 Ιουνίου 2010 ανακοινώνονται οι υποψήφιοι περιφερειαρχες του ΚΚΕ και έχει προσδιοριστεί ότι τα υποστηριζόμενα από το ΚΚΕ περιφερειακά και δημοτικά ψηφοδέλτια θα φέρουν τον κοινό τίτλο «Λαϊκή Συσπείρωση».⁴⁵ Έστω και σημειολογικά η «Λαϊκή Συσπείρωση» υποδηλώνει μια θέληση επίτευξης και προβολής της κομματικής ενότητας, σε σύγκριση με τη «Νομαρχιακή Αγωνιστική Συνεργασία», η οποία υπαινίσσεται μια πιο ευρυγώνια απεύθυνση, και τις πολλές και διαφορετικές δημοτικές παρατάξεις της προηγούμενης περιόδου. Με αυτόν τον τρόπο, το ΚΚΕ αποφασίζει

42. Ριζοσπάστης, 8 Σεπτεμβρίου 2010.

43. Ριζοσπάστης, 12 Σεπτεμβρίου 2010.

44. Στο ίδιο.

45. Ριζοσπάστης, 22 Ιουνίου 2010.

να «υπερπολιτικοποιήσει» τις εκλογές, υπό το βάρος των πρώτων μέτρων εφαρμογής των απαιτήσεων του «Μνημονίου», προτείνοντας υποψηφίους περιφερειάρχες οι οποίοι προέρχονται από υψηλότερα κλιμάκια της κομματικής ιεραρχίας και του ΠΑΜΕ.⁴⁶ Με όρους επικοινωνιακούς, ο χρονισμός της ανακοίνωσης των υποψηφίων –οι πρώτοι υποψήφιοι δήμαρχοι ανακοινώνονται μέσα στον Ιούλιο–⁴⁷ λειτουργεί θετικά σε σχέση με τη μεγάλη ρευστότητα στην ανάδειξη των υποψηφίων που παρατηρείται σε ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. αλλά και στον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι, τέλος, ενδεικτικό ότι ως βασικό «προσόν» ενός υποψηφίου της «Λαϊκής Συσπείρωσης» δεν θεωρείται η εμπειρία στην τοπική αυτοδιοίκηση, αλλά η κομματική αναφορά και η δράση του σε διάφορες κοινωνικές οργανώσεις.⁴⁸

46. Είναι χαρακτηριστικό ότι για τους πιο προβλεπόμενους υποψηφίους από τον *Ριζοπάστη*, αναφέρεται πάντοτε με σαφήνεια η «κομματική θέση» (αιρετό μέλος σε καθοδηγητικό ή μη όργανο του ΚΚΕ-Γραμματεία ή Επιτροπή Οργάνωσης) και η «κομματική χρέωση» (μέλος γραμματείας «μετωπικού» σχήματος). Από τα σύντομα βιογραφικά των υποψηφίων περιφερειάρχων και αντιπεριφερειάρχων που δημοσιεύονται στον *Ριζοπάστη* προκύπτουν τα ακόλουθα όσον αφορά τις «κομματικές θέσεις»: από τους 13 υποψήφιους περιφερειάρχες τρεις είναι μέλη του Πολιτικού Γραφείου, δύο της Κεντρικής Επιτροπής και έξι μέλη σε Γραφεία ή Επιτροπές Οργανώσεων Περιοχών και Πόλεων· από τους 59 υποψήφιους αντιπεριφερειάρχες, 5 είναι μέλη της Κεντρικής Επιτροπής, 14 μέλη Επιτροπών Πόλεων και Περιοχών, 16 μέλη Νομαρχιακών Επιτροπών· από τους υποψηφίους δημάρχους σε δήμους άνω των 100.000 κατοίκων (Αθηναίων, Θεσσαλονίκης, Πειραιώς, Πατρών, Περιστερίου, Ηρακλείου, Λαρισαίων, Καλλιθέας –ΦΕΚ 920 Β΄/24.06.2010) ένας είναι μέλος του Πολιτικού Γραφείου, μία της Κεντρικής Επιτροπής, 3 μέλη σε Επιτροπές Περιοχών και Πόλεων, 2 σε Νομαρχιακές Επιτροπές και ένας σε Αχτιδική Επιτροπή. Όσον αφορά τις «κομματικές χρεώσεις», ένας υποψήφιος περιφερειάρχης είναι μέλος της Γραμματείας της ΠΑΣΥ, 10 είναι μέλη Γραμματειών του ΠΑΜΕ, 2 μέλη Γραμματειών της ΠΑΣΥ και μία μέλος της Γραμματείας της ΟΓΕ· από τους υποψηφίους δημάρχους, ένας είναι μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ. Από τα παραπάνω προκύπτουν τα εξής συμπεράσματα: ο μεγαλύτερος αριθμός των υποψηφίων περιφερειάρχων και αντιπεριφερειάρχων (46 στους 72) κατέχει υψηλή ή μεσαία θέση στον κομματικό μηχανισμό. Η ανάγκη «πολιτικοποίησης» των περιφερειακών εκλογών προωθεί στενά «κομματικούς» υποψηφίους με καθοδηγητική και εσωκομματική εμπειρία. Στο ίδιο πλαίσιο, η πλειονότητα των υποψηφίων με ρητή «κομματική χρέωση» στα βιογραφικά τους προέρχεται από γραμματεία του ΠΑΜΕ (10 από τους 14). Σε 16 περιπτώσεις στο βιογραφικό του υποψηφίου η «κομματική θέση» συνοδεύεται και από την «κομματική χρέωση», ως ενισχυτική της κομματικής ταυτότητας.

47. Στις 10 Ιουλίου ανακοινώνονται οι υποψήφιοι δήμαρχοι στην Α΄ και Β΄ περιφέρεια Αθinas και στις 12 Ιουλίου οι υποψήφιοι δήμαρχοι στις περιφέρειες Κεντρικής Μακεδονίας και Θεσσαλίας· βλ. *Ριζοπάστης*, 11 Ιουλίου 2010 και 13 Ιουλίου 2010, αντίστοιχα.

48. Όπως αναφέρει και ο Αλέκος Αρβανιτίδης, μέλος της Επιτροπής Πελοποννήσου κατά την παρουσίαση των ψηφοδελτίων του (πρώην) Νομού Ηλείας, «...όσοι συμμετούμε στα

Ένας κίνδυνος που ελλοχεύει στην παρουσίαση της επικοινωνιακής τακτικής του ΚΚΕ είναι να θεωρηθεί η «Λαϊκή Συσπείρωση» ως καινοφανής προεκλογική τακτική. Στην πραγματικότητα, ήδη από το 1998, το ΚΚΕ προτάσσει την «πολιτικοποίηση» των εκλογών –πράγμα, άλλωστε, που επιδιώκουν και τα υπόλοιπα κόμματα–, ενώ οι νομαρχιακές εκλογές αποτελούν κρίσιμο δείκτη υπολογισμού της κοινωνικής επιρροής του. Αυτό που μεταβάλλεται δραματικά είναι ο καταμερισμός της «κομματικής δουλειάς», ο οποίος, όπως αναφέρθηκε και για τις εκλογές του 2006, προσανατολίζεται προς την υποστήριξη του νομαρχιακού/περιφερειακού ψηφοδελτίου, με το δημοτικό να λειτουργεί επικουρικά προς το πρώτο. Εάν μέχρι το 2002 οι τοπικές ΚΟΒ επιχειρούν να «πολιτικοποιήσουν» τις δημοτικές εκλογές ανάγοντας τα τοπικά αιτήματα στη γενική πολιτική πρόταση του κόμματος, μετά το 2006 η «πολιτικοποίηση» γίνεται αντιληπτή ως άρνηση του «τοπικού» και ως πλήρης απορρόφησή του από το «γενικό». Κατ' επέκταση, η οργάνωση του κόμματος «υποχρεούται» να προωθήσει έναν τύπο «εκλογικής δουλειάς» ο οποίος προσιδιάζει σε βουλευτικές εκλογές. Η ουσιαστική κατάργηση της σχετικής αυτονομίας της δημοτικής παράταξης φανερώνει και τον ουσιαστικό στόχο της εργαλειοποίησης του δημοτικού σχήματος για την υποστήριξη της στρατηγικής του ΠΑΜΕ.

Της πρόθεσης για «υπερπολιτικοποίηση» των εκλογών προηγείται και η αξιολόγηση της μεταρρύθμισης του «Καλλικράτη», στις αρχές του 2010 (13 Ιανουαρίου).⁴⁹ Η κριτική του ΚΚΕ κινείται γύρω από τέσσερις άξονες: πρώτον υποστηρίζει ότι μέσω της αποκέντρωσης δημόσιων λειτουργιών ενισχύονται οι τάσεις «εμπορευματοποίησης» του κράτους· δεύτερον, το νέο νομοθετικό πλαίσιο λειτουργίας οδηγεί σε «...αποτελεσματικότερη εφαρμογή της αντιλαϊκής πολιτικής»· τρίτον, η δυνατότητα των περιφερειών να σχεδιάζουν περιφερειακά αναπτυξιακά σχέδια «...θα οδηγήσει σε παραπέρα τοπική ανισομετρία και ταξική ανισότητα»· και τέταρτον μέσα από τη μετάθεση προνοιακών λειτουργιών στους νέους ΟΤΑ προκρίνεται μία «...υποκριτική “φιλανθρωπική” διαχείριση κάποιων ακραίων κοινωνικών προβλημάτων» στη

ψηφοδέλτια της “Λαϊκής Συσπείρωσης” είμαστε μέλη του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, φίλοι και συνεργαζόμενοι με το ΚΚΕ, ριζοσπάστες αγωνιστές που συναντηθήκαμε στους αγώνες του λαού. Δεν προκύψαμε από παρθενογένεση. Δεν κρυβόμαστε πίσω από τις ταμπέλες των “ανεξάρτητων”». *Ριζοσπάστης*, 22 Σεπτεμβρίου 2010.

49. Πολιτικό Γραφείο της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, «Για την προωθούμενη νέα διοικητική μεταρρύθμιση του ΠΑΣΟΚ με την ονομασία «Καλλικράτης» (πρώην «Καποδιστριας 2»), *Ριζοσπάστης* 14 Ιανουαρίου 2010.

θέση της κεντρικής κρατικής ρύθμισης. Ταυτόχρονα, προσδιορίζεται και ο ρόλος των κομματικών εκπροσώπων στα όργανα των νέων ΟΤΑ, αλλά και των κεντρικών πολιτικών προταγμάτων στις επερχόμενες εκλογές:

«...η αντίσταση και αντίδραση δημάρχων και δημοτικών συμβουλίων έχει προοπτική και αποτέλεσμα εφόσον είναι πολιτική απόρριψης της αντιλαϊκής εξουσίας, ανεξάρτητα από τον κυβερνητικό εκφραστή της, και δεν περιορίζεται στενά στα γεωγραφικά όρια, στην έδρα του δήμου κ.λπ. Η αντίσταση μπορεί να έχει αποτέλεσμα μόνο εφόσον συνδεθεί με την κατάδίκη συνολικά της αντιλαϊκής πολιτικής, εφόσον συμπορευτεί με το λαϊκό και εργατικό κίνημα, στην πάλη για κατακτήσεις, αλλά και ανατροπή του πολιτικού συσχετισμού, για λαϊκή εξουσία».⁵⁰

Ταυτόχρονα, με την ψήφιση του Ν. 3852/2010 δημοσιοποιείται η Απόφαση της Συνόδου της Κεντρικής Επιτροπής για τις «...Τοπικές και Περιφερειακές εκλογές του Νοέμβρη 2010».⁵¹ Σε αυτή προσδιορίζεται η οικονομική κρίση και το Μνημόνιο ως βασικό διακύβευμα των εκλογών και ο «Καλλικράτης» ως «...χειραγώγηση του λαού κάτω από την κυρίαρχη πολιτική». Η σύνδεση της εκλογικής τακτικής με την κομματική στρατηγική του ΚΚΕ συνίσταται σε «...δύο γραμμές που συγκρούονται στην κοινωνία και στις εκλογές». Οι υποψήφιοι που προτείνει το ΚΚΕ, «...θα σταθούν ψηλά και θα αντισταθούν σε όλη τη διάρκεια της θητείας τους. Θα έχουν τη δύναμη να σταθούν απέναντι και εναντίον στον πολυπλόκαμο μηχανισμό πίεσης, εξαγοράς και ενσωμάτωσης που θα αναπαραχθεί τοπικά».⁵²

Κάθε αναφορά περί «αυτοδιοίκησης» εγκαταλείπεται σε όλα τα κομματικά κείμενα και αναδεικνύεται ως άμεσο πολιτικό αποτέλεσμα του «Καλλικράτη» η μετατροπή περιφερειών και δήμων σε απλά όργανα του κράτους. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση της Αλέκας Παπαρήγα στις 20 Ιουνίου ότι «...πρόκειται για εκλογές για τα όργανα της *κρατικής τοπικής διοίκησης*»⁵³ και όχι της τοπικής αυτοδιοίκησης. Προ πολλού και ακόμα περισσότερο μετά τον Καλλικράτη έχουν απωλεσθεί [sic] και τα τελευταία ίχνη της έννοιας αυτο-

50. Στο ίδιο.

51. Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, «Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ για τις Τοπικές και Περιφερειακές εκλογές του Νοέμβρη 2010», Μάιος 2010 στο kke.gr/topikh_aytodioikhsh/apofash_ths_ke_toy_kke_gia_tis_topikes_kai_perifereiakes_ekloges_toy_noembrh_2010?act=2&morf=1&tab=1 (τελευταία πρόσβαση 30.05.2011).

52. Στο ίδιο.

53. Επισήμανση του γράφοντος.

διοίκηση. Είναι πρόκληση και κοροϊδία ο όρος αυτοδιοίκηση». ⁵⁴

Στο παραπάνω πλαίσιο, το κύριο πρόταγμα που αναδεικνύεται για τις εκλογές είναι η «ένισχυση» του ΚΚΕ ως έκφραση της «αγανάκτησης» και της «αντίδρασης» των πολιτών απέναντι σε μία πολιτική. Το κόμμα είχε «προειδοποιήσει» τον ελληνικό λαό και για την εξέλιξη αυτή «ευθύνεται» το πολιτικό σύστημα —«δικομματισμός» και «δεκανίκια»— στο σύνολό του. Κατ' επέκταση, η έμφαση δεν δίνεται στην κατάκτηση δήμων, αλλά στην επανάκτηση των χαμένων ψήφων των βουλευτικών εκλογών του 2009, των εκλογών δηλαδή που αγνόησαν τις «προειδοποιήσεις» του ΚΚΕ. Η Αλέκα Παπαρήγα το περιγράφει emphatically στην ομιλία της στο Φεστιβάλ της ΚΝΕ: «...θέλουμε να το επαναλάβουμε άλλη μία φορά και από αυτό το βήμα: Η ψήφος του Νοέμβρη είναι ισοδύναμη με την ψήφο των βουλευτικών εκλογών, ως μην εκλέγεται κυβέρνηση». ⁵⁵ Οι αυτοδιοικητικές εκλογές λογίζονται ως ευκαιρία να παγιωθεί η στρατηγική της «κοινωνικής συμμαχίας» και κυρίως να επανασυμπεριωθεί η κομματική βάση γύρω από το κεντρικό πολιτικό διακύβημα της συγκυρίας που είναι η αντιπαράθεση με τις πολιτικές του Μνημονίου. ⁵⁶

α. Προεκλογική εκστρατεία: «η αγανάκτηση να γίνει δύναμη»

Η προσαρμογή της υλικότητας του κόμματος στην εκλογική τακτική υλοποιείται μέσα από μία κεντρική επικοινωνιακή εκστρατεία η οποία αφορά το έντυπο εκλογικό υλικό των ψηφοδελτίων και τη βασική συνθηματολογία τους: όλοι οι συνδυασμοί, περιφερειακοί και δημοτικοί φέρουν τον τίτλο «Λαϊκή Συσπείρωση»· το έμβλημα των ψηφοδελτίων είναι κοινό —ένα γαρίφαλο με τον τίτλο του συνδυασμού και τον τοπικό προσδιορισμό σε κεφαλαία, π.χ. «Λαϊκή Συσπείρωση Σαρωνικού» κ.λπ.· δημιουργείται μία κεντρική αφίσα της «Λαϊκής Συσπείρωσης» με το σύνθημα «Η αγανάκτηση να γίνει δύναμη» η οποία διακινείται κεντρικά, ενώ σε όλες τις τοπικές αφίσες, δίπλα

54. Ριζοπάστης, 21 Ιουνίου 2010.

55. Αλ. Παπαρήγα, «Λαϊκή οργάνωση και εναλλακτική πρόταση εξουσίας που καταργεί τα μονοπώλια», Ριζοπάστης 21 Σεπτεμβρίου 2010.

56. «...αυτό που πραγματικά θα δημιουργήσει τον πραγματικό φόβο είναι πόσες ψήφους θα συγκεντρώσουν τα ψηφοδέλτια της “Λαϊκής Συσπείρωσης”, που είναι τα ψηφοδέλτια που πρωτοστάτησε το ΚΚΕ να γίνουν και να εκφράσουν μια γνήσια αντιμονοπωλιακή διαμαρτυρία. Όχι για το είδος και το ύφος της διακυβέρνησης, αλλά μια ταξική, αντιμονοπωλιακή διαμαρτυρία. Να δείξουν την κατεύθυνση προς την οποία πρέπει να κινηθεί το κίνημα», στο Αλ. Παπαρήγα, «Η ψήφος να συμβάλει στη διαμόρφωση της κοινωνικής συμμαχίας από τα κάτω», Ριζοπάστης, 7 Οκτωβρίου 2010.

στη φωτογραφία του υποψηφίου δημάρχου υπάρχει και αυτή του αντίστοιχου υποψηφίου περιφερειάρχη – πάντοτε με την υπόμνηση «τα ψηφοδέλτια που στηρίζει το ΚΚΕ». Κατ' αντιστοιχία, κυκλοφορεί ανά δήμο και ένα τετρασέλιδο φυλλάδιο με ίδιο σχεδιασμό, κοινό κείμενο στο εξώφυλλο και στο οπισθόφυλλο και αναφορά σε τοπικά ζητήματα μόνο στα εσωτερικά φύλλα. Η ίδια λογική ακολουθείται και στα τρία οπτικοποιημένα προεκλογικά σποτ που προβάλλονται, τα οποία εμφανίζονται ως κεντρικά καλέσματα του ΚΚΕ προς τους εκλογείς για να στηρίξουν τη «Λαϊκή Συσπείρωση».⁵⁷

Σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές παρατηρείται μεγαλύτερη παρουσία του κόμματος στις τοπικές εκλογικές δραστηριότητες, εξέλιξη αναμενόμενη στον βαθμό που οι, ιστορικές σε πολλές περιπτώσεις, δημοτικές παρατάξεις καταργήθηκαν. Σε αυτό το πλαίσιο η «εκλογική δουλειά» των τοπικών οργανώσεων εστιάζεται στην κατά προτεραιότητα προπαγάνδισι των κεντρικών προταγμάτων. Έτσι, για παράδειγμα, η τοπική ΚΟΒ καλεί σε συγκεντρώσεις ή ημιλίες, ενώ σε κάθε έντυπο που κυκλοφορεί ή αφίσα που αναρτά υπάρχει αναφορά στη στήριξη του ΚΚΕ. Η συγκεκριμένη πρακτική αξιολογείται ως θετική. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στις μετεκλογικές «Τελικές Εκτιμήσεις», «...η τροφοδότηση της μάχης με τα υλικά του Κόμματος που κάλυπτε αδυναμίες των τοπικών υλικών και της τοπικής προπαγάνδας», ενώ τονίζεται ότι «...αρκετές ανακοινώσεις σε δήμους έκαναν μία προσπάθεια να δώσουν τον πολιτικό χαρακτήρα της μάχης».⁵⁸ Είναι σαφές ότι η ανάγκη ανάδειξης των κεντρικών πολιτικών προταγμάτων μετατοπίζει σε πολύ μεγάλο βαθμό το κέντρο βάρους στην υποστήριξη του περιφερειακού ψηφοδελτίου. Επιπλέον, κατά έναν ιδιόμορφο τρόπο, φαίνεται ότι η νέα αρχιτεκτονική δομή του «Καλλικράτη», διευκολύνει τον κεντρικό κομματικό έλεγχο της εκλογικής κινητοποίησης εφόσον οι 13 περιφέρειες αντιστοιχούν, ως ένα βαθμό, και εδαφικά με τις Επιτροπές Πόλεων και Περιοχών του ΚΚΕ, οι οποίες και φέρουν το μεγαλύτερο καθοδηγητικό βάρος.⁵⁹ Υπ' αυτήν την έννοια, η δυνατότητα του «κεντρικού κόμματος» να «πολιτικοποιεί» τις παρεμβάσεις σε

57. Βλ. το κανάλι του ΚΚΕ στο youtube, www.youtube.com/user/kkemedias.

58. Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, «Τελικές εκτιμήσεις και συμπεράσματα από τη μάχη των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών της 7ης και 14ης Νοέμβρη 2010», *Κομμουνιστική Επιθεώρηση*, τχ. 2, 2011, σ. 170.

59. Οι Οργανώσεις Πόλεων και Περιοχών ήταν οι ακόλουθες 14: Αθήνας, Πειραιά, Θεσσαλονίκης (Πόλεων) και Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, Κεντρικής Μακεδονίας, Δυτικής Μακεδονίας, Βορειοδυτικής Ελλάδας (περιλαμβάνονται Ήπειρος, Κέρκυρα-Λευκάδα, Αιτωλοακαρνανία), Θεσσαλίας, Στερεάς Ελλάδας και Εύβοιας, Αττικής, Πελοποννήσου (περιλαμβάνονται Κεφαλονιά και Ζάκυνθος), Αιγαίου, Κρήτης και Εξωτερικού.

νομαρχιακό (Νομαρχιακή Επιτροπή) και τοπικό επίπεδο (Κομματική Οργάνωση Βάσης) είναι πολύ μεγαλύτερη. Στις «Τελικές Εκτιμήσεις» επισημαίνονται μία σειρά από αδυναμίες στην αφομοίωση από τις τοπικές ΚΟΒ της κεντρικής πολιτικής «γραμμής», ωστόσο, ως έναν βαθμό, αυτές οι παρατηρήσεις σκοπούν στην εμπέδωση της περαιτέρω υποβάθμισης του ρόλου της τοπικής ΚΟΒ, στην οποία αναφερόμαστε παρακάτω, και στην παραδοσιακή καθοδηγητική πρακτική της επισήμανσης, με διογκωμένο τρόπο, κάποιων οργανωτικών ατελειών –ακόμη κι αν η έκβαση μιας εκλογικής ή άλλου τύπου κινητοποίησης είναι επιτυχής– προς «συμμόρφωση» και «επαγρύπνηση» των κατώτερων καθοδηγητικών οργάνων.

Στον *Ριζοσπάστη*, όπου εμπεριέχεται και το βασικό *corpus* των πολιτικών επιχειρημάτων που αναμένεται να χρησιμοποιηθούν από τους υποψηφίους, η εκλογική προπαγάνδα προσανατολίζεται προς την ανάδειξη συγκεκριμένων προσώπων και θεματικών. Τη μερίδα του λέοντος έχουν οι εκλογικές εξορμήσεις της Γραμματέως του Κόμματος, η οποία κάθε φορά διατυπώνει το βασικό στίγμα της προεκλογικής εκστρατείας. Από τους υπόλοιπους τη μεγαλύτερη προβολή διαθέτουν οι υποψήφιοι περιφερειάρχες Αττικής και Κεντρικής Μακεδονίας και οι υποψήφιοι δήμαρχοι Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Πειραιά. Ενδεικτική, πάντως, της «κομματικοποίησης» των εκλογών είναι η συνεχής αναφορά της κομματικής ιδιότητας στα ρεπορτάζ της εφημερίδας που καλύπτουν τις προεκλογικές εξορμήσεις. Οι υποψήφιοι προβάλλονται ως στελέχη του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ που «διακόπτουν» την πολιτική τους δραστηριοποίηση για να κατέλθουν στις εκλογές. Υπ' αυτήν την έννοια, η εφημερίδα υπαινίσσεται ότι ο «πολιτικός αγώνας» δεν λαμβάνει χώρα αποκλειστικά στα περιφερειακά/δημοτικά συμβούλια, αλλά εκκινά από την «κοινωνική συμμαχία».

Όσον αφορά τις θεματικές που εμφανίζονται στον *Ριζοσπάστη*, είναι σαφές ότι υπάρχει ένα μοτίβο πλήρως εναρμονισμένο με τις ανάγκες της εκλογικής προπαγάνδας της «Λαϊκής Συνοδείωσης». Καταρχήν προκρίνεται η ανάδειξη ενός αντιμνημονιακού λόγου ο οποίος, όμως, διεκδικεί μία αυθεντικότητα και περισσότερη ουσία από τους υπόλοιπους. Για το ΚΚΕ η έλευση του Μνημονίου είναι απλή επιβεβαίωση της «γραμμής» που είχε χαράξει τα προηγούμενα χρόνια, ενώ τονίζεται και η διαχρονικότητα των πολιτικών του Μνημονίου οι οποίες εκπορεύονται από την Ε.Ε. και έχουν εκκινήσει από προηγούμενες κυβερνήσεις. Επιπλέον, εμφανίζεται και μία ειδική αρθρογραφία σχετικά με τις αρνητικές συνέπειες του «Καλλικράτη» η οποία, όμως, είναι απόλυτα ενσωματωμένη στη γενική προπαγάνδα περί Μνημονίου. Τονί-

ζεται σε μεγάλο βαθμό ο αποκλεισμός από τα ΜΜΕ –ιδίως την κρατική τηλεόραση– ενώ αντιμετωπίζεται με επιθετικότητα η «διαστρέβλωση» των θέσεων και των προθέσεων του ΚΚΕ από δημοσιογράφους και άλλους υποψηφίους. Την ίδια στιγμή αιτιολογείται, με αυτόν τον τρόπο, και η επιλογή της «Λαϊκής Συσπείρωσης» ως αντίβαρο στη μη πρόσβαση στα ΜΜΕ.

Συνεχείς αναφορές υπάρχουν και στους λεγόμενους ανεξάρτητους υποψηφίους, καθώς και στα ψηφοδέλτια που στηρίζονται από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη Δημοκρατική Αριστερά. Οι υποψήφιοι που έχουν προτάξει αντιμνημονιακή λογική χαρακτηρίζονται «κάλπικοι αντίπαλοι του μνημονίου» και «αναχώματα», τα ψηφοδέλτια συνεργασιών αποκαλούνται «ψηφοδέλτια συναλλαγής» και η ύπαρξη πολλών υποψηφίων στην Περιφέρεια Αττικής «οικέ παιχνίδι».

Κεντρική θέση ενέχει και μία επιχειρηματολογία κατά της αποχής η οποία γίνεται αντιληπτή ως παθητική στάση που, να μεν εκφράζει πολιτική δυσανεμία, σε καμία περίπτωση όμως δεν «αντιπαλεύει» την κυρίαρχη πολιτική –αντίθετα λειτουργεί υποστηρικτικά. Αυτές οι συχνές αναφορές περί «αποχής» και από την Αλέκα Παπαρήγα και από την αρθρογραφία του *Ριζοσπάστη* είναι απόλυτα λογικές αν σκεφτεί κανείς τις μεγάλες απώλειες του ΚΚΕ στις ευρωεκλογές του 2009, οπότε είχε διαμορφωθεί ένα κίνημα υπέρ της «αποχής».

β. Εκλογικά αποτελέσματα: εσωτερική δικαίωση

Τα αποτελέσματα των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών του 2010 είναι μία εσωτερική δικαίωση για τη στρατηγική της «Λαϊκής Συσπείρωσης». Πράγματι, σε ένα κλίμα γενικευμένης αποχής, ιδίως στις περιφερειακές όπου όλα τα κόμματα παρουσιάζουν απώλειες ψήφων σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές του 2009, και υψηλού δείκτη ανταγωνισμού (7,1)⁶⁰ τα ψηφοδέλτια της «Λαϊκής Συσπείρωσης» παρουσιάζουν αυξημένο αριθμό ψήφων σε δώδεκα από τις δεκατρείς περιφέρειες. Συνολικά, σε όλες τις περιφέρειες η «Λαϊκή Συσπείρωση» έλαβε 592.977 ψήφους –έναντι 517.154 για το ΚΚΕ το 2009– φθάνοντας σε ποσοστό 10,89%. Την ίδια στιγμή, στο επίπεδο των δημοτικών εκλογών, τα τοπικά ψηφοδέλτια της «Λαϊκής Συσπείρωσης» έλαβαν 503.301 ψήφους σε 260 από τους συνολικά 325 «καλλικρατικούς» δή-

60. Ο «δείκτης ανταγωνισμού» προκύπτει από τον λόγο του συνολικού αριθμού των ψηφοδελτίων προς τον αριθμό των περιφερειών, βλ. Γ. Μαυρίδης, «Νομαρχιακές εκλογές 1994-2002: εκλογές δεύτερης τάξεως», *ό.π.*, σ. 102.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Αποτελέσματα περιφερειακών εκλογών της «Λαϊκής Συσπείρωσης»
και βουλευτικών εκλογών του ΚΚΕ για το 2007 και το 2009

Περιφέρεια	Π2010	%	B2009	Μεταβολή (ψήφοι)	Μεταβολή (%)	B2007
Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης	27.852	7,74	17.223	10.629	61,71	20.186
Κεντρικής Μακεδονίας	88.739	9,09	85.788	2.951	3,44	94.788
Δυτικής Μακεδονίας	15.851	8,22	12.529	3.322	26,51	13.325
Ηπείρου	18.766	8,36	18.131	635	3,5	19.607
Θεσσαλίας	57.831	13,10	46.131	11.700	25,36	50.327
Στερεάς Ελλάδας	35.954	10,87	24.997	10.957	43,83	28.128
Δυτικής Ελλάδας	43.455	11,14	29.462	13.993	47,49	32.589
Ιονίων Νήσων	17.266	15,30	16.653	613	3,7	19.745
Πελοποννήσου	25.669	6,79	21.476	4.193	19,52	24.237
Κρήτης	22.843	6,93	18.488	4.355	23,55	18.941
Βορείου Αιγαίου	16.877	15,74	17.363	-486	-2,8	18.491
Νοτίου Αιγαίου	15.401	9,04	8.721	6.680	76,59	9.772
Αττικής	206.473	14,44	200.192	6.281	3,4	233.614
Σύνολα	592.977	10,89	517.154	75.823	14,66	583.750

Πηγή: ekloges.ypes.gr.

μους της χώρας. Στο Λεκανοπέδιο Αττικής ο αριθμός των ψήφων που έλαβε το περιφερειακό ψηφοδέλτιο ανήλθε στις 172.583, ενώ οι δημοτικές ψήφοι στις 161.414.

Σε πολλές περιπτώσεις, πολύ μεγάλες μεταβολές σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές του 2009, παρατηρήθηκαν σε περιφέρειες όπου τα αντίστοιχα ψηφοδέλτια της «Λαϊκής Συσπείρωσης» έλαβαν ποσοστά κάτω από το 10%. Στην Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου η αύξηση έφτασε το +76,59% τη στιγμή που το ποσοστό ήταν στο 9,04%, στην Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης η αύξηση ήταν της τάξης του +61,71% με ποσοστό 7,74%, στη Δυτική Μακεδονία +26,51% με 8,22% και στην Κρήτη +23,55% με 6,93%. Από την άλλη πλευρά, στην Περιφέρεια Αττικής (14,44%), Ιονίων Νήσων (15,3%) και Βορείου Αιγαίου (15,74%), η μεταβολή ήταν αντίστοιχα στο +3,4%, στο +3,7% και στο -2,8%. Το εν λόγω υπόδειγμα –υψηλό ποσοστό/χαμηλή μεταβολή και αντίστροφα– δεν επαληθεύεται στη Θεσσαλία (μεταβολή 25,36%/ποσοστό ψήφων 13,10%), στη Στερεά Ελλάδα (43,83%/

10,87%), στη Δυτική Ελλάδα (47,45%/11,14%) και στην Ήπειρο (3,5%/8,36%). Η συνολική μεταβολή των ψήφων από το 2009 αγγίζει το 14,66%. Εάν μάλιστα, στους υπολογισμούς χρησιμοποιηθούν και τα αποτελέσματα των εκλογών του 2007, διαπιστώνουμε ότι στις περιφέρειες που παρατηρήθηκε μεγάλη μεταβολή από το 2009, παρατηρείται μεγάλη μεταβολή και από το 2007, ενώ σε περιφέρειες με τη μικρότερη μεταβολή παρατηρείται αρνητική μεταβολή. Κατ' αντιστοιχία και η συνολική μεταβολή κινείται στο +1,58%.

Όσον αφορά τους δήμους φαίνεται ότι σε μεγάλο βαθμό ακολούθησαν κατά πόδας τα ποσοστά των περιφερειακών ψηφοδελτίων. Οι όποιες αποκλίσεις οφείλονται είτε στον αριθμό των παρατάξεων ανά δήμο είτε στην ύπαρξη κάποιας ισχυρής «αριστερής» υποψηφιότητας, ενώ σε άλλες περιπτώσεις ο μικρός αριθμός ψηφοδελτίων και κάποια αδύναμη υποψηφιότητα από πλευράς Συνασπισμού ενίσχυσαν τη «Λαϊκή Συσπείρωση». Σε γενικές γραμμές, τα περιφερειακά ψηφοδέλτια φαίνεται ότι «τραβούν» τα δημοτικά ψηφοδέλτια, ιδίως σε περιοχές με μη ισχυρή οργανωτική παρουσία του ΚΚΕ. Είναι ενδεικτικό ότι στο Νότιο Αιγαίο, στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη και στην Κρήτη, όπου σημειώθηκε μεγάλη αύξηση, βρίσκονται και οι περισσότεροι δήμοι στους οποίους δεν συγκροτήθηκε ψηφοδέλτιο «Λαϊκής Συσπείρωσης» –28 δήμοι σε σύνολο 34, εννέα σε σύνολο 22 και πέντε σε σύνολο 24 αντίστοιχα. Κατά έναν, σχεδόν ειρωνικό τρόπο, η «καλλικρατική» μεταρρύθμιση επέτρεψε στο ΚΚΕ να ενισχύσει –ή και να εγκαινιάσει την παρουσία του– σε νέους ενισχυμένους δήμους, σε αντίθεση με την περιφέρεια Νότιου Αιγαίου, όπου οι δήμοι, λόγω γεωγραφίας, ήταν κατακερματισμένοι και δεν ακολούθησαν τη λογική των συνενώσεων. Με όρους «εκλογικής καταγραφής», η παρουσία της «Λαϊκής Συσπείρωσης» κρίνεται ως απόλυτα επιτυχημένη στον βαθμό που κατόρθωσε να επανέλθει στα επίπεδα του 2007 και να παρουσιάσει αύξηση ψήφων και ποσοστών και σε πολλούς δήμους. Ωστόσο, ελαχιστοποιείται η δυνατότητα του κόμματος να διεκδικήσει δήμους ή έστω να μετάσχει στη διαχείριση τους καθώς, λόγω του εκλογικού νόμου, η συμμαχιακή «ακαμψία» του ΚΚΕ αποτρέπει οποιαδήποτε συνεργασία ή συνεννόηση.

4. «ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ»: ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η συγκυρία του Μνημονίου φαίνεται ότι ευνόησε την εκλογική στρατηγική του ΚΚΕ και οι εκλογές το ανέδειξαν στον κατεξοχήν εκπρόσωπο του αντιμνημονιακού μπλοκ. Το κόμμα προσέφερε μία σαφή και απόλυτα αναγνωρίσιμη πρόταση στους εκλογείς, δεν ενεπλάκη στις διάφορες διεργασίες για συγκρότηση ψηφοδελτίων –οι οποίες, σε κάποιες περιπτώσεις είχαν αρνητικό αντίκτυπο– και ακολούθησε μια σταθερή επικοινωνιακή τακτική που επέτρεψε την καλύτερη πλαισίωση των ψηφοφόρων του. Από την άλλη πλευρά, η απόλυτη «πολιτικοποίηση» των εκλογών και η ανάδειξη κεντρικών παρά τοπικών προταγμάτων, μείωσε την επιρροή στους δήμους, αφού ο βασικός στόχος ήταν η καταγραφή και η συσπείρωση της εκλογικής βάσης. Ως έναν βαθμό, η θετική αξιολόγηση από το κόμμα του εκλογικού αποτελέσματος⁶¹ διαμορφώνει ευνοϊκή συνθήκη για την εδραίωση της στρατηγικής του ΠΑΜΕ μέσα στην περίοδο.

Όσον αφορά την εσωκομματική μορφολογία του ΚΚΕ, η ενιαιοποίηση των δημοτικών παρατάξεων, μέσω του σχήματος της «Λαϊκής Συσπείρωσης», φαίνεται ότι μεταβάλλει τις προτεραιότητες και τον ρόλο των τοπικών ΚΟΒ. Η πίεση από τα κεντρικά όργανα είναι προς την κατεύθυνση της ταυτόχρονης προώθησης του περιφερειακού και του δημοτικού ψηφοδελτίου και τη διαμόρφωση «απρόσωπων» ψηφοδελτίων, με την έννοια της πρόταξης του συμβόλου έναντι του προσώπου. Σε πολλές περιπτώσεις, δημοτικές παρατάξεις με υψηλή δυναμική καθλώνονται στα ποσοστά των περιφερειών, ενώ αδύναμα, σε προηγούμενες εκλογές, ψηφοδέλτια αίρονται από τα περιφερειακά. Είναι γεγονός, πάντως, ότι η ρευστότητα του ΣΥΡΙΖΑ σε τοπικό επίπεδο ευνοεί πολλά δημοτικά ψηφοδέλτια της «Λαϊκής Συσπείρωσης»: ωστόσο, με τις εξαιρέσεις της Πετρούπολης και της Ικαρίας, σε λίγες περιπτώσεις διαμορφώνεται δυναμική διεκδίκησης κάποιου δήμου. Η πλήρης καθυστάση του τοπικού στο κεντρικό διαμορφώνει μια σχεδόν ομοιογενή επιρροή ανά δήμο σε περιφερειακά και δημοτικά ψηφοδέλτια –με τα δημοτικά να υπολείπονται ελαφρώς των περιφερειακών– και παγιώνει σε οργανωτικό επίπεδο έναν συγκεντρωτισμό που επιβάλλει σε αυτοδιοικητικές εκλογές έναν τύπο «οργανωτικής δουλειάς» βουλευτικών εκλογών.

Η εκλογική στρατηγική της «Λαϊκής Συσπείρωσης» είναι απόλυτα προ-

61. Βλ. Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, «Τελικές εκτιμήσεις και συμπεράσματα από τη μάχη των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών της 7ης και 14ης Νοέμβρη 2010», *ό.π.*

σαρμολομένη στη λογική του ΠΑΜΕ: χαρακτήρας «μετώπου», τακτική απόλυτης πολιτικής αντιπαράθεσης, άρνηση συμμετοχής στη λειτουργία των θεσμών και λογική οργανωτικής ενθουσίασης τμημάτων της κοινωνίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά τις εκλογές, ιδίως σε τοπικό επίπεδο, οργανώνονται κοινές εκδηλώσεις ή παρεμβάσεις στις οποίες μετέχουν τα τοπικά ΠΑΜΕ με τις τοπικές «Λαϊκές Συσπειρώσεις». Το ίδιο το ΚΚΕ προχωρεί σε ριζική εσωκομματική αναδιάρθρωση, όπου καταργούνται οι τρεις Οργανώσεις Πόλεων – η ΚΟΑ, η ΚΟΠ και η ΚΟΘ – και ενσωματώνονται σε δύο, πολύ ισχυρές πλέον, Οργανώσεις Περιχώων, στις οποίες η έμφαση δίνεται περισσότερο στην κλαδική-επαγγελματική τους συγκρότηση και λιγότερο στην εδαφική.⁶² Ακόμα περισσότερο αυτή κατεύθυνση πρέπει να επεκταθεί και στις Νομαρχιακές Επιτροπές, αλλά κυρίως στις πρωτοβάθμιες οργανώσεις. Όπως το εξηγεί και η Αλ. Παπαρήγα,

«...πρέπει να αυξάνονται αυτές οι ΚΟΒ [κλαδικές], με αυτό το κριτήριο οργάνωσης [κλαδικό]. Να μετράμε, δηλαδή, την κοινωνική σύνθεση του Κόμματος και τη διάταξη των δυνάμεων σε βάρος αυτών που είναι σε εδαφική, γεωγραφική βάση. Ή και εκεί που έχεις γεωγραφική βάση οργάνωσης, όπως είναι ο νομός, μέσα εκεί πρέπει να υπηρετείται αυτό. Είναι κατανοητό ότι αυτό είναι θέμα στρατηγικής; Για να μην πω θέμα του επαναστατικού χαρακτήρα του Κόμματος; Γιατί είχαμε γλιστρήσει προς τις εδαφικές ΚΟΒ...».⁶³

Η λογική της στοχευμένης απεύθυνσης είναι το θεμέλιο της οργανωτικής ανασυγκρότησης, στον βαθμό που επιδιώκεται η «ποιοτική αναβάθμιση» της οργανωμένης βάσης του κόμματος

«...με Μισθωτούς των βιομηχανικών μονάδων συγκέντρωσης εργατικού δυναμικού, τα μέσα παραγωγής των οποίων απευθείας θα μετατραπούν σε κοινωνική ιδιοκτησία και θα ενταχθούν στον κεντρικό σχεδιασμό, με την κατάκτηση της εξουσίας... Μισθωτούς των επιχειρήσεων ενέργειας, τηλεπικοινωνιών, μαζικής μεταφοράς, Κεντρικής Τράπεζας και μεγάλων εμπορικών τραπεζών (από την άποψη συγκέντρωσης λαϊκών καταθέσεων, στε-

62. Για την ιδρυτική Συνδιάσκεψη της νέας Κομματικής Οργάνωσης Αττικής, βλ. *Ριζοσπάστης*, 5 Απριλίου 2011.

63. Αλ. Παπαρήγα, «Να αντιτοιοχήσουμε την καθοδηγητική δουλειά στις απαιτήσεις που απορρέουν από τη στρατηγική του Κόμματος. Παρέμβαση της ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, στη Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Περιχής Θεσσαλίας του ΚΚΕ», *Ριζοσπάστης*, 26-27 Μαρτίου 2011.

γαστικών-καταναλωτικών-αγροτικών δανείων κ.λπ.), δηλαδή κλάδων στρατηγικής σημασίας στη διαδικασία ρήξης-ανατροπής της αστικής εξουσίας... Μισθωτούς Κέντρων Υγείας, νοσοκομείων, μεγάλων διαγνωστικών κέντρων, ασφαλιστικών ταμείων, παιδικών σταθμών, εκπαιδευτηρίων...». ⁶⁴

Είναι πολύ ενδεικτικό από το παράθεμα ότι οι τρεις κατηγορίες «Μισθωτών», αντιστοιχούν σε βασικούς πυλώνες της παρέμβασης του ΠΑΜΕ.

Ποια είναι, όμως, η θέση της «Λαϊκής Συσπείρωσης» σε αυτό το αναπτυσσόμενο οργανόγραμμα; Με έναν ιδιόμορφο τρόπο, αυτή λειτουργεί ως «ιμάντας μεταβίβασης» πληροφοριών για το κόμμα, αλλά και δίαυλος διάχυσης των κομματικών προτεραιοτήτων στο περιφερειακό/δημοτικό συμβούλιο. Η οριζόντια δράση που προωθείται ανάμεσα στα μετωπικά σχήματα του ΚΚΕ, υπό τον συντονισμό του ΠΑΜΕ, θέτει και την περιφερειακή/δημοτική παράταξη σαν μία παράπλευρη δομή που συνδράμει το κόμμα, εμπλουτίζει την προγραμματική του «φαρέτρα» και παρακολουθεί τις εξελίξεις στους νεόκοπους θεσμούς τοπικής αυτοδιοίκησης. Επιπλέον, δύο ακόμα οργανωτικές παρεμβάσεις σε τοπικό επίπεδο, θέτουν τη δημοτική παράταξη εντός και εκτός δημοτικού συμβουλίου: με τις «λαϊκές συνελεύσεις» επιδιώκεται άμεση επικοινωνία του κόμματος με τις τοπικές κοινωνίες—όπου οι παρατάξεις της «Λαϊκής Συσπείρωσης» μαζί με τα λοιπά μετωπικά σχήματα έχουν κεντρικό ρόλο—⁶⁵ ενώ και η «λαϊκή επιτροπή»⁶⁶ που συγκροτείται καταρχάς σε θεματική βάση—εντοπίζοντας κυρίως τοπικά προβλήματα—επιχειρεί, ως έναν βαθμό, να υποκαταστήσει τον ρόλο της τοπικής ΚΟΒ, ως δομής στρατολόγησης και κοινωνικής παρέμβασης, αλλά και της δημοτικής παράταξης, ως δομής διεκδίκησης στους θεσμούς. Θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι λόγω της ενίσχυσης των δύο βαθμών αυτοδιοίκησης μέσω «Καλλικράτη», η αντιπαράθεση σε αυτή τη νέα μορφή εξουσίας απαιτεί μία ιδιότυπη αποκέντρωση και «θεματοποίηση» της οργάνωσης του ΚΚΕ με τη διαμόρφωση τοπικών σχημάτων από τοπικά ΠΑΜΕ, από «Λαϊκές Συσπείρωσεις», από ΠΑΣΥ κ.λπ. που θα εξειδικεύουν τα κεντρικά προτάγματα.

64. Ε. Μπέλλου, «Για το Κομμουνιστικό Κόμμα στον 21ο αιώνα: Ιδεολογική κρίση-Προγραμματική ανασυγκρότηση», *Ριζοσπάστης*, 27 Φεβρουαρίου 2011.

65. Είναι ενδεικτικό ότι και στον μοναδικό δήμο με δήμαρχο υποστηριζόμενο από το ΚΚΕ (Πετρούπολη), οι «Επιτροπές Διαβούλευσης» του «Καλλικράτη» υποκαθίστανται από «λαϊκές συνελεύσεις»: βλ. *Ριζοσπάστης*, 18 Φεβρουαρίου 2011.

66. Αλ. Παπαρήγα, «Να αντιστοιχήσουμε την καθοδηγητική δουλειά στις απαιτήσεις που απορρέουν από τη στρατηγική του Κόμματος. Παρέμβαση της ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, στη Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Περιοχής Θεσσαλίας του ΚΚΕ», *ό.π.*

5. ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΟ ΣΧΟΛΙΟ

Η διαλεκτική κεντρικού-τοπικού και η συνάρθρωση κομματικής στρατηγικής και εκλογικής τακτικής στις αυτοδιοικητικές εκλογές συνιστά χαρακτηριστικό δείκτη της δυναμικής κάθε πολιτικού κόμματος. Όπως εύστοχα έχει επισημάνει ο Μοσχονάς, «...κάθε μελέτη του αυτοδιοικητικού στίβου αποτελεί συγχρόνως μία έμμεση μελέτη της εθνικής πολιτικής και των τάσεων που τη διακρίνουν».⁶⁷

Ο κομματικός ανταγωνισμός στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010 χαρακτηρίστηκε από μεγάλη ρευστότητα. Πέρα από τις σημαντικές απώλειες που ανέμεναν να αντιμετωπίσουν τα δύο μεγάλα κόμματα λόγω των πολλών «αντάρτικων» ψηφοδελτίων, υπήρχε ένα ρεύμα υπέρ «αποχής» που συντονιζόταν με το κλίμα δυσπιστίας προς το πολιτικό σύστημα και τα κόμματα ιδιαίτερα, ένας διάχυτος λόγος περί «ανεξάρτητων» υποψηφίων, μία αδυναμία των μεγάλων κομμάτων να «δεσμεύσουν», σε πολλές περιπτώσεις, τους επίσημους υποψηφίους τους και μία διάσπαση στον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ που επέδρασε σημαντικά στη συνοχή του εσωτερικού ακροατηρίου της Αριστεράς. Το πλαίσιο δε που έθετε αντικειμενικά το Μνημόνιο ως βασική γραμμή αντιπαράθεσης, προκάλεσε αναπάντεχες στοιχίσεις και υποβάθμιση την ανάδειξη των τοπικών θεμάτων. Απέναντι σε αυτό το σύνθετο και γεμάτο εσωτερικές αντιφάσεις τοπίο, το ΚΚΕ προσέφερε κάποιες ιδεολογικές και πολιτικές σταθερές που εξασφάλισαν την ανθεκτικότητά του στη συγκεκριμένη μορφή που έλαβε ο κομματικός ανταγωνισμός. Επιπλέον, η ρητορεία του περί «συνέπειας» φαίνεται να λειτούργησε σε ορισμένες περιπτώσεις ως αντίβαρο στο αντι-πολιτικό κλίμα.

Ωστόσο, όλα τα παραπάνω έχουν κάποια όρια. Οργανωτικά, η αποσύνδεση της οργανωτικής ισχύος από την αύξηση της εκλογικής επιρροής μπορεί να σημαίνει ότι το «κόμμα-κοινωνία» [«parti-société»]⁶⁸ μπορεί να διατηρεί τις δυνάμεις του, αλλά αδυνατεί να διασφαλίσει τη διεύρυνσή τους, ως αποτέλεσμα, τουλάχιστον, του πανταχού παρόντος «κομματικού βολонταρισμού». Η «συνέπεια» ορίζεται πάντοτε ως «ηθική στάση» απέναντι σε ένα «ανήθικο» πολιτικό σύστημα, οπότε η αντι-κομματική συνθήκη λειτουργεί ως επιβεβαίωση και ως «δικαίωση». Σε αυτό το πλαίσιο, ο θεσμικός «αγνωστικι-

67. Γερ. Μοσχονάς, «Αυτοδιοικητικές εκλογές 2002: αποκλίσεις, κόμματα και οι δύο “λογικές” των εκλογών», *ό.π.*, σ. 107.

68. A. Kriegel, *The French Communists: Profile of a People*, The University of Chicago Press, Σικάγο-Λονδίνο 1972, σ. 140-145.

σμός» του ΚΚΕ ενισχύει τις κοινωνικές του αναφορές, αλλά απομειώνει τη δυνατότητά του να προωθεί πολιτικές.

Σε ένα άλλο επίπεδο, η στενή σύζευξη ανάμεσα στο ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ και οι συνακόλουθοι οργανωτικοί μετασχηματισμοί της τελευταίας περιόδου, διαμορφώνουν μία ιδιόμορφη κατάσταση όσον αφορά τη λειτουργία του κόμματος. Μία στοιχειώδης διάκριση ανάμεσα στα πολιτικά κόμματα και τις ομάδες πίεσης, αφορά τη βασική λειτουργία που επιτελεί το καθένα. Το ΚΚΕ δεν έρχεται να εναρμονίσει συμφέροντα [«interest aggregation»] ούτε να λειτουργήσει ως «δήμαρχος» του λαού [tribunus plebis].⁶⁹ Αντιθέτως συναρθρώνει αιτήματα [«interest articulation»] και ασκεί πίεση. Επιπρόσθετα, όπως περιγράφει ο Duverger,⁷⁰ η παράδοση των κομμάτων μαζών αναδεικνύει τις λεγόμενες «επικουρικές οργανώσεις» [«ancillary organizations»], ως ιδανικές δομές στρατολόγησης και χαλαρής ένταξης μελών ή υποστηρικτών, οι οποίες βρίσκονται υπό τον πλήρη καθοδηγητικό και διαπλαστικό έλεγχο της κομματικής οργάνωσης. Στην περίπτωση του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ, φαίνεται ότι η αλληλοδιείσδυση κόμματος και οιονεί συνδικάτου έχει υποχρεώσει το πρώτο να προσαρμόσει την υλικότητά του και την πολιτική του παρέμβαση στις ανάγκες και τη δυναμική του δεύτερου. Σε αυτό το πλαίσιο, το κόμμα δείχνει να αναλαμβάνει περισσότερο την επίτευση λειτουργιών ομάδας πίεσης παρά τις αναμενόμενες κλασικές κομματικές λειτουργίες και να μορφοποιεί ένα οργανόγραμμα συνδικάτου. Η συγκεκριμένη *εσωτερική θεσμικότητα* του ΚΚΕ, φαίνεται να ενοποιεί την ανάγκη αναπαραγωγής του κόμματος –μέσω της διατήρησης μίας σταθερής κοινωνικής βάσης– και τη διαμόρφωση εναλλα-

69. Ο Georges Lavau περιγράφει τη βασική λειτουργία που επιτελούσε το PCF στο μεταπολεμικό γαλλικό πολιτικό σύστημα ως «fonction tribunitienne» –επί λέξει «λειτουργία του δημάρχου του λαού» (την εν λόγω έννοια έχει αποδώσει ο Α. Ι. Μεταξάς ως «λειτουργία της απορροφούμενης διαμαρτυρίας»· βλ. Α. Ι.-Δ. Μεταξάς, *Πολιτική Επιστήμη Ι. Πολιτική Μεθοδολογία*, Α. Ν. Σάκκουλας, Αθήνα 1979, σ. 311-312). Ο γάλλος πολιτικός επιστήμονας αντιπαραβάλλει τον ρόλο του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος με αυτόν του «δήμαρχου» [tribunus plebis] της ρωμαϊκής δημοκρατίας, κυρίως ως θεμιών εκπροσώπησης των λαϊκών τάξεων. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η κοινωνική διαμαρτυρία, μέσω της διαμεσολαβητικής και «απορροφητικής» λειτουργίας του PCF, ενσωματώνεται στο πολιτικό σύστημα, και καθίσταται μη απειλητική για την αναπαραγωγή του. Βλ. G. Lavau, «The PCF, the State, and the Revolution: An Analysis of Party Policies, Communications, and Popular Culture», στο D.L. Blackmer - S. Tarrow, επιμ., *Communism in Italy and France*, Princeton University Press, Princeton NJ. 1975, σ. 87-139.

70. M. Duverger, *Political Parties: Their Organization and Activity in the Modern State*, Methuen, Λονδίνο 1964[1951], σ. 17.

κτικών μορφών οργανωτικής πλαισίωσης, οι οποίες ενισχύουν, προς το παρόν τουλάχιστον, το συγκεντρωτικό έλεγχο. Βέβαια οι εν λόγω τάσεις δεν θα πρέπει να ερμηνευθούν ντετερμινιστικά ούτε να κατανοηθούν ως παγιωμένες, καθώς είναι πιθανό να παραγάγουν λανθάνουσες εκβάσεις που να ανατρέπουν τις όποιες αρχικές προθέσεις των δρώντων. Στον βαθμό που αυτή η εκκινούσα υβριδοποίηση βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, η ερευνητική της πλαισίωση εξακολουθεί να είναι ατελής και διαισθητική, αλλά εξαιρετικά προκλητική όσον αφορά τις θεωρητικές της απολήξεις.

Νίκος Π. Μουζέλης

Γέφυρες
μεταξύ
νεωτερικής και μετανεωτερικής
κοινωνικής θεωρίας

Κυκλοφορεί

ΝΙΚΟΣ Π. ΜΟΥΖΕΛΗΣ

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΜΕΤΑΞΥ ΝΕΩΤΕΡΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΕΩΤΕΡΙΚΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

Μετάφραση:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΓΙΑΝΝΗΣ
Επιμέλεια:
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΛΙΟΤΖΗΣ

ISBN 978-960-310-347-9
Σελίδες 420

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Σόλωνος 84, τηλ. 210 36 08 180, 210 36 02 646, FAX 210 36 12 092
ΘΕΜΕΛΙΟ <http://www.themelio-ekdoseis.gr>, e-mail: info@themelio-ekdoseis.gr

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ
ΣΤΗ ΜΕΤΑΨΥΧΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΟΧΗ:
ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΟΥΣ ΤΟΝ ΝΕΟΤΕΡΟ
ΣΤΟΝ ΜΠΑΡΑΚ ΟΜΠΑΜΑ

Ζηνοβία Λιαλιούτη*

Το άρθρο επιχειρεί να σκιαγραφήσει ορισμένες διαστάσεις της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας, όπως αποτυπώνονται στον λόγο του αμερικανού προέδρου Μπαράκ Ομπάμα, και να αναδείξει τις διαφοροποιήσεις που καταγράφονται σε σχέση με εκείνον του Τζορτζ Μπους του νεότερου. Ο Ομπάμα προωθεί μια πολιτική/ιδεολογική ανάγνωση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας στη μεταψυχροπολεμική εποχή, αποδίδοντας κεντρική σημασία στην έννοια του αμερικανισμού και στην αναβίωση του λεγόμενου «αμερικανικού ονείρου», το οποίο έχει πληγεί από την παρούσα οικονομική κρίση. Η επιτυχία αυτού του στόχου φαίνεται να προϋποθέτει την ενίσχυση του ρόλου της ομοσπονδιακής κυβέρνησης καθώς και του προεδρικού θεσμού ως συμβόλου της ενότητας του έθνους. Παράλληλα, εισηγείται μια μάλλον ρεαλιστική και αποϊδεολογικοποιημένη προσέγγιση της έννοιας του εχθρού, γεγονός που σηματοδοτεί σημαντική ρήξη με την κληρονομιά του προκατόχου του. Τέλος, σε μια προσπάθεια υπέρβασης των διχαστικών εμπειριών του πρόσφατου παρελθόντος, που συνδέθηκαν με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, υποστηρίζει μια συναινετική αντίληψη της εθνικής ταυτότητας με σημείο αναφοράς την αμερικανική μεσαία τάξη.

---

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην επιχειρούμενη σκιαγράφηση διαστάσεων της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας, όπως αποτυπώνονται στον λόγο του νυν αμερικανού προέδρου, και στην ανάδειξη των διαφοροποιήσεων σε σχέση με τον λόγο του προκατόχου του, επικεντρωνόμαστε ειδικότερα στην περίοδο από την έναρξη της

* Η Ζηνοβία Λιαλιούτη είναι Διδάκτωρ του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου.

προεκλογικής εκστρατείας του Μπαράκ Ομπάμα για την ανάδειξή του στην προεδρία των Ηνωμένων Πολιτειών έως την ολοκλήρωση της πρώτης διετίας της θητείας του που επισφραγίστηκε με την Ομιλία για την Κατάσταση του Έθνους την οποία εκφώνησε τον περασμένο Ιανουάριο.¹

Η επιλογή μας να εξετάσουμε τον προεδρικό λόγο σχετίζεται με το γεγονός ότι ο πρόεδρος είναι ο σημαντικότερος παίκτης στην εσωτερική πολιτική σκηνή των ΗΠΑ· ο δε λόγος του αποτελεί πολύ σημαντική μορφή εξουσίας σε συνδυασμό με την ενίσχυση του ρόλου της πολιτικής επικοινωνίας και την προσωποποιημένη αντίληψη της πολιτικής που χαρακτηρίζουν την αμερικανική περίπτωση.² Η σημασία του προεδρικού λόγου στη διαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού έχει οδηγήσει ορισμένους μελετητές να υποστηρίξουν ότι η προεδρία στις ΗΠΑ έχει εξελιχθεί σε έναν κατεξοχήν «ρητορικό θεσμό».³ Ως τέτοιος, διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση και αναπαραγωγή της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας. Στο πλαίσιο αυτό, ο προεδρικός λόγος δεν είναι «απλώς μια μορφή επικοινωνίας, αλλά είναι επίσης ένας τρόπος συγκρότησης του λαού στον οποίο απευθύνεται...».⁴ Ως «ρητορικός ηγέτης του έθνους», ο πρόεδρος επιδιώκει να διαμορφώσει την «πθική φαντασία» των πολιτών προτείνοντας ένα συνεκτικό όραμα κοινής αποστολής.⁵

Ως προς την επεξεργασία του υλικού, θεωρούμε ότι η προσέγγιση της ανάλυσης λόγου υπήρξε ιδιαίτερα γόνιμη στη μελέτη του σχηματισμού και της αναπαραγωγής ταυτοτήτων,⁶ αναδεικνύοντας το εξουσιαστικό στοιχείο που

1. State of the Union of Address, 25 Ιανουαρίου 2011.

2. J. Edwards, *Navigating the Post-Cold War World. President Clinton's Foreign Policy Rhetoric*, Lexington Books, Plymouth 2008, σ. 1-3.

3. J. Tulis, *The Rhetorical Presidency*, Princeton University Press, Princeton 1987. Στη μελέτη αυτή αντιπαράκειται η λεγόμενη συνταγματική προεδρία του 19ου αιώνα προς τη «ρητορική», όπως αναδύθηκε στον 20ό αιώνα, με σημείο αναφοράς τις θητείες του Θ. Ρούζβελτ και του Γ. Γουίλσον. Η αυξανόμενη σημασία της πολιτικής επικοινωνίας, η ανάγκη απεύθυνσης των προέδρων στην κοινή γνώμη είναι, σε αυτή την προσέγγιση, βασικό στοιχείο διαφοροποίησης των δύο περιόδων.

4. Στο ίδιο, σ. 203.

5. L. Dorsey, «The Rhetorical Presidency and the Myth of the American Dream», στο J.A. Aune - M. Medhurst (επιμ.), *The Prospect of Presidential Rhetoric*, Texas University Press, Austin 2008, σ. 132.

6. Βλ. ενδεικτικά, R. Wodak - R. de Cillia - M. Reisigl - K. Liebhart, *The Discursive Construction of National Identity*, Edinburg University Press, Εδιμβούργο 2009· D. Howarth - J. Torfing (επιμ.), *Discourse Theory in European Politics: Identity, Policy and Governance*, Palgrave Macmillan, Basingstoke 2005· R. Dolón - J. Toboli, *Analysing Identities in Discourse*, John Benjamins Publishing Company, Άμστερνταμ/Φιλαδέλφεια 2008· A de Fina - D.

ενυπάρχει στη συγκρότηση ενός λόγου. Το στοιχείο αυτό συνδέεται άμεσα με τις λειτουργίες της συμπερίληψης και του αποκλεισμού και, άρα, την οριοθέτηση του *εμείς* από τους *άλλους*.⁷ Ειδικότερα, η κριτική ανάλυση λόγου, στηριζόμενη στις αναλύσεις του Benedict Anderson και του Stuart Hall για το έθνος ως «φαντασιακή»⁸ και ως «συμβολική κοινότητα»⁹ αντίστοιχα, μελετά την εθνική ταυτότητα ως προϊόν του λόγου επιστρατεύοντας μια διεπιστημονική προσέγγιση η οποία λαμβάνει υπόψη ιστορικά, κοινωνικοπολιτικά και γλωσσολογικά δεδομένα.¹⁰

Τη σημασία των συμβολικών αναπαραστάσεων στη συγκρότηση και τη συνοχή των συλλογικών ταυτοτήτων αναδεικνύουν στον ορισμό τους οι Checkel και Katzenstein· σύμφωνα με αυτόν η έννοια της ταυτότητας

«αναφέρεται σε κοινές αναπαραστάσεις ενός συλλογικού εαυτού, όπως αυτές αντανακλώνται στον δημόσιο λόγο, τα πολιτικά σύμβολα, τις συλλογικές μνήμες και τον ανταγωνισμό των ελίτ για την κατάκτηση της εξουσίας. Συγκροτούνται, επίσης, από συλλογικές πεποιθήσεις σχετικά με τον ορισμό της ομάδας και την ιδιότητα του μέλους της...».¹¹

Schiffrin - M. Bamberg, *Discourse and Identity*, Cambridge University Press, Cambridge 2006.

7. D. Howarth, *Η Έννοια του Λόγου*, μτφρ. Σ. Καναούτη, επιμ.: Γ. Σταυρακάκης, Πολύτροπον, Αθήνα 2008, σ. 22· D. Howarth - Y. Stavrakakis, «Introducing discourse theory and political analysis», στο D. Howarth - A. Norval - Y. Stavrakakis (επιμ.), *Discourse Theory and Political Analysis*, Manchester University Press, Μάντσεστερ 2000, σ. 3-4· J. Torfing, «Discourse Theory: Achievements, Arguments and Challenges», στο D. Howarth - J. Torfing (επιμ.), *Discourse Theory in European Politics: Identity, Policy and Governance*, ό.π., σ. 1-32.

8. B. Anderson, *Φαντασιακές Κοινότητες: στοχασμοί για τις απαρχές και τη διάδοση του εθνικισμού*, Νεκρέλη, Αθήνα 1997.

9. Ο Hall αντιλαμβάνεται το έθνος ως «σύστημα συμβολικών αναπαραστάσεων»· αναφέρει σχετικά: «[οι πολίτες] συμμετέχουν στη ιδέα του έθνους όπως αναπαρίσταται στην εθνική τους κουλτούρα. Το έθνος είναι μία συμβολική κοινότητα... Μία εθνική κουλτούρα είναι ένας λόγος -ένας τρόπος συγκρότησης νοήματος που καθορίζει και οργανώνει τόσο τις πράξεις μας όσο και την αντίληψη του εαυτού μας... Οι εθνικές κουλτούρες κατασκευάζουν ταυτότητες παράγοντας νοήματα σχετικά με το "έθνος" με τα οποία μπορούμε να ταυτιστούμε...»· S. Hall, «The Question of Cultural Identity», στο S. Hall - D. Held - D. Hubert - K. Thompson (επιμ.), *Modernity: An Introduction to Modern Societies*, Blackwell, Cambridge Mass. και Οξφόρδη 1996, σ. 612-613.

10. R. Wodak - R. de Cillia - M. Reisigl - K. Liebhart, *The Discursive Construction of National Identity*, ό.π., σ. 7-48.

11. T. Checkel - P.J. Katzenstein, «The Politicization of European Identities», στο των ίδιων (επιμ.), *European Identity*, Cambridge University Press, Cambridge 2009, σ. 4.

Εδώ, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι ο προσδιορισμός του Άλλου και του εξωτερικού εχθρού είναι καθοριστικής σημασίας, καθώς το στοιχείο της διαφοράς και του αποκλεισμού είναι εγγενές σε κάθε διαδικασία διαμόρφωσης ταυτότητας. Από την άποψη αυτή, η διαφορά είναι συγκροτητικό και όχι εξωτερικό στοιχείο της ταυτότητας.¹²

Στην ανάλυσή μας λαμβάνουμε υπόψη την ύπαρξη δύο στρατηγικών στόχων που επηρεάζουν καθοριστικά τον λόγο του Ομπάμα πάνω στο ζήτημα της εθνικής ταυτότητας: α) την ανάγκη διαφοροποίησης από την κληρονομιά του προέδρου Τζορτζ Μπους του νεότερου και διαμόρφωσης μιας εναλλακτικής και ελκυστικής, εθνικής αφήγησης στο πλαίσιο της διεκδίκησης της προεδρίας· και β) την ανάγκη νομιμοποίησης της πολιτικής του για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, της σημαντικότερης που έπληξε τις ΗΠΑ μετά τον Μεσοπόλεμο, πολιτική η οποία αποτέλεσε αντικείμενο μιας φορτισμένης ιδεολογικά αντιπαράθεσης στο εσωτερικό της χώρας. Οι έννοιες στις οποίες θα εστιάσουμε όσον αφορά τον λόγο του Ομπάμα περί της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας είναι οι ακόλουθες: η έννοια του εχθρού στη μετά την 11η Σεπτεμβρίου περίοδο και ο καθορισμός του περιεχομένου της έννοιας του αμερικανισμού στην τρέχουσα συγκυρία. Προτού προχωρήσουμε στη διαπραγμάτευση αυτών των ζητημάτων είναι χρήσιμη μια σύντομη ιστορική αναδρομή στους μετασχηματισμούς που υπέστη η αμερικανική εθνική ταυτότητα στη μεταψυχροπολεμική εποχή.

2. ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΗ ΜΕΤΑΨΥΧΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Οι μελετητές έχουν αναδείξει τη σημασία της ιδεολογίας στη διαμόρφωση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών συγκρότησης του αμερικανικού έθνους¹³ από έποικους και μετανάστες. Πολλοί

12. S. Hall, «Introduction: Who needs identity?», στο S. Hall - P. du Gay (επιμ.), *Questions of Cultural Identity*, Sage, Λονδίνο 1996, σ. 1-17.

13. Ο Seymour Martin Lipset υποστηρίζει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ιστορικά το «πρώτο “νέο έθνος”» υπό την έννοια ότι υπήρξε η πρώτη, σημαντικού μεγέθους, αποικιακή κτίση που κατόρθωσε να κερδίσει την ανεξαρτησία της. Οι επαναστατικές καταβολές του αμερικανικού έθνους επέδρασαν καθοριστικά στο σύστημα αξιών του, αναδεικνύοντας σε θεμελιώδεις τις αξίες της ισότητας και της έμφασης στα ατομικά επιτεύγματα ως πηγή κοινωνικής καταξίωσης· S. Lipset, *The First New Nation: The United States in Historical and Comparative Perspective*, Transaction Publishers, New Brunswick, New Jersey 2003.

είναι μάλιστα εκείνοι που μιλούν για μια κατεξοχήν πολιτική σύλληψη της εθνικής ταυτότητας, πυρήνας της οποίας είναι η έννοια του αμερικανισμού –ή αλλιώς το «αμερικανικό πιστεύω» [American Creed]– η οποία διαφέρει ριζικά από τον χαρακτήρα της εθνικής ταυτότητας όπως διαμορφώθηκε στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η προσέγγιση αυτή, για την αμερικανική εθνική ταυτότητα και τον αμερικανικό εθνικισμό, αποτυπώνεται στη θέση του Hans Kohn, σύμφωνα με την οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες «δεν θεμελιώθηκαν πάνω στα κοινά χαρακτηριστικά της εθνότητας –γλώσσα, πολιτιστική παράδοση, ιστορικό έδαφος ή κοινή καταγωγή– αλλά πάνω σε μια ιδέα που ξεχώρισε το νέο έθνος μεταξύ των εθνών της γης».¹⁴ Ή, σύμφωνα με τη διατύπωση του αμερικανού ιστορικού R. Hofstadter, «η μοίρα μας ως έθνους ήταν να μην έχουμε ιδεολογίες, αλλά να είμαστε μία».¹⁵

Η σημασία της ιδεολογίας στη συγκρότηση του αμερικανικού έθνους αντανακλάται στη θέωρηση του αμερικανισμού ως «πολιτικής θρησκείας» [civil religion]. Τα πυρηνικά στοιχεία του μπορούν να συνοψιστούν στα ακόλουθα: ελευθερία, ισότητα, νοούμενη ως ισότητα ευκαιριών και σεβασμός ανεξαρτήτως κοινωνικής θέσης και όχι ως ισότητα αποτελέσματος¹⁶ ή προϋποθέσεων, ατομισμός, λαϊκισμός¹⁶ και η αρχή του *laissez-faire*. Η έμφραση που αποδίδει στο άτομο ο αμερικανισμός συνεπάγεται ότι ο πολίτης έχει την ευθύνη να διεκδικεί και να περιφρουρεί τα δικαιώματά του σε ατομική βάση, καθώς και έναν βαθμό καχυποψίας και εχθρότητας προς την κρατική εξουσία και τους καταναγκασμούς που απορρέουν από αυτήν. Με τα παραπάνω συνδέεται και η προνομιακή θέση που κατέχει στο σύστημα αξιών η εργασιακή ηθική και η έννοια του αυτοδημιούργητου ατόμου, η οποία βρίσκεται στον πυρήνα του λεγόμενου *αμερικανικού ονείρου*, σύμφωνα με το οποίο τα ατομικά επιτεύγματα είναι το εχέγγυο της επιτυχίας.¹⁷

Ως κεντρικός μύθος και σημείο αναφοράς για την αμερικανική εθνική

14. H. Kohn, *American Nationalism: An interpretive essay*, MacMillan, Νέα Υόρκη 1957, σ. 3-4.

15. Παρατίθεται στο *ίδιο*, σ. 13.

16. Με τον όρο *λαϊκισμός* αποδίδεται ο όρος *populism*· στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έχει τις αρνητικές συνδηλώσεις που συνδέονται με την έννοια του λαϊκισμού στον ελληνικό δημόσιο διάλογο. Χρήσιμος για την καλύτερη κατανόηση του αγγλικού όρου είναι ο ορισμός που προτείνει το Cambridge Dictionary: «πολιτικές ιδέες και δραστηριότητες που επιδιώκουν να εκφράσουν τις ιδέες και τις επιθυμίες των απλών ανθρώπων», ο οποίος παραπέμπει σε μια αντιδιαστολή προς ελιτίστικες προσεγγίσεις της πολιτικής.

17. S.M. Lipset, *American Exceptionalism: A Double-Edged Sword*, W. W. Norton, Νέα Υόρκη 1996, σ. 18-19.

ταυτότητα, το *αμερικανικό όνειρο* έχει προνομιακό ρόλο στον προεδρικό λόγο και χαρακτηρίζεται από την ένταση που προκύπτει μεταξύ ατομικισμού και συλλογικότητας καθώς, αφενός, αναγορεύει την ατομική επιτυχία σε υπέρτατη αξία, ενώ, αφετέρου, προσπαθεί αναδειξεί τη σύνδεσή του με την ευημερία και την πρόοδο του έθνους. Η ένταση αυτή αναδύεται με διαφορετικό κάθε φορά τρόπο, με τον εκάστοτε πρόεδρο να ρίχνει το βάρος σε διαφορετικό σκέλος του διπόλου (ατομικά επιτεύγματα/κοινό καλό). Σε κάθε περίπτωση όμως, καλείται να ισορροπήσει μεταξύ ατομικισμού και συλλογικότητας, όσον αφορά τον μύθο του *αμερικανικού ονείρου*, προκειμένου να οικοδομήσει έναν συνεκτικό εθνικό λόγο.¹⁸

Η ιδεολογική σύλληψη της έννοιας του πολίτη είναι προφανής, εάν αναλογιστεί κανείς ότι η ιδιότητα του αντιαμερικανού [un-American] μπορεί να αποδοθεί και σε αμερικανούς πολίτες όταν θεωρείται ότι αυτοί αντιστρατεύονται το σύστημα αξιών του αμερικανισμού, όπως την εποχή του μακαρθισμού. Από την άποψη αυτή, το να είναι κανείς Αμερικανός θεωρείται *θρησκευτική* –υπό την έννοια της προσχώρησης σε ένα δόγμα– *ιδεολογική πράξη* και δεν προκύπτει αυτονομία από τη γέννηση εντός μιας ορισμένης εθνικής κοινότητας, όπως στην περίπτωση των ευρωπαϊκών εθνών-κρατών.¹⁹

Η αντίληψη αυτής της διαφορετικότητας από τα υπόλοιπα έθνη ενσωματώθηκε στην αμερικανική εθνική ιδεολογία και οδήγησε στη συγκρότηση της έννοιας της οικουμενικής αποστολής όσον αφορά το αμερικανικό έθνος, έννοια με έντονο το στοιχείο του μεσσιανισμού και της πεποίθησης για την ύπαρξη ενός ιδιαίτερου πεπρωμένου που καθοδηγεί και νομιμοποιεί τον ρόλο των ΗΠΑ στη διεθνή σκηνή. Η έννοια του *πρόδηλου πεπρωμένου* [manifest destiny] χρησίμευσε ως ερμηνευτικό πλαίσιο σε βαρυσήμαντες ιστορικές περιόδους, όπως κατά την επέκταση των ΗΠΑ στα δυτικά και την ανάληψη της αντικομμουνιστικής σταυροφορίας στο πλαίσιο του Ψυχρού Πολέμου.²⁰ Υπ' αυτό το πρίσμα ερμηνεύεται και η σύνδεση της εξωτερικής πολιτικής των

18. L. Dorsey, «The Rhetorical Presidency and the Myth of the American Dream», *ό.π.*, σ. 130-159.

19. S.M. Lipset, *American Exceptionalism: A Double-Edged Sword*, *ό.π.*, σ. 31.

20. E. McNall Burns, *The American Idea of Mission: Concepts of National Destiny and Purpose*, Rutgers University Press, New Brunswick, New Jersey 1957. J. Fousek, *To Lead the Free World: American Nationalism and the Cultural Roots of the Cold War*, The University of North Carolina Press 2000, σ. 5-6. A. Stephanson, *Manifest Destiny: American Expansion and the Empire of Right*, Hill and Wang, Νέα Υόρκη 1995. A. Stephanson, «Liberty or Death: The Cold War as US Ideology», στο Odd Arne Westad (επιμ.), *Reviewing the Cold War: Approaches, Interpretations, Theory*, Frank Cass, Λονδίνο 2000, σ. 81-100.

ΗΠΑ με την εθνική ταυτότητα, καθώς η σημασία του ιδεολογικού παράγοντα στη σύλληψη του αμερικανικού έθνους οδηγεί στην πεποίθηση ότι η ιδεολογία του αμερικανισμού και η πραγμάτωσή του είναι δυνητικά ένα οικουμενικό εγχείρημα. Η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ αντανακλά, σε τελική ανάλυση, την ιδεολογική και πολιτισμική σύλληψη του αμερικανικού έθνους.²¹

Αυτή η αντίληψη τροφοδοτεί δύο βασικά στοιχεία της εθνικής αυτοεικόνας που άλλοτε συνυπάρχουν και άλλοτε συγκρούονται μεταξύ τους: πρόκειται για τη διπλή θεώρηση της Αμερικής ως «Γη της Επαγγελίας» και ως «Κράτος Σταυροφόρο». Η ένταση ανάμεσα στην εφαρμογή των ιδεωδών του αμερικανισμού στο εσωτερικό και στην προώθησή τους στο εξωτερικό, στο πλαίσιο της αμερικανικής ηγεμονίας στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο, οδηγεί στη διατύπωση του ακόλουθου ερωτήματος, που εκφράζει και την αβεβαιότητα για τη φυσιογνωμία των ΗΠΑ: «Μπορούν οι Ηνωμένες Πολιτείες να είναι Σταυροφορικό Κράτος και να παραμείνουν Γη της Επαγγελίας;».²²

Θα πρέπει, όμως, να σημειώσουμε ότι άλλοι μελετητές, αν και αναγνωρίζουν τη σημασία του ιδεολογικού παράγοντα, επισημαίνουν πως κατά τη συγκρότηση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας ήταν εξίσου σημαντικά τα στοιχεία της εθνότητας, της φυλής, της θρησκευτικής ομοιογένειας, τα οποία ανέδειξαν την πρωτοκαθεδρία της αγγλοσαξονικής προτεσταντικής κουλτούρας.²³ Σε κάθε περίπτωση, η ιδεολογία ως στοιχείο της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας είναι κεντρικής σημασίας και αποκτά ιδιαίτερο βάρος στις σημερινές συνθήκες καθώς η φυλετική, εθνοτική, θρησκευτική, ακόμη και η γλωσσική σύνθεση του αμερικανικού πληθυσμού έχει μεταβληθεί σημαντικά, ενώ η Αμερική καλείται να αναπροσαρμόσει τον ρόλο της στο νέο διεθνές περιβάλλον.

Στο σημείο αυτό, είναι χρήσιμη μια σύντομη αναφορά στην ιστορική διάσταση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας. Ο Σ. Χάντιγκτον προτείνει την ακόλουθη περιοδολόγηση σχετικά με τα στάδια από τα οποία διήλθε η εθνική ταυτότητα των ΗΠΑ.²⁴ Μία αίσθηση κοινής ταυτότητας αποκρυσταλλώνεται στις αποικίες που αποτέλεσαν, στη συνέχεια, την αμερικανική δημοκρατία λίγες δεκαετίες πριν από το ξέσπασμα της αμερικανικής επανάστα-

21. P. McCartney, «American Nationalism and US Foreign Policy from September 11 to the Iraq War», *Political Science Quarterly*, τόμ. 119, τχ. 3, (φθινόπωρο 2004), σ. 400-401.

22. W. McDougall, *Promised Land, Crusader State. The American Encounter with the World since 1776*, Houghton Mifflin, Νέα Υόρκη 1997, σ. 5.

23. S. Huntington, *Ποιοι είμαστε; Η αμερικανική ταυτότητα στην εποχή μας*, μτφρ.: Α. Αλαβάνου, Λιβάνης, Αθήνα 2005, σ. 67-157.

24. Στο ίδιο, σ. 158-201.

σης,²⁵ ενώ ως τότε υπερίσχυε η ταύτιση με το τοπικό επίπεδο. Ωστόσο, μετά την επικράτηση επί του κοινού εχθρού και τη δημιουργία του ομοσπονδιακού κράτους, η κοινή «αμερικανική» ταυτότητα αποδυναμώνεται σε σχέση με τις τοπικές, πολιτειακές και παραταξιακές ταυτότητες. Η εθνική ταυτότητα θα αποκτήσει ωστόσο νέα ένταση και βάθος μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Ο Χάντιγκτον περιγράφει την περίοδο μεταξύ 1870 και 1970 ως τον «αίωνα του εθνικιστικού θριάμβου». Σημαντικά ορόσημα της περιόδου αυτής υπήρξαν η εθνική συσπείρωση κατά τη διάρκεια των δύο παγκοσμίων πολέμων, αλλά και η εμπέδωση της έννοιας του σοβιετικού κινδύνου, είτε ως ιδεολογική απειλή είτε ως απειλή για την εθνική ασφάλεια, κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Αντίθετα, οι δεκαετίες του 1960 και του 1970 σηματοδοτούν την ανάδυση διαβρωτικών της εθνικής ταυτότητας τάσεων, όπως ήταν η αυξανόμενη σημασία των υποεθνικών, φυλετικών, εθνοτικών, πολιτισμικών ταυτοτήτων, σε συνδυασμό με τη μαζική εισροή μεταναστών, κυρίως λατινοαμερικανικής και ασιατικής προέλευσης, οι οποίοι διαφοροποιούνταν από το πρότυπο της αφομοίωσης στον λεγόμενο αμερικανικό κανόνα.²⁶ Καθοριστικής σημασίας υπήρξε επίσης ο τερματισμός του Ψυχρού Πολέμου που εξάλειψε ένα βασικό στοιχείο ενδυνάμωσης της εθνικής ταυτότητας, τη δυνητική απειλή ενός ισχυρού εχθρού. Στο πλαίσιο αυτό ο Τζον Άντνταϊκ αναρωτιέται: «Χωρίς τον Ψυχρό Πόλεμο, τι σημαίνει να είναι κανείς Αμερικανός;».²⁷

Η 11η Σεπτεμβρίου αποτέλεσε επίσης ορόσημο καθώς ανέκοψε αυτή την

25. Σχετικά με τον ρόλο της αμερικανικής Επανάστασης στη συγκρότηση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας η Lyn Spillman σημειώνει: «Η αμερικανική Επανάσταση δεν ήταν μια εθνικιστική επανάσταση· και συγκρινόμενη τόσο με τις οικουμενικές αξιώσεις όσο και με περισσότερο επιμεριστικές τοπικές ταυτότητες, η εθνική ταυτότητα δεν ήταν τόσο σημαντική... Βεβαίως, η αμερικανική Επανάσταση ανέπτυξε και ενίσχυσε τις αντιλήψεις περί μιας ενιαίας πολιτικής κοινότητας. Ο Πόλεμος της Ανεξαρτησίας, ιδίως, εξελίχθηκε σε μια διαδικασία εθνικιστικής πολιτικής εκπαίδευσης». L. Spillman, *Nation and Commemoration: Creating National Identities in the United States and Australia*, Press Syndicate of the University of Cambridge, Cambridge 1997, σ. 22.

26. Για μια κριτική θεώρηση της έννοιας της αφομοίωσης και μια λιγότερο «απαισιόδοξη» εκτίμηση για τις προοπτικές ενσωμάτωσης των νέων μεταναστευτικών ομάδων στην αμερικανική κοινωνία, βλ. R. Alba - V. Nee, *Remaking the American mainstream: Assimilation and Contemporary Immigration*, Harvard University Press, Cambridge, Mass. και Λονδίνο 2003. Οι συγγραφείς υποστηρίζουν ότι, παρά τις αναμφισβήτητες διαφοροποιήσεις, υπάρχει το στοιχείο της συνέχειας ανάμεσα στις παλιότερες και τις σύγχρονες διεργασίες αφομοίωσης των μεταναστών.

27. Παρατίθεται στο S. Huntington, *Ποιοι είμαστε; Η αμερικανική ταυτότητα στην εποχή μας*, ό.π., σ. 362.

τάση και επανέφερε στο προσκήνιο τη σημασία της εθνικής ταυτότητας υπό το πρίσμα νέων απειλών για την εθνική ασφάλεια.²⁸ Για τον Χάντιγκτον, η έμφαση στην εθνική ταυτότητα μετά την 11η Σεπτεμβρίου δεν αποτελεί μόνο επιβεβαίωση της σημασίας της συνέπειας ενός εθνικού τραύματος, αλλά και απόδειξη της «αβεβαιότητας» που επικρατεί σχετικά με το περιεχόμενο της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας στη μεταψυχροπολεμική εποχή:

«Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου στέρπωσε από την Αμερική την αυτοκρατορία του κακού εναντίον της οποίας μπορούσε να αυτοπροσδιορίζεται. Εμείς οι Αμερικανοί δεν ήμαστε ό,τι ήμαστε και νιώθαμε αβεβαιότητα για το ποιοι θα γινόμαστε».²⁹

Υπ' αυτό το πρίσμα ερμηνεύει ο Χάντιγκτον και τις διαμάχες σχετικά με τη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ μετά το 1990 αποδίδοντάς τις κατά μεγάλο μέρος στη σύγχυση σχετικά με την αμερικανική εθνική ταυτότητα.³⁰ Όπως αναφέρει: «Οι συγκρούσεις για το τι οφείλουμε να πράττουμε στο εξωτερικό έχουν τις ρίζες τους στις συγκρούσεις για το ποιοι είμαστε εμείς οι ίδιοι, μέσα στην πατρίδα μας».³¹

Μεγάλο μέρος του προβληματισμού για την αμερικανική εθνική ταυτότητα μετά το 1990 αντανακλάται, λοιπόν, στη συζήτηση περί εξωτερικής πολιτικής. Ο καθορισμός του ρόλου των ΗΠΑ στο μεταψυχροπολεμικό διεθνές περιβάλλον και ο προσδιορισμός των δυνητικών εχθρών αποτέλεσε θεμελιώδες ζήτημα για την προεδρία Κλίντον. Ο Κλίντον περιγράφει το παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον ως ασαφές, συνεχώς μεταβαλλόμενο και μη προβλέψιμο, σε αντίθεση με το μάλλον σταθερό ψυχροπολεμικό περιβάλλον, τόσο σε ό,τι αφορά τη διεθνή σκηνή όσο και το εσωτερικό των ΗΠΑ. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ενδεικτικό αυτής του της αντίληψης:

«Πρόκειται για μια ενδιαφέρουσα εποχή στην οποία ο σαφής, απλός και μονολιθικός τρόπος με τον οποίο είχαμε μάθει να βλέπουμε τον κόσμο —ο Ψυχρός Πόλεμος στο εξωτερικό, η αδιάκοπη οικονομική ανάπτυξη στο εσωτερικό, η σταθερή, αργή επίλυση, σε έναν βαθμό, των κοινωνικών μας προβλημάτων— όλα αυτά έχουν μάλλον εκλείψει».³²

28. Στο ίδιο, σ. 158-201.

29. Στο ίδιο, σ. 36.

30. Στο ίδιο, σ. 32-34.

31. Στο ίδιο, σ. 34.

32. Παρατίθεται στο J. Edwards, *Navigating the Post-Cold War World. President Clinton's Foreign Policy Rhetoric*, ό.π., σ. 31.

Στον λόγο του εντοπίζουμε στοιχεία που εμφανώς χαρακτηρίζουν και τον λόγο του Τζορτζ Μπους του νεότερου· υπάρχουν όμως και σημαντικές διαφορές.

Βασικό στοιχείο συνέχειας ανάμεσα στις δύο προεδρίες, το οποίο εισάγεται από τον Μπιλ Κλίντον, είναι μία διαφοροποιημένη, σε σχέση με την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, αιτιολόγηση των στρατιωτικών επεμβάσεων: παύει να στηρίζεται σε μια αμυντική λογική προάσπισης της εθνικής ασφαλείας, αναχαίτισης του κομμουνισμού και αποτροπής της σοβιετικής απειλής και αποκτά ένα θετικό, επιθετικό περιεχόμενο με στόχο τη διαμόρφωση του διεθνούς περιβάλλοντος, την αποκατάσταση της δημοκρατίας στο εσωτερικό τρίτων χωρών κ.λπ. Στο πλαίσιο των στρατιωτικών επεμβάσεων των ΗΠΑ στη μεταψυχροπολεμική εποχή, τα ανθρώπινα δικαιώματα τίθενται υπεράνω του σεβασμού της κρατικής κυριαρχίας χωρίς αυτό να προϋποθέτει απαραίτητα επίκληση της εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ (Σομαλία, Ταϊτή, Βοσνία, Κόσοβο). Η παραδοχή ότι η μεταβολή του συστήματος εξουσίας στο εσωτερικό αυτών των χωρών θα μπορούσε να λειτουργήσει και ως παράγοντας σταθερότητας σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά τους στο εξωτερικό αποτέλεσε συνδυημένο κρίκο με το δόγμα του προληπτικού πολέμου που καθιέρωσε η προεδρία Μπους.³³ Ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο που εισήγαγε ο Κλίντον υπήρξε η διεύρυνση και η ασάφεια της έννοιας του εχθρού στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο, ενώ οι αναφορές του στην αναμέτρηση των ΗΠΑ με αυτές τις απειλές σχηματοποιούνται με το αντιθετικό δίπολο: χάος έναντι σταθερότητας.³⁴

Μία ακόμη ρητορική καινοτομία της προεδρίας Κλίντον ήταν η έκφραση συγγνώμης για λάθη της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ εις βάρος τρίτων χωρών, με ορισμένους να κάνουν λόγο για ανάδυση μιας «εξομολογητικής εξωτερικής πολιτικής».³⁵ Πρόκειται για στοιχείο που υιοθετήθηκε, όπως θα δούμε στη συνέχεια, και από τον Ομπάμα, ιδίως σε ό,τι αφορά την κριτική του προς τον προκάτοχό του στην προεδρία.³⁶

Η κυριότερη, ίσως, διαφορά μεταξύ Μπους του νεότερου και Κλίντον, σε ό,τι μάς απασχολεί εδώ, είναι η διαφοροποίηση του δεύτερου από την ψυχροπολεμική παράδοση σύμφωνα με την οποία θεμέλιο της αμερικανικής ηγεμονίας αποτελεί η ισχύς της στο εξωτερικό. Ο Κλίντον αντέστρεψε αυτή

33. Στο *ίδιο*, σ. 142.

34. Στο *ίδιο*, σ. 151-152.

35. Στο *ίδιο*, σ. 145.

36. Ωστόσο, το στοιχείο αυτό της έκφρασης συγγνώμης για παρελθούσες ενέργειες των ΗΠΑ υιοθετήθηκε και από τον Τζορτζ Μπους, στο *ίδιο*, σ. 145-147.

τη θέση εντοπίζοντας τη βασική πηγή της αμερικανικής ισχύος στην εσωτερική της ευημερία. Ο Μπους, από την άλλη πλευρά, κινήθηκε πλησιέστερα στην ψυχροπολεμική αρχή της πρωτοκαθεδρίας της εξωτερικής ισχύος και της δύναμης αποτροπής. Από τη σκοπιά αυτή, η ηγεμονική θέση των ΗΠΑ στη διεθνή σκηνή διασφαλίζει και την εσωτερική γαλήνη.³⁷

Κομβικές σημασίες για την κατανόηση του ιδεολογικού κλίματος που διαμορφώνεται κατά τη διακυβέρνηση των ΗΠΑ από τον Τζορτζ Μπους και των προεκτάσεών του στο ζήτημα της εθνικής ταυτότητας είναι, φυσικά, η 11η Σεπτεμβρίου 2001. Στον λόγο του, η 11η Σεπτεμβρίου αναπαρίσταται ως το απόλυτο σημείο ρήξης και ασυνέχειας όσον αφορά την πρόσληψη του ιστορικού χρόνου και του ρόλου των ΗΠΑ, ως «ριζική απομάκρυνση από έναν φαντασιακό, προγενέστερο ορίζοντα αναμενόμενης, κατανοητής, περιγράψιμης και αποδεκτής ομαλότητας».³⁸ Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προεδρία Μπους προέβαλε το συγκεκριμένο γεγονός ως το διαχωριστικό όριο δύο ιστορικών περιόδων, μιας περιόδου ειρήνης και ασφάλειας, που προηγήθηκε, και μιας εποχής ανασφάλειας και συγκρούσεων η οποία έπεται και νομιμοποιεί τη λήψη εξαιρετικών μέτρων από την πλευρά της πολιτικής ηγεσίας.³⁹

Σύμφωνα με τον πρόεδρο Μπους, η 11η Σεπτεμβρίου είχε σαν αποτέλεσμα η Αμερική να ανακαλύψει την *αποστολή* της στον μεταδιπολικό κόσμο, η οποία ταυτίζεται με την προώθηση της δημοκρατίας και του φιλελευθερισμού ανά την υφήλιο.⁴⁰ Η έννοια της αποστολής, όπως διαμορφώθηκε στον λόγο του, αν και προϋποθέτει την οικουμενικότητα των αμερικανικών αξιών, αξιοποίησε τελικά έντονα εθνικιστικά μοτίβα τα οποία νομιμοποιούσαν τη μονομερή δράση και τον милитарισμό των ΗΠΑ βάσει της ηθικής τους ανωτερότητας. Στηριζόμενος σε μία θεώρηση του αμερικανικού έθνους με θρησκευτικές αναφορές,⁴¹ προέβαλε εμφαντικά τη συνύπαρξη αρετής και ισχύος

37. Στο *ίδιο*, σ. 28-32, 158. Σχετικά με την πρωτοκαθεδρία της εσωτερικής πολιτικής έναντι της εξωτερικής στο σύστημα σκέψης του προέδρου Κλίντον, βλ. και Z. Brzezinski, *Second Chance. Three Presidents and the Crisis of American Superpower*, Basic Books, Νέα Υόρκη 2007, σ. 84, 131-133.

38. L. Jarvis, *Times of Terror. Discourse, Temporality and the War on Terror*, Palgrave Macmillan, Houndmills, Basingstoke, Hampshire 2009, σ. 42, 42-96.

39. Στο *ίδιο*, σ. 95-96.

40. J. Edwards, *Navigating the Post-Cold War World. President Clinton's Foreign Policy Rhetoric*, ό.π., σ. 156.

41. Σχετικά με τον ρόλο της θρησκείας στη διαμόρφωση του λόγου και των πολιτικών του προέδρου Τζορτζ Μπους, Μ. Rozell - G. Whitney (επιμ.), *Religion and the Bush Presidency*, Palgrave Macmillan, Νέα Υόρκη και Houndmills 2007. C. Robinson - C. Wilcox, «The Faith

ως κεντρικών στοιχείων της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας, τα οποία παρέπεμπαν σε μια σταυροφορική αντίληψη του διεθνούς ρόλου των ΗΠΑ και σε μια ηθικολογική προσέγγιση της έννοιας του εχθρού. Όσον αφορά την αμερικανική πολιτική κουλτούρα, καθοριστική ήταν η επιλογή του να καταφύγει στην έννοια του «εμπόλεμου έθνους» για να αποδώσει την απειλή της τρομοκρατίας έναντι των ΗΠΑ καθώς και η εδραίωση μιας ατμόσφαιρας φόβου, την οποία αναπαρήγαγαν συστηματικά τα αμερικανικά ΜΜΕ.⁴²

Στο σύστημα των εννοιών του λεγόμενου Δόγματος Μπους, το εθνικό συμφέρον ταυτίστηκε με τη «βελτίωση» των άλλων χωρών μέσω της παρέμβασης των ΗΠΑ ούτως ώστε να αποτραπεί η ανάδυση απειλών για την αμερικανική ασφάλεια. Από την επομένη της 11ης Σεπτεμβρίου και μέχρι την αποκρυστάλλωση της Στρατηγικής Εθνικής Ασφαλείας (Σεπτέμβριος 2002), η έννοια του εχθρού όπως και η ενδεδειγμένη εθνική αποστολή διευρύνονταν συνεχώς διαμορφώνοντας τελικά την έννοια του προληπτικού πολέμου.⁴³ Η αποτροπή ως πρόληψη αποτυπώνεται γλαφυρά στην ακόλουθη προεδρική δήλωση:

«Αν περιμένουν οι απειλές να υλοποιηθούν εντελώς, τότε θα είναι πολύ αργά... Πρέπει να φέρουμε τον εχθρό στη μάχη, να ματαιώσουμε τα σχέδιά του και να αντιμετωπίσουμε τις χειρότερες απειλές προτού έρθουν στην επιφάνεια».⁴⁴

Ωστόσο, ακόμη και πριν από την 11η Σεπτεμβρίου, οι νεοσυντηρητικές ελίτ εξέφραζαν ανησυχία και αμηχανία ως προς τον καθορισμό του εχθρού στη μεταψυχροπολεμική εποχή. Οι William Kristol και Robert Kagan υποστήριξαν ότι η μεγαλύτερη απειλή για τις ΗΠΑ δεν συνδεόταν με κάποιον συμβατικό εχθρό, αλλά πήγαζε από την αδυναμία τους να κατανοήσουν με ευρύτερους όρους το εθνικό συμφέρον τα χρόνια που ακολούθησαν τη νίκη στον Ψυχρό Πόλεμο και να διαμορφώσουν το διεθνές περιβάλλον σύμφωνα με τα «δικά τους συμφέροντα και τις δικές τους αρχές» προκειμένου να

---

of George W. Bush: The Personal, Practical and Political», στο M. Rozell - G. Whitney (επιμ.), *Religion and the American Presidency*, Palgrave Macmillan, Νέα Υόρκη και Houndmills 2007, σ. 215-238.

42. Z. Brzezinski, *Second Chance. Three Presidents and the Crisis of American Superpower*, ό.π., σ. 135-178.

43. P. McCartney, «American Nationalism and US Foreign Policy from September 11 to the Iraq War», *Political Science Quarterly*, τόμ. 119, τχ. 3 (φθινόπωρο 2004), σ. 399-423.

44. Παρατίθεται στο ίδιο, σ. 415.

προλάβουν την ανάπτυξη οποιασδήποτε απειλής για την ασφάλειά τους. Στόχος των ΗΠΑ θα έπρεπε να είναι η εδραίωση μιας «φιλόανθρωπης παγκόσμιας ηγεμονίας». ⁴⁵ Ο νεοσυντηρητικός δημοσιολόγος Charles Krauthammer χαρακτήρισε την 11η Σεπτεμβρίου ως «επιστροφή στην ιστορία» μετά από την ψευδαίσθηση της αδιατάρακτης παντοδυναμίας που είχε δημιουργήσει το τέλος του Ψυχρού Πολέμου. ⁴⁶

Σε αυτό το ιδεολογικό κλίμα εντάσσεται και η πρόσληψη της Αμερικής ως ριζικά διαφορετικής από τη Γηραιά Ήπειρο. Σημείο αναφοράς αποτέλεσε το δοκίμιο του Kagan με τίτλο *Παράδεισος και Εξουσία. Η Αμερική και η Ευρώπη στη Νέα Τάξη Πραγμάτων*, σύμφωνα με το οποίο, η Αμερική και η Ευρώπη ανήκουν, συμβολικά, σε δύο διαφορετικούς πλανήτες, τον Άρη και την Αφροδίτη, ενσαρκώνοντας ο ένας πόλος την ισχύ και τη ροπή προς τη δράση που η διατήρηση της ισχύος υπαγορεύει και ο άλλος την ειρηνική διαβίωση και την αναζήτηση λύσεων μέσω της διπλωματίας και της εφαρμογής των κανόνων του δικαίου, την τρυφλότητα αλλά και την έλλειψη ισχύος που αυτές συνεπάγονται. ⁴⁷

Ωστόσο, η επικράτηση του νεοσυντηρητικού παραδείγματος συνοδεύτηκε από έντονες αντιδράσεις στο εξωτερικό και όξυνση του αντιαμερικανισμού, ⁴⁸ ενώ είχε διχαστικές συνέπειες στο εσωτερικό της χώρας. Εκφράζοντας την αποστασιοποίησή του από το ρεύμα αυτό, ο Fukuyama άσκησε κριτική στον «αφελή», όπως τον χαρακτηρίζει, ιδεαλισμό της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, όπως διαμορφώθηκε στην περίοδο διακυβέρνησης της χώρας από τον Μπους τον νεότερο και υποστήριξε την ανάγκη αναπροσαρμογής της υπό το πρίσμα ενός «ρεαλιστικού ουιλσονισμού», ⁴⁹ με στόχο την

45. W. Kristol - R. Kagan, «Introduction: National Interest and Global Responsibility», στο των ιδίων (επιμ.), *Present Dangers. Crisis and Opportunity in American Foreign and Defense Policy*, Encounter Books, Σαν Φρανσίσκο 2000, σ. 3-24.

46. C. Krauthammer, *Democratic Realism: An American Foreign Policy for a Unipolar World*, American Enterprise Institute Press 2004.

47. Ρ. Κέικαν, *Παράδεισος και Εξουσία. Η Αμερική και η Ευρώπη στη Νέα Τάξη Πραγμάτων*, μτφρ.: Ε. Αστερίου, Καστανιώτης, Αθήνα 2003.

48. P. Katzenstein - R.O. Keohane (επιμ.), *Anti-Americanisms in world politics*, Ithaca, Cornell University Press, Νέα Υόρκη 2006.

49. Από την πλευρά του, ο νεοσυντηρητικός δημοσιολόγος Charles Krauthammer είχε ειπυνηθεί νωρίτερα τον όρο «δημοκρατικός ρεαλισμός» αναφερόμενος στην ανάγκη η αμερικανική εξωτερική πολιτική να στηριχτεί στην προώθηση των αξιών της δημοκρατίας και του φιλευλευθερισμού έχοντας όμως σαφείς και περιορισμένης έκτασης στόχους' βλ. C. Krauthammer, *Democratic Realism: An American Foreign Policy for a Unipolar World*, ό.π.

καλύτερη αντιστοίχιση μέσων και σκοπών όσον αφορά τη θέση των ΗΠΑ στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο. Ο Fukuyama αποδίδει την αφελή και αναποτελεσματική στάση των νεοσυντηρητικών σε ό,τι αφορά την προώθηση της δημοκρατίας ανά την υφήλιο, και ιδίως στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, στην υπερβολική αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση που κατέλαβε τις αμερικανικές ελίτ λόγω της «ολοκληρωτικής νίκης» στον Ψυχρό Πόλεμο. Ασκει επίσης κριτική στην «υπερεκτίμηση» της ισλαμικής απειλής στην οποία στηρίχτηκε το δόγμα εθνικής ασφαλείας, που νομιμοποίησε την έννοια του προληπτικού πολέμου και την περιστολή των πολιτικών ατομικών δικαιωμάτων στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Αντί της αντιμετώπισης του ριζοσπαστικού ισλαμισμού με στρατιωτικά μέσα προτείνει την πολιτική δέσμευση που να στοχεύει στις «καρδιές και τα μυαλά των απλών μουσουλμάνων».⁵⁰

Στο πλαίσιο της αναπροσαρμογής του ρόλου των ΗΠΑ, αναβιώνει μια έννοια με ιδιαίτερο συμβολικό φορτίο, εκείνη της ανάπτυξης η οποία είναι συνδεδεμένη με τη θεωρία του εκουγχρονισμού και την ιδεολογική αντιπαλότητα φιλελευθερισμού-κομμουνισμού.⁵¹ Κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, η υιοθέτηση αυτού του στόχου από τις ΗΠΑ ως μέσου κατοχύρωσης της εθνικής ασφαλείας στον ανταγωνισμό τους με την ΕΣΣΔ, με σημείο αναφοράς τις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, οδήγησε στη χορήγηση σημαντικής αναπτυξιακής βοήθειας στο εξωτερικό. Η τάση αυτή άρχισε να αποδυναμώνεται τη δεκαετία του 1970, ως αποτέλεσμα μιας σειράς γεωπολιτικών και ιδεολογικών ανακατατάξεων. Στη δεκαετία του 1990 πλέον, η επικρατούσα εντύπωση για τον θρίαμβο του φιλελευθερισμού έναντι του κομμουνισμού, σε συνδυασμό με την ιδεολογική ηγεμονία των θεωριών που πρόβλεψαν την ανάγκη συρρίκνωσης του ρόλου του κράτους, ενέτειναν πε-

50. F. Fukuyama, «After Neoconservatism», *The New York Times Magazine*, 19/2/2006 και του ίδιου, *America at the Crossroads*, Yale University Press, New Haven και Λονδίνο 2006.

51. Άμεσα συνδεδεμένη με τα παραπάνω ήταν η ανάδειξη της έννοιας της παραγωγικότητας σε κεντρικό στοιχείο της στρατηγικής της ανάπτυξης, ως μέσο αντιμετώπισης της ιδεολογικής απειλής του κομμουνισμού. Η έννοια της παραγωγικότητας ως ένας ουδέτερος, απολιτικός στόχος ήταν βαρύνουσας σημασίας στο πλαίσιο του Σχεδίου Μάρσαλ και του Ευρωπαϊκού Προγράμματος Ανασυγκρότησης. C.S. Maier, «Alliance and Autonomy: European Identity and US Foreign Policy Objectives in the Truman Years», στο M.J. Lacey (επιμ.), *The Truman Presidency*, Cambridge University Press, Cambridge 1991, σ. 273-298, του ίδιου, «The Politics of Productivity: Foundations of American International Economic Policy after World War II», στο P.J. Katzenstein (επιμ.), *Between Power and Plenty: The Foreign Economic Policies of Advanced Industrial States*, University of Wisconsin Press, Μάντισον 1978, σ. 23-49.

ραιτέρω τη συρρίκνωση των χορηγούμενων από τις ΗΠΑ κονδυλίων.⁵²

Ωστόσο, η 11η Σεπτεμβρίου και ο προβληματισμός για τις γενεσιουργές αιτίες του εξτρεμισμού ανά την υφήλιο επανέφεραν την έννοια αυτή στο προσκήνιο, ως μέσο για την αντιμετώπιση ιδεολογικών απειλών και απειλών για την εθνική ασφάλεια, και προέβλεπαν την αναγκαιότητα ανάληψης πρωτοβουλιών από την αμερικανική κυβέρνηση προς αυτήν την κατεύθυνση. Η τάση είναι εμφανής τόσο στην προεδρία Μπους του νεότερου όσο και στη διακυβέρνηση των ΗΠΑ από τον Ομπάμα και αποτυπώνεται γλαφυρά στον λόγο για την ανάγκη παρέμβασης στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Στον δημόσιο λόγο των ΗΠΑ, αλλά και στα επίσημα κρατικά έγγραφα, υποστηρίχτηκε εμφατικά ότι η αποτυχία του εκσυγχρονισμού των κοινωνιών της Μέσης Ανατολής ήταν εκείνη που τροφοδότησε τον ισλαμικό εξτρεμισμό και την τρομοκρατία, ενώ επανεμφανίστηκε η έννοια του ολοκληρωτικού εχθρού για τον ισλαμικό φονταμενταλισμό. Η επαναφορά της έννοιας της αναπτυξιακής βοήθειας αντανακλάται και στην αλλαγή στάσης έναντι του ρόλου του κράτους, καθώς η παρέμβασή του στη διεθνή σκηνή κρίνεται αναγκαία για την αντιμετώπιση των νέων ιδεολογικών απειλών.⁵³

3. ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΥ: ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Η αμφισβήτηση που δέχτηκε ο νεοσυντηρητισμός τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό αποτέλεσε κεντρικό ζήτημα στην προσπάθεια του Ομπάμα για την κατάκτηση της προεδρίας. Η διασταλτική ερμηνεία του εξωτερικού εχθρού που καθιέρωσε η προεδρία Μπους τέθηκε στο στόχαστρο της προεκλογικής εκστρατείας του νυν προέδρου και συνδέθηκε με το πρόβλημα της όξυνσης του αντιαμερικανισμού ανά την υφήλιο την περίοδο της διακυβέρνησης από τον Μπους, και ιδίως μετά την εισβολή στο Ιράκ το 2003. Ο Ομπάμα έκανε ουστηματικές αναφορές στην επιδείνωση της διεθνούς εικόνας των ΗΠΑ ως

52. Ο D. Ekbladh θεωρεί ενδεικτικό της άμβλυνσης της σημασίας της αναπτυξιακής βοήθειας ως στοιχείου της στρατηγικής των Ηνωμένων Πολιτειών το γεγονός ότι από το 1970 και μέχρι το 2000, ο μεγαλύτερος χορηγός βοήθειας στο εξωτερικό ήταν η Ιαπωνία υποσκελίζοντας τις ΗΠΑ. D. Ekbladh, *The Great American Mission: Modernization and the Construction of an American World Order*, Princeton University Press, Princeton 2010, σ. 259. Ενδεικτική της αλλαγής κλίματος στη δεκαετία του 2000, ήταν η δημιουργία τον Νοέμβριο του 2001 του think tank *Κέντρο για την Παγκόσμια Ανάπτυξη* [Center for Global Development].

53. Στο ίδιο, σ. 257-273.

εμπόδιο στη διατήρηση της αμερικανικής ηγεμονίας και ως πρόβλημα εθνικής ασφαλείας.⁵⁴ Από την άποψη αυτή λοιπόν, η εθνική αφήγηση που καθιέρωσε η προεδρία Μπους τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό προβλήθηκε από τον Ομπάμα ως πηγή αποδυνάμωσης της ισχύος της χώρας.

Συνεχίζοντας, λοιπόν, την «απολογητική» εξωτερική πολιτική των προκατόχων του, ο Ομπάμα εμφανίζεται πρόθυμος να προσφέρει μία συμβολική συγγνώμη στη διεθνή κοινότητα για τους χειρισμούς των ΗΠΑ κατά την περίοδο της προηγούμενης διακυβέρνησης:

«Γνωρίζω ότι η χώρα μου απέχει από την τελειότητα... Κάναμε κι εμείς τα λάθη μας και υπήρξαν στιγμές που οι πράξεις μας ανά τον κόσμο δεν ανταποκρίνονταν στις καλύτερες προθέσεις μας».⁵⁵

Ωστόσο, επιμένει σε μια περιοριστική θεώρηση του αντιαμερικανικού φαινομένου· το συνδέει αποκλειστικά με την προεδρία Μπους του νεότερου στην οποία καταλογίζει διαστρέβλωση των αμερικανικών αξιών και ιδιαίτερα της φιλελεύθερης παράδοσης και τη θεωρεί υπαίτια για την αποδυνάμωση της Αμερικής ως συμβόλου σε διεθνές επίπεδο.

Το ζητούμενο, λοιπόν, για τον Ομπάμα είναι η ηθική επαναθεμελίωση της αμερικανικής ηγεμονίας, η αποκατάσταση του ηθικού κύρους των ΗΠΑ μέσα από την επαναβεβαίωση των παραδοσιακών αξιών του αμερικανισμού και την επίκληση ενός πνεύματος «ήρεμης αυτοπεποίθησης και νηφάλιας ευφυΐας». Η διαφοροποιημένη αντίληψη περί της αμερικανικής ισχύος σε σχέση με το νεοσυντηρητικό παράδειγμα αποτυπώνεται σε φράσεις όπως η ακόλουθη:

«Μόνη η ισχύς μας δεν μπορεί να μας προστατεύσει ούτε και μας δίνει το δικαίωμα να πράττουμε ανεξέλεγκτα... η ισχύς μας αυξάνεται μέσω της συνετής χρήσης της· η ασφάλειά μας πηγάζει από τον δίκαιο χαρακτήρα της αποστολής μας, τη δύναμη του παραδείγματός μας, τις ήπιες αρετές της ταπεινότητας και του αυτοσεβασμού».⁵⁶

Η αντίληψη περί της αμερικανικής «εξαιρετικότητας» [“American exceptionalism”], που νομιμοποιεί την ηγεμονία στη διεθνή σκηνή εδράζεται σε δύο

54. Z. Lialiyoti, «The concept of anti-Americanism and Obama's Presidential campaign», *ad American: Journal of American Studies*, τόμ. 11, 2011 (υπό έκδοση).

55. Barack Obama, «A World that Stands As One», 24/7/2008, <http://www.americanrhetoric.com/speeches/barackobamaberlinspeech.htm>.

56. Barack Obama, «Inaugural Address», 20/1/2009, <http://obamaspeeches.com/P-Obama-Inaugural-Speech-Inauguration.htm>.

διακριτά, αν και ορισμένες φορές συνδεόμενα, ιδεολογικά και ρητορικά μοτίβα για τον ρόλο των ΗΠΑ: α) η αμερικανική αποστολή ως παράδειγμα, β) η αμερικανική αποστολή ως παρέμβαση, με την έννοια της ένοπλης υπεράσπισης του δικαίου.⁵⁷ Αν η προεδρία Μπους προέβαλε εμφαντικά το δεύτερο, η ηγεσία Ομπάμα φαίνεται να προκρίνει το πρώτο μοτίβο.

Αυτή η προβληματική της ηθικής επαναθεμελίωσης της αμερικανικής ισχύος συνδέεται και με τη χρήση της ιστορικής μνήμης και, ιδιαίτερα, της ψυχροπολεμικής περιόδου ως μεταφοράς. Ο Ομπάμα επιχειρεί να εμφανίσει το ηγετικό του όραμα για τον ρόλο των ΗΠΑ ως συνέχεια του ιστορικού παραδείγματος των αμερικανών προέδρων που καθόρισαν τον ρόλο της χώρας στη μεταπολεμική περίοδο, του ηγετικού τους ρόλου στη σύμψηξη του αντιολοκληρωτικού στρατοπέδου και της ενεργού παρέμβασής τους για την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανασυγκρότηση της Ευρώπης. Ο Ομπάμα επικαλείται την κληρονομιά μιας πεφωτισμένης αμερικανικής ηγεμονίας μέσω των αναφορών του στις προεδρίες των Ρούζβελτ, Τρούμαν και Κέννεντυ αλλά και στο Σχέδιο Μάρσαλ σε μια σειρά βαρυσήμαντων ομιλιών.⁵⁸ Στο πλαίσιο της προεκλογικής του εκστρατείας, η ομιλία με τη μεγαλύτερη συμβολική δύναμη ήταν εκείνη που εκφώνησε στο Βερολίνο, τον Ιούλιο του 2008, σε προφανή προσπάθεια να εμφανιστεί ως συνεχιστής ενός οραματιστή και δημοφιλούς προέδρου όπως ο Κέννεντυ.⁵⁹

Θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι στο αφήγημα περί εθνικής ταυτότητας που οικοδομεί ο Ομπάμα, επιφυλάσσεται ένας προνομιακός και κεντρικός ρόλος στο πρόσωπο του ηγέτη. Ο νυν πρόεδρος εμφανίζει τον εαυτό του ως τον κατεξοχήν φορέα της *Αλλαγής* – η οποία αποτέλεσε το κεντρικό σύνθημα της προεκλογικής του εκστρατείας –⁶⁰ ως ένα ορατό σύμβολο εθνικής ενότητας

57. J. Edwards, *Navigating the Post-Cold War World. President Clinton's Foreign Policy Rhetoric*, ό.π., σ. 7-11. Σχετικά με τη διάκριση αυτή, βλ. και H. W. Brands, *What America Owes the World: The Struggle for the Soul of American Foreign Policy*, Cambridge University Press, Νέα Υόρκη 1998.

58. Barack Obama, «The American Moment», 23/4/2007, [http://my.barackobama.com/page/content/fpccga/A New Strategy for a New World](http://my.barackobama.com/page/content/fpccga/A%20New%20Strategy%20for%20a%20New%20World), 15/7/2008, <http://www.americanrhetoric.com/speeches/barackobama/barackobamairaqwarreaganbuilding.htm>.

59. Barack Obama, «A World that Stands As One», 24/7/2008, ό.π.

60. Για μια ανάλυση της έννοιας της *Αλλαγής* στο πλαίσιο της προεκλογικής εκστρατείας του 2008, βλ. R. Ivie - O. Giner, «American Exceptionalism in a Democratic Idiom: Transacting the Mythos of Change in the 2008 Presidential Campaign», *Communication Studies*, τόμ. 60, τχ. 4, 2009, σ. 359-375. Οι συγγραφείς εστιάζουν στην προσπάθεια του Ομπάμα να ανανεώσει την πολιτική κουλτούρα των ΗΠΑ συνδυάζοντας τον «μύθο» της αμερικανικής «εξαιρετικότητας» με την έννοια της δημοκρατίας.

και ως ενσάρκωση της εναλλακτικής, περισσότερο ανοικτής και συμπεριληπτικής, εκδοχής της εθνικής ταυτότητας την οποία φέρνει στο προσκήνιο.⁶¹ Η προσωπική του ιστορία, ενός Αφροαμερικανού που διεκδικεί την προεδρία των ΗΠΑ, προβάλλεται από τον ίδιο ως κατεξοχήν ενσάρκωση του αμερικανικού ονείρου. Είναι χαρακτηριστική η αναφορά που κάνει στο Βερολίνο:

«Το ξέρω ότι δεν μοιάζω με τους Αμερικανούς που έχουν μιλήσει κατά καιρούς σε αυτήν την ένδοξη πόλη. Το ταξίδι που με έφερε ως εδώ μοιάζει εξωπραγματικό... ο πατέρας μου μεγάλωσε βόσκοντας κατόικες στην Κέννα. Ο πατέρας του –ο παππούς μου– ήταν μάγειρας, υπηρέτης σε κάποιους Βρετανούς».⁶²

Η προβολή του ως ενσάρκωση του αμερικανικού ονείρου αποτυπώνεται γλαφυρά και στον τρόπο με τον οποίο παρουσιάζεται η βιογραφία του στην ιστοσελίδα του Λευκού Οίκου:

«Η ιστορία του είναι η ιστορία της Αμερικής –αξίες της ενδοχώρας, μεσοαστική ανατροφή σε μια δεμένη οικογένεια, σκληρή δουλειά και μόρφωση τα μέσα για να ανέβει ψηλά... με πατέρα από την Κέννα και μητέρα από το Κάνσας».⁶³

Η επαναβεβαίωση του αμερικανικού ονείρου, αυτό που ο ίδιος ονομάζει «*η αμερικανική υπόσχεση*», βρέθηκε στον πυρήνα της προεκλογικής του ρητορείας.⁶⁴ Η ανανέωση της συμβολικής αίγλης του αμερικανισμού επανειλημμένα αναφέρεται ως κεντρικό ζήτημα του πολιτικού προγράμματος τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό. Υπό το πρίσμα αυτό προβλήθηκε προεκλογικά η υπόσχεση για τερματισμό του πολέμου στο Ιράκ, η κατάργη-

61. Barack Obama, «Take America Back», 14/6/2009, <http://obamaspeeches.com/077-Take-Back-America-Obama-Speech.htm>, Barack Obama, «The American Promise», 28/8/2008, <http://obamaspeeches.com/E10-Barack-Obama-The-American-Promise-Acceptance-Speech-at-the-Democratic-Convention-Mile-High-Stadium-Denver-Colorado-August-28-2008.htm>.

62. Barack Obama, «A World that Stands As One», 24/7/2008, ό.π.

63. <http://www.whitehouse.gov/administration/president-obama>.

64. Barack Obama, «The American Moment», April 23, 2007, ό.π.· Obama, «The American Promise», 28/8/2008, ό.π.· Obama, «The America We Love», 30/6/2008, <http://www.reobama.com/SpeechesJune3008.htm>· Barack Obama, «Inaugural Address», 20/1/2009, ό.π.· Επίσης, Patricia Hart, «Reclaiming the American Dream: Strategies for Recapturing the Rhetoric of Exceptionalism in Barack Obama's Presidential Media Campaign», στο Andrzej Mania - Lucasz Wordliczek (εμπ.), *The United States and the World: from Imitation to Challenge*, Jagiellonian University Press, Κρακοβία 2009, σ. 293-305.

ση των έκτακτων μέτρων εθνικής ασφαλείας που επέτρεπαν τη φυλάκιση χωρίς απαγγελία κατηγοριών και τα βασανιστήρια, η σημαντική αύξηση της αμερικανικής βοήθειας στο εξωτερικό και η συμμετοχή των ΗΠΑ στις προσπάθειες κατά της υπερθέρμανσης του πλανήτη και της κλιματικής αλλαγής. Υπό το ίδιο πρίσμα ερμηνεύτηκαν επίσης οι εξαγγελίες του στο πεδίο της εγχώριας οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, καθώς η αποκατάσταση της εικόνας μιας ευημερούσας και φιλελεύθερης Αμερικής θεωρήθηκε απαραίτητο στοιχείο για την αποκατάσταση της αίγλης του αμερικανισμού και, κατά συνέπεια, για την ενδυνάμωση του διεθνούς κύρους των ΗΠΑ.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο Ομπάμα έθεσε στο στόχαστρό του τον στιγματισμό όσων διαφωνούσαν με τους χειρισμούς της κυβέρνησης Μπους στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Απέρριψε, στον δημόσιο λόγο του, τον χαρακτηρισμό της διαφωνίας με τις κυβερνητικές επιλογές ως μη πατριωτική και αντιαμερικανική. Αντίθετα, φάνηκε πρόθυμος να ενσωματώσει αυτή τη διαφωνία στον εθνικό κορμό και να την αναγορεύσει σε στοιχείο πατριωτισμού, στον βαθμό που αποτελούσε υπεράσπιση των γνήσιων αξιών του αμερικανισμού. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά: «Η διαφωνία των απλών Αμερικανών μπορεί να αποδειχθεί ότι είναι μία από τις γνησιότερες εκφράσεις πατριωτισμού». Αυτή η αντίληψη του πατριωτισμού ως διαφωνίας με τις κυβερνητικές πολιτικές, όταν αυτές έρχονται σε αντίθεση με τα «αμερικανικά ιδανικά», θεμελιώνεται ιστορικά στο Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα της δεκαετίας του 1960. Σε αυτήν τη γενεαλογία πατριωτών, ο Ομπάμα αναφέρει τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, καθώς και «τον νεαρό στρατιώτη που μίλησε πρώτος για την κακοποίηση κρατουμένων στο Αμπου Γκράμπ», διότι μπόρεσε να διακρίνει και να φέρει στο φως «μια αδικία...που διαπράχθηκε στο όνομα της χώρας του».⁶⁵ Από τη σκοπιά αυτή, ο Ομπάμα επιδιώκει την αποκατάσταση της εθνικής ενότητας και την άρση του διχασμού που επέφεραν οι αμφιλεγόμενες πολιτικές του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Σύμφωνα με την Patricia Hart, ο Ομπάμα δεσμεύτηκε να

«βοηθήσει να επουλωθούν εκ των έσω τα εθνικά τραύματα, ιδιαίτερα οι βαθιές, αυτοπροκληθείσες πληγές που επέφεραν οι μετά την 11η Σεπτεμβρίου πολιτικοί/ιδεολογικοί πόλεμοι για την τρομοκρατία».⁶⁶

Αποκηρύσσει τις διχαστικές συνέπειες της 11ης Σεπτεμβρίου και επιχειρεί

65. Remarks of Senator Barack Obama, *The America We Love*, 30/6/2008, ό.π.

66. Patricia Hart, «Reclaiming the American Dream: Strategies for Recapturing the Rhetoric of Exceptionalism in Barack Obama's Presidential Media Campaign», ό.π., 293-305.

να την αναδείξει σε στοιχείο εθνικής ενότητας υποστηρίζοντας ότι η προάσπιση των δημοκρατικών κατακτήσεων και του πνεύματος της αμερικανικής δημοκρατίας αποτελεί την καλύτερη άμυνα απέναντι στην τρομοκρατία. Στο ρητορικό επίπεδο, η 11η Σεπτεμβρίου προβάλλει επανειλημμένα ως αφετηρία για την επαναβεβαίωση της κοινής αποστολής.⁶⁷ «Αν υπάρχει κάτι που μας διδάσκει αυτή η επέτειος είναι το εξής: είμαστε ένα έθνος – ένας λαός – που μας ενώνει όχι μόνο ο πόνος, αλλά ένα σύνολο κοινών ιδανικών».⁶⁸ Ο ιδιαίτερος, βολонταριστικός και μη εθνικός χαρακτήρας του αμερικανικού έθνους είναι στον πυρήνα του προεδρικού λόγου:

«Η Αμερική δεν προσδιορίζεται από την εθνικότητα. Δεν προσδιορίζεται από τη γεωγραφία. Είμαστε ένα έθνος που γεννήθηκε από μια ιδέα, από τη δέσμευση στην ανθρώπινη ελευθερία».⁶⁹

Ωστόσο, η αντίληψη του Ομπάμα για την αποδοχή της διαφωνίας στο εσωτερικό, και τις μορφές που αυτή μπορεί να πάρει, είναι κάθε άλλο παρά ριζοσπαστική. Παρά τις θετικές αναφορές στο Κίνημα για τα Πολιτικά Δικαιώματα, η στάση του απέναντι στις επιμέρους εκφράσεις των κοινωνικών κινημάτων της δεκαετίας του 1960 είναι αμφίσημη: στέκεται κριτικά απέναντι στις πιο ριζοσπαστικές μορφές του και επικρίνει τις επιθέσεις έναντι «των συμβόλων και, σε ακραίες περιπτώσεις, της ίδιας της ιδέας της Αμερικής».⁷⁰

Όσον αφορά το φορτισμένο ιδεολογικά ζήτημα της σχέσης του Ισλάμ με την τρομοκρατία και την ταύτιση του ισλαμισμού με την έννοια του εχθρού, ο Ομπάμα επέλεξε, τον Ιούνιο του 2009, το Κάιρο για να εξαγγείλει μια «νέα αρχή» στις σχέσεις των ΗΠΑ με το μουσουλμανικό κόσμο, ενώ δήλωσε εμφατικά ότι:

67. Remarks by the President Barack Obama at the Pentagon Memorial, 11/9/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/09/11/remarks-president-pentagon-memorial>.

68. Weekly Address: President Barack Obama Commemorates the Ninth Anniversary of the September 11th Attacks, 11/9/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/09/11/weekly-address-president-obama-commemorates-ninth-anniversary-september->.

69. Remarks by the President at a Memorial Service for Richard Holbrooke, 14/1/2011, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2011/01/14/remarks-president-memorial-service-richard-holbrooke>.

70. Remarks of Senator Barack Obama, *The America We Love*, 30/6/2008, ό.π. Η αμφιθυμία του απέναντι στα κοινωνικά κινήματα της δεκαετίας του 1960 και η αρνητική στάση του απέναντι στις ριζοσπαστικές τους όψεις αποτυπώνεται και στο αυτοβιογραφικό του δοκίμιο, Barack Obama, *The Audacity of Hope. Thoughts on Reclaiming the American Dream*, Crown Publishers, Νέα Υόρκη 2006, σ. 28-30.

«η Αμερική και το Ισλάμ δεν είναι αλληλοαποκλειόμενα... Αντίθετα, επικαλύπτονται και μοιράζονται κοινές αρχές, τις αρχές της δικαιοσύνης και της προόδου της ανεκτικότητας και της αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων όντων».

Ξεκαθάρισε ότι αποσυνδέει τον ισλαμισμό από τον εξτρεμισμό και δεσμεύτηκε να βοηθήσει στην καταπολέμηση των προκαταλήψεων έναντι του Ισλάμ. Επιπλέον χαρακτήρισε τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας ως μια ιστορία προκαταλήψεων και αμοιβαίας δυσπιστίας.⁷¹ Ως πρόεδρος πλέον, επιμένει ότι το «Ισλάμ ήταν ανέκαθεν κομμάτι της Αμερικής» και ότι το αμερικανικό έθνος στηρίζεται στη συνύπαρξη μιας σειράς θρησκευτικών δογμάτων.⁷² Σε σειρά ομιλιών, ως πρόεδρος, διευκρινίζει ότι η επίθεση κατά της Αμερικής, στις 11/9/2001 δεν προήλθε από μία θρησκεία, αλλά από μία τρομοκρατική οργάνωση που αποτελεί διαστρεβλωμένη εκδοχή του Ισλάμ.⁷³ Όσον αφορά την υπόθεση της ανέγερσης τζαμιού κοντά στο Ground zero, ιδέα η οποία προκάλεσε έντονες αντιδράσεις, υπερασπίστηκε το δικαίωμα των μουσουλμάνων να οικοδομήσουν τον δικό τους λατρευτικό χώρο στο όνομα της θρησκευτικής ελευθερίας, την οποία προέβαλε ως κεντρικό στοιχείο του αμερικανισμού.⁷⁴

Ο Ομπάμα εντοπίζει την απειλή για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ στο δίκτυο της Αλ Κάιντα και όχι στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς.⁷⁵ Ως προς το γεωγραφικό εντοπισμό της, επέμεινε να κατονομάζει το Αφγανιστάν ως κοιτίδα της και αποφάσισε αύξηση του αριθμού των εκεί αμερικανικών

71. Remarks by the President on a New Beginning, 4/6/2009, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/remarks-president-cairo-university-6-04-09>.

72. Statement by the President on the Occasion of Ramadan, 11/8/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/08/11/statement-president-occasion-ramadan>.

73. Remarks by the President Barack Obama at the Pentagon Memorial, 11/9/2010, ό.π.: Remarks by the President at Iftar Dinner, 13/8/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/08/13/remarks-president-iftar-dinner>.

74. Remarks by the President at Iftar Dinner, 13/8/2010, ό.π.

75. Είναι γεγονός ότι σε σειρά δημόσιων τοποθετήσεων και ο Τζορτζ Μπους είχε προσαθήσει να διαχωρίσει το Ισλάμ από την Αλ Κάιντα και να επιβεβαιώσει ότι οι μουσουλμάνοι αποτελούν καθόλα ισότιμους πολίτες των ΗΠΑ. Ωστόσο, ο λόγος του συνολικά και οι έντονες θρησκευτικές (χριστιανικές) αναφορές του παρέπεμπαν σε μία μισαλλόδοξη θεώρηση του Άλλου και σε μία δυνάμει δαιμονοποίηση του Ισλάμ, P. McCartney, «American Nationalism and US Foreign Policy from September 11 to the Iraq War», ό.π., 409-411. Σχετικά με το ζήτημα της λανθάνουσας ισλαμοφοβίας στον λόγο του Μπους, βλ. και Z. Brzezinsky, *Second Chance. Three Presidents and the Crisis of American Superpower*, ό.π., σ. 142, 149

στρατευμάτων.⁷⁶ Αντίθετα, διακήρυξε ότι το Ιράκ δεν αποτελεί απειλή για τις ΗΠΑ και απέσυρε τις αμερικανικές δυνάμεις από τη χώρα υλοποιώντας μια κεντρική προεκλογική υπόσχεσή του. Συμμερίζεται, στον λόγο του, τη θεώρηση του Ιράν και της Βόρειας Κορέας ως κατεξοχόν εχθρών των ΗΠΑ· ωστόσο, στην προσέγγισή του, αναφέρονται ως απειλές που η Αμερική έχει κατορθώσει να ελέγξει και δεν απαιτούν την ανάληψη ριζοσπαστικών πρωτοβουλιών για την αναχαίτισή τους.⁷⁷

Η αντίληψη περί του εξωτερικού εχθρού, όπως είχε διαμορφωθεί στον λόγο της κυβέρνησης Μπους, αποδυναμώνεται σημαντικά. Η ιδεολογική διάσταση του εχθρού εγκαταλείπεται χάρη μιας περισσότερο ρεαλιστικής προσέγγισης. Ωστόσο, μπορούμε να πούμε ότι διατηρείται, αν και σε πολύ διαφορετικό πλαίσιο, η έννοια του απειλούμενου έθνους για την περιγραφή της θέσης των ΗΠΑ στο διεθνές σκηνικό.

Αναγγέλλοντας τον τερματισμό των πολεμικών επιχειρήσεων στο Ιράκ και την απόσυρση 100.000 στρατιωτών, αν και εξαίρει την προσφορά της χώρας και θεωρεί το αποτέλεσμα της εμπλοκής της θετικό, ο Ομπάμα αναφέρει για τις ΗΠΑ μια κατάσταση «αβεβαιότητας». Ο νικητής της αναμέτρησης είναι, τελικά, ένα βαλλόμενο έθνος που αντιμετωπίζει διπλή πρόκληση, εθνική και κοινωνική. Όπως σημειώνει, οι Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκονται σε πολεμική αναμέτρηση για περίπου μια δεκαετία και αντιμετωπίζουν οξυτάτη οικονομική ύφεση. Ως αποτέλεσμα του πολέμου στο Ιράκ, διαπιστώνει ότι οι σχέσεις των ΗΠΑ με τους εταίρους τους υπέστησαν πλήγμα, ενώ και η ενότητα του έθνους δοκιμάστηκε. Κατά συνέπεια, προσδιορίζει δύο εθνικούς στόχους, την αντιμετώπιση της απειλής της Αλ Κάιντα,⁷⁸ την οποία περιγράφει ως την

76. Στα τέλη του 2009, ο Ομπάμα ανακοίνωσε τη σταδιακή αποστολή επιπλέον 30.000 στρατιωτών στο Αφγανιστάν μέχρι το καλοκαίρι του 2010 και υποστήριξε ότι οι ΗΠΑ θα είναι σε θέση να αποσύρουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις από την περιοχή μέσα στο 2011, http://articles.cnn.com/2009-12-01/politics/obama.afghanistan_1_obama-afghanistan-strategy-afghan-forces-security-forces?_s=PM:POLITICS.

77. Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/remarks-president-state-union-address>.

78. Ενώ το ανά χείρας άρθρο βρισκόταν στο στάδιο των διορθώσεων έγινε γνωστή η δολοφονία του Οσάμα μπιν Λάντεν κατόπιν εντολής του αμερικανού Προέδρου. Εδώ θα επιχειρήσουμε ορισμένα πρώτα σχόλια: ανακοινώνοντας το γεγονός, ο Ομπάμα υποστήριξε ότι «αποδόθηκε δικαιοσύνη» και ότι εξαλείφθηκε μία μείζων απειλή κατά της εθνικής ασφάλειας, ενώ το χαρακτηρισμό ορόσημο για την εθνική ενότητα στη μετά την 11η Σεπτεμβρίου περίοδο. Οι δηλώσεις του παραπέμπουν μάλλον σε μία θεώρηση ότι ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, όπως διαμορφώθηκε από την προηγούμενη προεδρία, έχει ουσιαστικά λήξει. Ωστόσο, η συγκεκριμένη θεώρηση δεν φαίνεται να είναι αντικείμενο συναίνεσης στην Ουάσινγκτον, καθώς

υπ' αριθμόν ένα προτεραιότητα εθνικής ασφαλείας, και την ανοικοδόμηση του αμερικανικού έθνους.⁷⁹

4. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΥ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΟΜΠΑΜΑ

Στην περίπτωση του νυν προέδρου των ΗΠΑ, η έννοια του απειλούμενου έθνους, στην οποία αναφερθήκαμε, προβάλλει εντονότερα μετά την ανάληψη των καθηκόντων του και συναρτάται με την οικονομική κρίση που έπληξε τη χώρα και τη συζήτηση για την ενδεδειγμένη αντιμετώπισή της.⁸⁰ Η κρίση, που περιγράφεται ως η μεγαλύτερη μετά εκείνη της Μεγάλης Ύφεσης, συνδέεται με την απόδοση εύθραυστου χαρακτήρα στην αμερικανική ισχύ. Η κρίση δεν απασχολεί τον Ομπάμα μόνο σε ό,τι αφορά το πραγματολογικό επίπεδο, αλλά και το ιδεολογικό-συμβολικό. Περιγράφεται επομένως ως μεί-

---

έχουν εκδηλωθεί στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα αντίρροπες τάσεις που υποστηρίζουν μία διευρυμένη και ασαφή έννοια του εχθρού και μετά τη δολοφονία του Μπιν Λάντεν. Σχετικά με τη στάση του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, βλ. *The New York Times*, «A Conflict Without End: House Republicans propose a dangerously expansive new definition of war», 17/5/2011.

79. Remarks by the President in Address to the Nation on the End of Combat Operations in Iraq, 31/8/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/08/31/remarks-president-address-nation-end-combat-operations-iraq>

80. Η οικονομική κρίση στις Ηνωμένες Πολιτείες εντάσσεται στο πλαίσιο της παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης που άρχισε να γίνεται εμφανής από τα μέσα του 2007. Ειδικά στην περίπτωση των ΗΠΑ, η κρίση σχετίζεται με την εκτίναξη των τιμών των ακινήτων και τις δυσλειτουργίες του χρηματοπιστωτικού συστήματος που αποτυπώθηκαν στο πρόβλημα των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων. Χρηματοπιστωτικοί κολοσσοί λόγω της επένδυσής τους σε σύνθετα χρηματοοικονομικά προϊόντα που συνδέονται με τα εν λόγω στεγαστικά δάνεια κατέγραψαν σημαντικές ζημιές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτέλεσε η κατάρρευση της Lehman Brothers το 2008. Οι εξελίξεις αυτές επηρέασαν στην συνέχεια και τους δείκτες της πραγματικής οικονομίας. Βασικά χαρακτηριστικά της κρίσης ήταν η ύφεση της αμερικανικής οικονομίας και η εκτίναξη της ανεργίας. Το ποσοστό ανεργίας στις ΗΠΑ υπολογίζεται για το Μάρτιο του 2011 στο 8,8%, ενώ τον Οκτώβριο του 2010 άγγιξε το 10,1%· www.bls.gov/. Τον Ιανουάριο του 2009, ο Ομπάμα ανακοίνωσε ένα πακέτο τόνωσης της αμερικανικής οικονομίας ['stimulus plan'] με στόχο τη δημιουργία 3,6 εκατομμυρίων θέσεων εργασίας σε διάστημα δύο ετών. Το κόστος του σχεδίου ανάκαμψης υπολογίστηκε αρχικά στα 825 δισεκατομμύρια δολάρια (ποσοστό 5,8% του ΑΕΠ), ενώ το εγχείρημα στο σύνολό του, προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις και αμφισβητήθηκε ιδίως από τη Δεξιά. Σχετικά με το σχέδιο τόνωσης, βλ. <http://stimulus.org/?filter0=80&filter1=&filter2=&filter3=>. Αμφιλεγόμενη υπήρξε επίσης η παρέμβαση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης για τη διάσωση χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων μέσω κρατικών πόρων.

ζων πρόκληση για την ιδεολογία του αμερικανισμού: «Αυτή η χώρα και το όνειρο που αντιπροσωπεύει δοκιμάζονται κατά τρόπο που δεν έχουμε δει εδώ και περίπου έναν αιώνα».⁸¹

Στο επίπεδο της κοινής γνώμης, δημοσκοπικά ευρήματα αναδεικνύουν μια τάση αμφισβήτησης του αμερικανικού ονείρου. Σε δημοσκόπηση που διενεργήθηκε για λογαριασμό των δικτύων ABC News/Yahoo!News, μόλις οι μισοί από τους ερωτώμενους απάντησαν ότι το αμερικανικό όνειρο «υπάρχει ακόμη», ενώ το 43% θεωρεί ότι «κάποτε ήταν αληθινό» αλλά αυτό δεν ισχύει πλέον –σημειώτεον ότι εκείνοι που σχεδίασαν την έρευνα όρισαν το αμερικανικό όνειρο ως εξής: «αν δουλέψεις σκληρά, θα πας μπροστά».⁸² Σχολιάζοντας τα ευρήματα αυτά, ένας αρθρογράφος των *Los Angeles Times* εξέφρασε τον προβληματισμό του, επισημαίνοντας ότι η πίστη στο αμερικανικό όνειρο είναι το κατεξοχήν συνεκτικό στοιχείο του αμερικανικού έθνους, που υπερτερεί ως προς τη λειτουργία αυτή κάθε έννοιας εξωτερικού εχθρού ή επίκλησης στα ιδεώδη της ελευθερίας και της δημοκρατίας:

«Το (αμερικανικό) όνειρο είναι η κόλλα που μας κρατάει ενωμένους... Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, είναι το θρυλικό όνειρο που συγχωνεύει εκατοντάδες εκατομμυρίων, ξεχωριστά, ακόμη και ανταγωνιστικά μεταξύ τους, ατομικά όνειρα σε ένα εθνικό συλλογικό εγχείρημα».⁸³

Αξίζει να σημειωθεί ότι πριν ακόμη εκδηλωθεί η οικονομική κρίση, ο Zbigniew Brzezinski τόνιζε ότι αναγκαίο όρο για την αναζωογόνηση του διεθνούς κύρους και της ισχύος των ΗΠΑ που είχαν τρωθεί κατά την περίοδο της διακυβέρνησης του Τζορτζ Μπους του νεότερου συνιστούσε η αποκατάσταση της αίγλης του αμερικανικού κοινωνικού μοντέλου. Υποστηρίζοντας ότι για να διατηρηθεί ο ηγετικός ρόλος της Αμερικής στην παγκόσμια σκηνή, αυτή θα πρέπει να είναι «κοινωνικά ελκυστική», καλούσε σε μία διαδικασία αυτοδιόρθωσης η οποία θα άμβλυε τις αδυναμίες του αμερικανικού κοινωνικοοικονομικού συστήματος.⁸⁴

81. Barack Obama, «The Economic Crisis and the Middle Class», 13/10/2008, <http://www.presidentialrhetoric.com/campaign2008/obama/10.13.08.html>

82. G. Rodriguez, «The American Dream: Is it slipping away?», *Los Angeles Times*, 27/9/2010, http://news.yahoo.com/s/yblog_upshot/abc-news-yahoo-news-poll-people-are-losing-faith-in-the-american-dream

83. <http://articles.latimes.com/2010/sep/27/opinion/la-oe-rodriguez-dream-20100927>

84. Z. Brzezinski, *Second Chance. Three Presidents and the Crisis of American Superpower*, ό.π., σ. 198-200.

Η ρητορεία του Ομπάμα σχετικά με το ζήτημα αυτό αναδεικνύει τον Πρόεδρο σε σύμβολο της εθνικής ενότητας ενώ επιφυλάσσει ενισχυμένο ρόλο στο ομοσπονδιακό κράτος τόσο ως μέσο για την υπέρβαση της κρίσης όσο και για τη διατήρηση της εθνικής συνοχής.⁸⁵ Η έμφραση στον ρόλο του κράτους αποτυπώθηκε με σαφήνεια στην τελευταία του ομιλία για την Κατάσταση του Έθνους (Ιανουάριος 2011). Σύμφωνα με τους *New York Times* είναι ενδεικτική η αύξηση των αναφορών στους όρους κράτος/κυβέρνηση στην τελευταία αυτή ομιλία σε σχέση με τις δύο προηγούμενες (7 αναφορές το 2009, 13 το 2010, 18 το 2011).⁸⁶ Εξάλλου, ήδη κατά την προεκλογική περίοδο του 2008 η τάση του Ομπάμα να προβάλλει το στοιχείο της εθνικής ενότητας μέσω της επίκλησης του *αμερικανικού πιστεύω* και των συμβόλων της αμερικανικής πολιτικής θρησκείας ήταν εμφανής. Αυτή η πολιτική θρησκεία, μία εξιδανικευμένη εκδοχή του αμερικανισμού, είναι που ενοποιεί, σε ρητορικό επίπεδο, το ακροατήριο στο οποίο απευθύνεται.⁸⁷

Με τα προαναφερθέντα συνδέεται η προσπάθεια του Ομπάμα να δώσει υπερκομματικό χαρακτήρα στην προεδρία του και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις συναίνεσης σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση, ιδίως μετά τις ενδιάμεσες εκλογές για το Κογκρέσο που έδωσαν πλειοψηφία στους Ρεπουμπλικάνους στη Βουλή των Αντιπροσώπων και παρά την οξυτάτη αντιπαράθεση που προκάλεσαν κεντρικές πολιτικές επιλογές του και την ανάδυση ενός ριζοσπαστικού δεξιού λαϊκισμού που εκπροσωπείται από το λεγόμενο Tea Party.⁸⁸ Η αύξηση των δημοσίων δαπανών και της φορολογίας που εισγήθηκε ο Ομπάμα για την αντιμετώπιση της κρίσης και η συνακόλουθη ε-

85. Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, ό.π.

86. <http://www.nytimes.com/interactive/2011/01/25/us/politics/state-of-the-union-words-used.html?ref=politics>

87. S. Hammer, «The role of narrative in political campaigning: An analysis of speeches by Barack Obama», *National Identities*, τόμ. 12, τχ. 3, 2010, σ. 269-290.

88. Το πολιτικό κίνημα του Tea Party εμφανίστηκε το 2009 συνεπεία της ιδεολογικής αντιπαράθεσης που προκάλεσε το stimulus plan του Ομπάμα και οι εξαγγελίες για αύξηση της φορολογίας και ενίσχυσης του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας. Διαπνέεται από εχθρότητα προς την ομοσπονδιακή κυβέρνηση, τις κρατικές ελίτ και τον πρόεδρο προσωπικά, τάσσεται κατά οποιασδήποτε αύξησης της φορολογίας και των δημοσίων δαπανών και κατά της νομοθεσίας για το σύστημα υγείας. Θεωρείται ότι διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην επικράτηση των Ρεπουμπλικάνων στις ενδιάμεσες εκλογές τον Νοέμβριο του 2010. Παρότι ο αριθμός των εκλεγμένων εκπροσώπων του είναι μικρός, η ιδεολογική επίδρασή του στις θέσεις του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος είναι ιδιαίτερα σημαντική. Βλ. ενδεικτικά, http://topics.nytimes.com/top/reference/timestopics/subjects/t/tea_party_movement/index.html?scp=1-spot&sq=Tea%20Party&st=cseTea Party Movement

νίσχυση του ρόλου της κεντρικής κυβέρνησης πυροδότησαν έντονη ιδεολογική και πολιτική αντιπαράθεση στο εσωτερικό της χώρας, με ακραίες απολήξεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και μετά την ένοπλη επίθεση στο Τούσον της Αριζόνα (8/1/2011) εναντίον μιας βουλευτού του Δημοκρατικού Κόμματος, που στοίχισε τη ζωή σε έξι άτομα, ο αμερικανός πρόεδρος επέλεξε ήπιους τόνους αποφεύγοντας τον καταλογισμό ευθυνών στους πολιτικούς του αντιπάλους, οι οποίοι επιδόθηκαν σε ακραίες μορφές αντιπαράθεσης.⁸⁹

«Αντί να απευθύνουμε κατηγορίες και να αποδίδουμε ευθύνες, ας χρησιμοποιήσουμε αυτό το περιστατικό για να διευρύνουμε την ηθική μας φαντασία... και να ξαναθυμηθούμε όλους τους τρόπους με τους οποίους είμαστε δεμένα μεταξύ τους τα όνειρα και οι ελπίδες μας».⁹⁰

Στο πλαίσιο αυτής της διαμάχης, ο Ομπάμα αποδίδει ιδιαίτερη έμφαση στην έννοια του αμερικανισμού και εισάγει μία νέα έννοια του εξωτερικού εχθρού που απειλεί την ισχύ των ΗΠΑ. Μετατοπίζει το κέντρο βάρους, από την απειλή της τρομοκρατίας και τις επιμέρους εκφράσεις του φονταμενταλισμού, στην απώλεια της πρωτοκαθεδρίας από τις ΗΠΑ στους τομείς της εκπαίδευσης και της καινοτομίας. Την ίδια στιγμή, η συντριπτική πλειοψηφία της αμερικανικής κοινής γνώμης φαίνεται να υποστηρίζει ότι ο Ομπάμα θα πρέπει να επικεντρωθεί σε ζητήματα εσωτερικής και όχι εξωτερικής πολιτικής (σε ποσοστό 78% έναντι 11%). Ειδικότερα, για τους αμερικανούς πολίτες τα επιμέρους πεδία που πρέπει να αποτελέσουν προτεραιότητα του προέδρου είναι: η βελτίωση της οικονομικής κατάστασης της χώρας (87%), η προστασία των θέσεων εργασίας (84%), η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας (73%), η βελτίωση της εκπαίδευσης (66%) και η μέριμνα για την κοινωνική ασφάλεια (66%). Παράλληλα, το ποσοστό των πολιτών που δηλώνουν αισιόδοξοι για το μέλλον της Αμερικής την προσεχή πεντηκονταετία εμφανίζει

89. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2011/01/25/remarks-president-state-union-address>.

90. Remarks by the President at a Memorial Service for the Victims of the Shooting in Tucson, Arizona, 12/1/2011, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2011/01/12/remarks-president-barack-obama-memorial-service-victims-shooting-tucson>. Από την πλευρά του, ο Paul Krugman, άσκησε κριτική στη μάλλον υποτονική ρητορική του προέδρου στο ζήτημα αυτό και έκανε λόγο για ένα «βαθιά διχασμένο έθνος» που ταλανίζεται από μία ακραία ιδεολογική αντιπαράθεση σχετικά με τον ρόλο του κράτους και την οργάνωση της κοινωνίας. P. Krugman, «A Tale of Two Moralities», *The New York Times*, 13/1/2011 και του ίδιου, «Climate of Hate», *The New York Times*, 9/1/2011.

τα μειωμένο (από 70% τον Μάιο του 1999 σε 61% τον Απρίλιο του 2010 και 54% τον Ιανουάριο του 2011).⁹¹

Για τις ανάγκες της ρητορικής του στρατηγικής, ο Ομπάμα επαναφέρει την έννοια του Ψυχρού Πολέμου προσδιορίζοντας ως δυνητικούς εχθρούς τις χώρες, όπως η Κίνα, η Ινδία, αλλά και η Γερμανία, που φαίνεται να έχουν αποκτήσει το προβάδισμα στους παραπάνω τομείς:

«Στο μεταξύ, η Κίνα δεν κάθεται να περιμένει την αναδιοργάνωση της οικονομίας της. Η Γερμανία δεν περιμένει. Η Ινδία δεν περιμένει. Αυτά τα έθνη δεν αδρανούν. Αυτά τα έθνη δεν παίζουν για τη δεύτερη θέση... Λοιπόν, εγώ δεν ανέχομαι οι ΗΠΑ να καταλήξουν στη δεύτερη θέση».⁹²

Η αναφορά στην ψυχροπολεμική κληρονομιά της αμερικανικής ηγεμονίας υπό το πρίσμα των δεδομένων της μεταψυχροπολεμικής εποχής και ιδίως της οικονομικής κρίσης, που έθεσε την αμερικανική ευημερία υπό αμφισβήτηση, αναδεικνύει την αντιστροφή της θεώρησης της αμερικανικής ισχύος σε σχέση με την περίοδο Μπους. Αν για τον προηγούμενο πρόεδρο η αμερικανική ηγεμονία θεμελιώνεται πρωτίστως στην αμερικανική ισχύ στο εξωτερικό, ο Ομπάμα φαίνεται να επαναφέρει τη θεώρηση του Κλίντον ότι η αμερικανική ισχύς θεμελιώνεται πρωτίστως στις εσωτερικές συνθήκες ανάπτυξης και ευημερίας –μία θεώρηση από τα μέσα προς τα έξω:

«Σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της, η Αμερική ήταν πρόθυμη να σπκώσει το βάρος της προαγωγής της ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας στο εξωτερικό, κατανοώντας τη σύνδεσή της με της δική μας ελευθερία και ασφάλεια. Αλλά έχουμε κατανοήσει επίσης ότι η δύναμη και η επιρροή του έθνους μας στο εξωτερικό πρέπει να είναι στέρεα ριζωμένη στην ευημερία μας στο εσωτερικό. Και το θεμέλιο αυτής της ευημερίας πρέπει να είναι μια ακμάζουσα μεσαία τάξη».⁹³

Κεντρική κατηγορία στον λόγο του Ομπάμα είναι η αμερικανική μεσαία τάξη, πράγμα εμφανές ήδη κατά την προεκλογική του εκστρατεία στο πλαίσιο της οποίας οι αναφορές στη φυλή και την αφροαμερικανική ταυτότητα

91. Pew Research Center, *Economy Dominates Public's Agenda, Dims Hopes for the Future*, 20/1/2011, <http://people-press.org/2011/01/20/economy-dominates-publics-agenda-dims-hopes-for-the-future/>

92. Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, ό.π.

93. Remarks by the President in Address to the Nation on the End of Combat Operations in Iraq, 31/8/2010, ό.π.

ουσιαστικά απουσίαζαν, έχοντας αντικατασταθεί από ταξικές εγκλίσεις. Το γεγονός αυτό ερμηνεύτηκε ως βασικό στοιχείο της επιτυχημένης προεκλογικής του εκστρατείας και έτυχε της επιδοκίμασής των μεγάλων ΜΜΕ,⁹⁴ καθώς σηματοδοτούσε τη μετάβαση από έναν συγκρουσιακό λόγο περί εθνικής ταυτότητας σε έναν συναινετικό λόγο με επίκεντρο το όνειρο της εισδοχής και παραμονής στη μεσαία τάξη.

Ασκώντας κριτική στη «διχαστική πολιτική» της προεδρίας του προκατόχου του, ο Ομπάμα προβάλλει την εθνική ενότητα ως προϋπόθεση αλλά και ως προϊόν του αμερικανικού ονείρου, σε μια προσπάθεια ενίσχυσης του πόλου της συλλογικότητας έναντι της διάστασης του ατομικισμού όσον αφορά την ιδεολογία του αμερικανισμού. Στο σημείο αυτό καταγράφεται μία ακόμη διαφοροποίηση σε σχέση με τον Μπους όσον αφορά τη θεώρηση του αμερικανικού ονείρου. Είναι χαρακτηριστική η σχετική τοποθέτηση του τελευταίου στο θέμα: «Εγώ νομίζω ότι όσο πιο σκληρά δουλεύεις τόσο περισσότερα χρήματα θα πρέπει να βάζεις στην τσέπη σου».⁹⁵ Ο Ομπάμα επικαλούμενος μια «νέα ηθική της ευθύνης» θέτει το ζήτημα της διαγενεακής αλληλεγγύης και προβάλλει μία έννοια δικαιοσύνης σε ό,τι αφορά τους όρους πρόσβασης στο αμερικανικό όνειρο:

«Μπορούμε να αποκαταστήσουμε μία αίσθηση δικαιοσύνης και ισορροπίας που θα δώσει σε κάθε Αμερικανό μία καλή ευκαιρία στο αμερικανικό όνειρο... υπάρχει μια γενιά που βασίζεται σε μας για να της δώσουμε τις ίδιες ευκαιρίες και τις ίδιες πιθανότητες που είχαμε κι εμείς».⁹⁶

Θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι στο πλαίσιο της προσπάθειάς του να εκπροσωπήσει, ρητορικά, τη μεσαία τάξη, ο Ομπάμα καταφεύγει σε αναφορές που θέτουν στο στόχαστρο τις επιχειρηματικές, χρηματιστικές και πολιτικές ελίτ για την εκδήλωση της οικονομικής κρίσης. Συμβολικά, η απόδοση ευθυνών σε αυτά τα στρώματα και ο καταλογισμός ενός ελλείμματος «υπευθυνότητας και λογοδοσίας» επιτελείται με τη ρητορική αντιπαράθεση της *Ουάσιγκτον* και της *Γουόλ Στρητ* στη *Μαίντ Στρητ*, συμβόλου της τυπικής αμε-

94. Patricia Hart, «Reclaiming the American Dream: Strategies for Recapturing the Rhetoric of Exceptionalism in Barack Obama's Presidential Media Campaign», *ό.π.*, σ. 295-302. Είναι χαρακτηριστικό το ακόλουθο σχόλιο δημοσιογράφου του δικτύου MSNBC: «Ούτε αναφορές στον Jim Crow ούτε ιστορίες θυμού ούτε ιστορίες περί σκλάβων... Όλα τα σκετινά σημεία της ιστορίας μας, απλά δεν υπάρχουν με αυτόν τον τύπο», στο ίδιο, σ. 298.

95. Παρατίθεται στο L. Dorsey, «The Rhetorical Presidency and the Myth of the American Dream», *ό.π.*, σ. 150.

96. Barack Obama, «The Economic Crisis and the Middle Class», 13/10/2008, *ό.π.*

ρικανικής πόλης και της τοπικής επιχειρηματικής και εμπορικής δραστηριότητας.⁹⁷ Είναι γεγονός ότι σε αυτήν την επιχειρηματολογία υπεισέρχεται και ένα στοιχείο συνολικότερης κριτικής στον τρόπο ζωής των Αμερικανών: «Όλοι ζούσαμε πέρα από τις δυνατότητές μας... Ζήσαμε μια εποχή εύκολου χρήματος, κατά την οποία όχι μόνο μας επέτρεπαν αλλά και μας ενθάρρυναν να ξοδεύουμε απεριόριστα». Σε γενικές γραμμές, όμως, η ενοχή βαρύνει τις ελίτ που αντιδιαστέλλονται προς το σώμα του έθνους.⁹⁸

Στο πλαίσιο του προεδρικού λόγου, πλέον, η μεσαία τάξη είναι αυτή που κατεξοχήν πλήττεται από την κρίση και αυτήν έχουν ως στόχο οι προεδρικές εξαγγελίες που υπόσχονται να της εξασφαλίσουν πρόσβαση στο αμερικανικό όνειρο: «Βιώνουμε εξαιρετικά δύσκολες στιγμές ως έθνος. Κι αυτό δεν ξεκίνησε πέρυσι ή πριν από δύο χρόνια. Το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας που μας πέρασε, οι οικογένειες της μεσαίας τάξης παλεύουν να τα βγάλουν πέρα».⁹⁹ Τελικά, η μεσαία τάξη ταυτίζεται με το αμερικανικό έθνος.

Ο αμερικανισμός ταυτίζεται με τα τεχνολογικά επιτεύγματα, με τα μεγάλα έργα υποδομής, τα οποία απαιτούν τη συμμετοχή και του δημόσιου τομέα, και τα οποία είναι απαραίτητα για την προέλκυση επενδύσεων, τη διατήρηση των θέσεων εργασίας και τη δημιουργία νέων. «Δεν υπάρχει κανένας λόγος η Κίνα να έχει ταχύτερους σιδηροδρόμους και η Σιγκαπούρη πιο σύγχρονα αεροδρόμια από εμάς...».¹⁰⁰

«Είμαστε το έθνος που έβαλε αυτοκίνητα στις λεωφόρους και υπολογιστές στα γραφεία' το έθνος του Έντισον και των αδελφών Ράιτ' του Google και του Facebook. Στην Αμερική, η καινοτομία δεν αλλάζει τη ζωή μας. Είναι ο τρόπος ζωής μας».¹⁰¹

97. Barack Obama, «The Economic Crisis and the Middle Class», 13/10/2008, ό.π.

98. Στο ίδιο.

99. Remarks by the President at DNC «Moving America Forward Rally» in Bridgeport, Connecticut, 30/10/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/10/30/remarks-president-dnc-moving-america-forward-rally-bridgeport-connecticut>. Remarks by the President at DNC «Moving America Forward Rally» in Chicago, Illinois, 31/10/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/10/31/remarks-president-dnc-moving-america-forward-rally-chicago-illinois>. Remarks by the President and the Vice President Before Signing the Middle Class Tax Cuts Bill, 17/12/2010, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2010/12/17/remarks-president-and-vice-president-signing-middle-class-tax-cuts-bill>.

100. Remarks by the President at DNC Moving America Forward Rally in Bridgeport, Connecticut, 30/10/2010, ό.π. Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, ό.π.

101. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π.

Η διατήρηση των θέσεων εργασίας μέσω της επένδυσης στην εκπαίδευση και την καινοτομία είναι μια έντονα ανταγωνιστική μάχη σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης.¹⁰²

Ο Ομπάμα, σε σειρά βαρυσήμαντων ομιλιών, αναφέρεται στην υστέρηση των ΗΠΑ στα επίμαχα πεδία. Ο κατεξοχήν εχθρός σε αυτό το διεθνές περιβάλλον είναι αυτός που έχει τη δυνατότητα να προσελκύσει τις περισσότερες παραγωγικές δραστηριότητες και άρα να στερήσει θέσεις εργασίας από τις ΗΠΑ:

«Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε σε καμιά χώρα να μας υποσκελίσει σε ό,τι αφορά τις επιδόσεις στα μαθηματικά, τις επιστήμες ή τα ποσοστά αποφοίτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Κάποτε ήμασταν πρώτοι σε ποσοστά αποφοίτων. Τώρα είμαστε ένατοι. Αυτό είναι μη αποδεκτό».¹⁰³

Στο πλαίσιο αυτό, ο πρόεδρος προσδιόρισε ως εθνικό στόχο οι ΗΠΑ να ξανακερδίσουν την πρωτιά μέχρι το 2020 προωθώντας σημαντική αύξηση των δημοσίων δαπανών για την παιδεία. Στους επικριτές αυτής της απόφασης απάντησε ότι συνιστά αναγκαία προϋποθέσει για να εξασφαλίσουν οι ΗΠΑ την πρωτοκαθεδρία στον διεθνή ανταγωνισμό και για να κρατηθεί ζωντανή η αίγλη του αμερικανισμού: «Παίζουμε για την πρωτιά. Θα αποκαταστήσουμε την οικονομία μας. Θα ξαναφιτάσουμε τη μεσαία τάξη μας. Θα κληροδοτήσουμε το αμερικανικό όνειρο στην επόμενη γενιά...».¹⁰⁴ Ο ανταγωνισμός, ο αδιάκοπος αγώνας για επικράτηση έναντι των υπολοίπων εθνών, η πρωτοκαθεδρία στη διεθνή σκηνή αναφέρεται επανειλημμένα ως συστατικό στοιχείο της αμερικανικής ταυτότητας.¹⁰⁵

Η εικόνα που έχει η Αμερική για τον εαυτό της, στις συνθήκες της παγκο-

102. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, http://www.whitehouse.gov/the_press_office/remarks-of-president-barack-obama-address-to-joint-session-of-congress/.

103. Remarks by the President at DNC Moving America Forward Rally in Bridgeport, Connecticut, 30/10/2010, ό.π. President Obama, Weekly Address: «We can out-compete any other nation», 22/1/2011, <http://www.whitehouse.gov/photos-and-video/video/2011/01/22/weekly-address-we-can-out-compete-any-other-nation>. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π.

104. Remarks by the President at DNC Moving America Forward Rally in Bridgeport, Connecticut, 30/10/2010, ό.π. Remarks by the President on the Economy in Manitowoc, Wisconsin, 26/1/2011, <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2011/01/26/remarks-president-economy-manitowoc-wisconsin>.

105. Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, ό.π.

ομιοποίησης και του μεταφορντισμού, όπως αυτή περιγράφεται από τον Ομπάμα, μαρτυρά μια έντονη αίσθηση ανασφάλειας:

«Ο κόσμος έχει αλλάξει. Και για πολλούς, η αλλαγή ήταν οδυνηρή. Το είδα στα κατεβασμένα ρολά των άλλοτε ακμαίων εργοστασίων... Το άκουσα στις γεμάτες απογοήτευση αφηγήσεις των Αμερικανών που είδαν τους μισθούς τους να μειώνονται ή τις δουλειές τους να χάνονται –περήφανοι άντρες και γυναίκες που νιώθουν ότι οι κανόνες άλλαξαν στο μέσο του παιχνιδιού. Κι έχουν δίκιο. Οι κανόνες άλλαξαν».¹⁰⁶

Σε αυτό το περιβάλλον αβεβαιότητας που σηματοδοτεί η παγκοσμιοποίηση και η οικονομική κρίση, ο Ομπάμα καλεί την Αμερική να «επανεφεύρει τον εαυτό της» και να αποδείξει ότι η αλλαγή και η προσαρμοστικότητα είναι εγγενή στοιχεία του αμερικανισμού.¹⁰⁷

Η εθνική αποστολή που περιγράφει για την Αμερική είναι η εδραίωση ηγετικού ρόλου στην καινοτομία, η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της αμερικανικής οικονομίας, η εξεύρεση νέων αγορών για τα αμερικανικά προϊόντα σε μία εξόχως ανταγωνιστική σχέση με τον υπόλοιπο κόσμο. Η αλλαγή του ενεργειακού μοντέλου μέσω επενδύσεων στις καθαρές μορφές ενέργειας, η μεταρρύθμιση του συστήματος υγείας και η βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης αποτελούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις για «έναν ακόμη αμερικανικό αιώνα».¹⁰⁸ Η πεμπτούσια του αμερικανισμού, όπως τον συνοψίζει ο Ομπάμα στην απεύθυνσή του προς τη μεσαία τάξη είναι ο ακόλουθος: «Καλές δουλειές με καλούς μισθούς, να παράγουμε αμερικανικά προϊόντα για τον κόσμο».¹⁰⁹

Αλληλένδετη με τα παραπάνω είναι η ταύτιση του αμερικανισμού με την έννοια της καινοτομίας. Η ταύτιση αυτή επιβάλλει την ενεργό εμπλοκή του κράτους προκειμένου να περιφρουρηθεί ο πυρήνας της αμερικανικής ισχύος και την ενίσχυση των δημοσίων δαπανών στα πεδία της εκπαίδευσης και της έρευνας. Επιβάλλει επίσης την υιοθέτηση μιας στρατηγικής προσέλκυσης μεταναστών ανώτερου μορφωτικού επιπέδου. Η δυνατότητα προσέλκυσης αυτής της κατηγορίας μεταναστών και η ενσωμάτωσή τους στην αμερικανική

106. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π.

107. Remarks by the President on the Economy in Manitowoc, Wisconsin, 26/1/2011, ό.π. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, ό.π.

108. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, ό.π.

109. President Obama, Weekly Address: «We can out-compete any other nation», 22/1/2011, ό.π.

κοινωνία αναγορεύεται από τον πρόεδρο σε πυρηνικό στοιχείο του αμερικανισμού στην τρέχουσα ιστορική συγκυρία. Ωστόσο, η διαφοροποίηση είναι σαφής όσον αφορά τη στάση του έναντι της εισροής μεταναστών, ως επί το πλείστον ανειδίκευτων εργατών, από τα νότια σύνορα της Αμερικής –επ’ αυτού διακρίνεται την αποφασιστικότητα του αμερικανικού κράτους να προστατεύσει τα σύνορά του και να επιβάλει τη νομιμότητα ως προς την «παράνομη» μετανάστευση.¹¹⁰ Εξάλλου, σύμφωνα και με τις έρευνες κοινής γνώμης, η πλειοψηφία των Αμερικανών τάσσεται υπέρ του αυστηρότερου ελέγχου των συνόρων για την αναχαίτιση του μεταναστευτικού ρεύματος.¹¹¹

Στο πλαίσιο αυτών των εξαγγελιών υποστηρίζει ότι απαιτείται η ενεργός ανάμιξη του ομοσπονδιακού κράτους, ενός κράτους που δεν θα είναι μεγαλύτερο, αλλά θα έχει καταλυτικό ρόλο και θα δημιουργεί εκείνες τις προϋποθέσεις που θα ενθαρρύνουν την επιχειρηματική δραστηριότητα και την καινοτομία. Παρότι επανειλημμένα αποκρυσώνει το μοντέλο ενός μεγάλου και δαπανηρού κράτους, ωστόσο, είναι σαφής η προτίμησή του για το μοντέλο που αναπτύχθηκε στις συνθήκες του Ψυχρού Πολέμου.¹¹² Είναι ενδιαφέρον ότι το προσφιλέστερο ιστορικό παράδειγμα του προκατόχου του ήταν εκείνο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και της στρατιωτικής αναμέτρησης των ΗΠΑ με τις

110. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π.

111. Pew Research Center, Public Favors Tougher Border Controls and Path to Citizenship, 24/2/2011, <http://people-press.org/2011/02/24/public-favors-tougher-border-controls-and-path-to-citizenship/>

112. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, ό.π. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π. Στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, ενισχύθηκε σημαντικά ο ρόλος της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, ακόμη και σε τομείς που σε προηγούμενες περιόδους δεν είχε ισχυρή παρουσία, ενώ αυξήθηκε η κρατική χρηματοδότηση στα πεδία της έρευνας και της τεχνολογίας. F. Halliday, *The Making of the Second Cold War*, Verso, Λονδίνο 1989, σ. 106. A. Friedberg, «The US and the Cold War Arms Race», στο Odd Arne Westad (επιμ.), *Reviewing the Cold War: Approaches, interpretations, Theory*, ό.π., σ. 214. Τέλος, ενισχύθηκε σημαντικά η θέση του Προέδρου στο σύστημα λήψης αποφάσεων οδηγώντας στην ανάδυση της λεγόμενης «αυτοκρατορικής» προεδρίας. Όπως αναφέρει ο Schlesinger: «ο Ψυχρός Πόλεμος έδωσε επιτέλους την ευκαιρία στους προέδρους για μόνιμη χρήση αυτών των σχεδόν βασιλικών προνομίων. Όσοι ξεκίνησαν ως εξουσίες έκτακτης ανάγκης, τις οποίες εμπιστεύονταν προσωρινά στους προέδρους, σύντομα εξελίχθηκαν σε εξουσία που διεκδικούσαν οι πρόεδροι ως συνταγματικά συναρτημένη με το προεδρικό αξίωμα...» A. Schlesinger Jr., *The Imperial Presidency*, A Mariner Book, Houghton Mifflin Company, Βοστώνη και Νέα Υόρκη 2004/1973, σ. x. Σχετικά με το ζήτημα της «αυτοκρατορικής προεδρίας» κατά τη διακυβέρνηση του Τζορτζ Μπους του νεότερου, M. Hasian Jr., «The Return of the Imperial Presidency», στο J.A. Aune - M. Medhurst (επιμ.), *The Prospect of Presidential Rhetoric*, ό.π., σ. 69-98.

δυνάμεις του ολοκληρωτισμού. Η διαφοροποίηση αυτή στη χρήση ιστορικού παραδείγματος αντανακλά τη διαφορετική φύση του προβαλλόμενου εχθρού και τον διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισής του.

Χρησιμοποιώντας τον Ψυχρό Πόλεμο ως μεταφορά, αναφέρεται στον ανταγωνισμό με τους Σοβιετικούς για την κατάκτηση του διαστήματος που υπήρξε η αιτία γενναίων χρηματοδοτικών προγραμμάτων στην έρευνα και την εκπαίδευση και δημιούργησε νέους παραγωγικούς κλάδους και θέσεις εργασίας. Και τονίζει «Αυτή είναι η στιγμή του Σπούτνικ για τη γενιά μας...».¹¹³ Εκείνο που διαφοροποιεί όμως τον νέο Ψυχρό Πόλεμο, τον οποίο σκιαγραφεί για τους αμερικανούς πολίτες, είναι η ρευστότητα και η απώλεια των βεβαιωτήτων όσον αφορά τη φύση του εχθρού και το είδος της αναμέτρησης:

«Όπως οι θέσεις εργασίες και οι επιχειρήσεις διασχίζουν τα σύνορα με γοργούς ρυθμούς, το ίδιο συμβαίνει με τις απειλές και τις νέες προκλήσεις. Δεν υπάρχει κανένα τείχος που να χωρίζει την Ανατολή από τη Δύση. Δεν υπάρχει μία συντεταγμένη υπερδύναμη που να μας εναντιώνεται».¹¹⁴

Το αμερικανικό κράτος καλείται να αναμορφωθεί και να προσαρμοστεί στις προκλήσεις αυτού του νέου περιβάλλοντος και το αμερικανικό έθνος να υπερβεί τις διαχωριστικές γραμμές και να προασπίσει την ενότητά του.

Αποκρυσώνει επίσης τη μονομέρεια όσον αφορά τον διεθνή ρόλο των ΗΠΑ που είχε καθιερώσει η προεδρία Μπους και αναδεικνύει την αναζήτηση συμμαχιών και τη διεθνή συνεργασία ως μέσο κατοχύρωσης της εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ.¹¹⁵ Επίσης, διακηρύσσει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες απορρίπτουν τον απομονωτισμό ως ατελέσφορο και επιλέγουν την ενεργό εμπλοκή για την αντιμετώπιση των παγκόσμιων προκλήσεων. Η εγκατάλειψη του απομονωτισμού αιτιολογείται με επίκληση στη μεταπολεμική ιστορία της χώρας, ως μέσο προάσπισης της ασφάλειάς της αλλά και ως υλοποίηση της ιεραποστολικής αυτοεικόνας της, ως εφαρμογή της δικής της αντίληψης περί δικαίου.¹¹⁶ Η προώθηση του αμερικανισμού στο εξωτερικό, η εδραίωση της αμερικανικής ηγεμονίας, είναι συνδυασμός της στρατιωτικής ισχύος αλλά και της προβολής ενός οράματος που θα προσδιορίζεται όχι μόνο αρνητικά, ως απάντηση σε κοινά αποδεκτούς φόβους και απειλές, αλλά και θε-

113. Remarks by the President in State of Union Address, 25/1/2011, ό.π.

114. Στο ίδιο.

115. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, ό.π.

116. Remarks of President Obama-Address to Joint Session of Congress, 24/2/2009, ό.π.
Remarks by the President in State of the Union Address, 27/1/2010, ό.π.

τικά, ως έκφραση της ελπίδας για τις προοπτικές του μέλλοντος:

«Πράγματι, ένα από τα διδάγματα των προσπαθειών μας στο Ιράκ είναι ότι η αμερικανική επιρροή στον κόσμο δεν είναι συνάρτηση μόνο της στρατιωτικής μας ισχύος... Ως ηγέτης του ελευθέρου κόσμου, η Αμερική θα κάνει περισσότερα από το να νικήσει στο πεδίο της μάχης αυτούς που εκπροσωπούν τον φόβο και την καταστροφή· θα γηθηθούμε επίσης εκείνων που είναι πρόθυμοι να εργαστούν μαζί μας για να προάγουμε την ελευθερία και τις ίσες ευκαιρίες για όλους τους ανθρώπους».¹¹⁷

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συνοψίζοντας τα παραπάνω θα προχωρήσουμε, αντί συμπεράσματος, στη διατύπωση ορισμένων παρατηρήσεων που χρήζουν βεβαίως περαιτέρω διερεύνησης. Πρόκειται εξάλλου για μια εν εξελίξει προεδρία και, κατά συνέπεια, οποιαδήποτε αποτίμηση του ιδεολογικού της στίγματος δεν μπορεί να είναι οριστική ούτε να αποφανθεί περί της συνεκτικότητας ή των αντιφάσεων αυτού του λόγου. Μένει επίσης να διερευνηθεί ο βαθμός στον οποίο η επικράτηση των Ρεπουμπλικανών στις ενδιάμεσες εκλογές (Νοέμβριος 2010) στη Βουλή των Αντιπροσώπων θα επηρεάσει την περαιτέρω εξέλιξη του δημόσιου διαλόγου στις ΗΠΑ, καθώς και τον πολιτικό λόγο και τις πολιτικές του νυν προέδρου.

Στο σημείο αυτό, μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι ο Ομπάμα προωθεί μία πολιτική/ιδεολογική ανάγνωση της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας στη μεταψυχροπολεμική εποχή, αποδίδοντας κεντρική σημασία στην έννοια του αμερικανισμού και στην αναβίωση του λεγόμενου *αμερικανικού ονείρου*, το οποίο έχει πληγεί από την παρούσα οικονομική κρίση. Από την άποψη αυτή, φαίνεται να συμμερίζεται τη θέση ότι «το έθνος είναι τόσο ισχυρό όσο ο μύθος που (ο πρόεδρος) αφηγείται σχετικά με αυτό».¹¹⁸ Αναδεικνύει συστηματικά τις έννοιες της καινοτομίας, της παραγωγικότητας και του ανταγωνισμού σε πυρηνικά στοιχεία του αμερικανισμού και σε απαραίτητες προϋποθέσεις για τη δημιουργία «ενός ακόμη αμερικανικού αιώνα».¹¹⁹ Η επιτυχία

117. Remarks by the President in Address to the Nation on the End of Combat Operations in Iraq, 31/8/2010, ό.π.

118. L. Dorsey, «The Rhetorical Presidency and the Myth of the American Dream», ό.π., σ. 154.

119. Barack Obama, «The Economic Crisis and the Middle Class», 13/10/2008, ό.π.

αυτού του στόχου φαίνεται να προϋποθέτει την ενίσχυση του ρόλου της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, τόσο ως παράγοντα ανάπτυξης όσο και ως παράγοντα σφρηπλάτωσης της εθνικής ενότητας, καθώς και ενίσχυση του προεδρικού θεσμού ως συμβόλου της ενότητας του έθνους. Συνολικά, ο Ομπάμα φαίνεται να δίνει μεγαλύτερη έμφαση στη διάσταση της συλλογικότητας όσον αφορά το αμερικανικό όνειρο έναντι του ατομικιστικού προτάγματος, στη δυνατότητα της ιδεολογίας του αμερικανισμού να εγγυηθεί την ατομική και την εθνική ευημερία αν συνοδεύεται από μια αντίληψη περί ευθύνης και αλληλεγγύης.

Από την άλλη πλευρά, εισηγείται μια μάλλον ρεαλιστική και αποϊδεολογικοποιημένη προσέγγιση της έννοιας του εχθρού, σε ό,τι αφορά τις ΗΠΑ, γεγονός που σηματοδοτεί σημαντική ρήξη με την κληρονομιά του προκατόχου του, ο οποίος στηριζόταν σε μία κατεξοχήν ιδεολογική αντίληψη περί εχθρού. Υπ' αυτήν την έννοια, στο επίπεδο του λόγου, μπορούμε να πούμε ότι ο Ομπάμα δεν εμφανίζεται να πολεμά με τους φορείς του ολοκληρωτισμού στο σήμερα όπως ο Μπους, αλλά με εκείνους που απειλούν την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ. Μία ακόμη σημαντική διαφορά με τον προκατόχό του είναι η από τα μέσα προς τα έξω αντίληψη της ισχύος των ΗΠΑ, στοιχείο που φαίνεται να μοιράζεται με τον Κλίντον. Ένα επιπλέον κοινό στοιχείο με τον λόγο του τελευταίου είναι η θεώρηση του παγκοσμιοποιημένου διεθνούς περιβάλλοντος ως πηγής αστάθειας και απειλής για την ευημερία των ΗΠΑ.

Τέλος, σε μια προσπάθεια υπέρβασης των διχαστικών εμπειριών του πρόσφατου παρελθόντος, που συνδέθηκαν με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, ο νυν πρόεδρος υποστηρίζει συστηματικά μια συναινετική αντίληψη για την εθνική ταυτότητα, τόσο πριν όσο και μετά την ανάληψη της προεδρίας, με σημείο αναφοράς την αμερικανική μεσαία τάξη, και παρά την πρόκληση που υφίσταται από το δεξιό άκρο του πολιτικού φάσματος. Σε κάθε περίπτωση, αναδεικνύεται η συμβολική δύναμη και η βαρύτητα του προεδρικού λόγου όσον αφορά την επανερμηνεία και την επαναβεβαίωση της εθνικής ταυτότητας, ιδίως σε περιόδους κρίσεων.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Πηγή: Christo Komarnitski.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΦΕΣΗ: Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ροσέτος Φακιολάς*

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στο κείμενο αυτό εξετάζεται πρώτα εάν η ενίσχυση της ανάκαμψης με πιστωτική χαλάρωση στις μεγαλύτερες αναπτυγμένες χώρες έχει φθάσει στα όριά της, εξαιτίας του υψηλού δημοσίου χρέους και της έντασης των διεθνών χρηματοπιστωτικών ανισορροπιών που προκαλεί. Στο δεύτερο μέρος επισημαίνεται η επιτυχημένη διεύρυνση της Ε.Ε. από τα αρχικά έξι στα 27 κράτη-μέλη και η εκλογή Προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και Υπεύθυνης για τις Εξωτερικές Σχέσεις. Στην Ευρωζώνη, όμως, στον σκληρό οικονομικό πυρήνα της Ένωσης, εκδηλώνεται έντονη κρίση δημοσιονομικού ελλείμματος και δημοσίου χρέους. Από την προ της ύφεσης εποχή υπήρχαν σαφείς ενδείξεις ότι, δίχως οικονομική διακυβέρνηση, το κοινό νόμισμα σε χώρες με διαφορετικό επίπεδο οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης και δημοσιονομικής πειθαρχίας δεν είχε σταθερές βάσεις. Και ο νομπελίστας R. Mundell, του οποίου το κείμενο με τίτλο «The Theory of Optimum Currency Areas»¹ έθεσε τα θεμέλια των μεγάλων οικονομικών συσπειρώσεων, τονίζει ότι καμία νομισματική ένωση δεν μπορεί να σταθεί, εάν δεν στηρίζεται σε κάποια μορφή πολιτικής ένωση. Μένει να αποδειχθεί εάν, οι νέοι θεσμοί που προτάθηκαν στο Σύμφωνο Euro Plus και αποσκοπούν στην επίτευξη βασικών αρχών οικονομικής διακυβέρνησης, θα εγκριθούν στην κοινοτική Σύνοδο Κορυφής τον Ιούνιο του 2011. Και εάν, σε βάθος χρόνου, θα αποδώσουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, δίχως την προώθηση μιας θαρραλέας πολιτικής ομο-

* Ο Ροσέτος Φακιολάς είναι Ομότιμος Καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.

2. R.A. Mundell, «A Theory of Optimum Currency Areas», *American Economic Review*, τόμ. 51, τχ. 4, 1961, σ. 657-665.

σπονδοποίησης με έντονο αναδιανεμητικό χαρακτήρα. Σε αυτή φαίνεται να αντιδρούν όσες πλούσιες χώρες θεωρούν ανεπαρκή την προσπάθεια των υπερχρεωμένων κρατών-μελών να προβούν στις απαιτούμενες οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις.

Στο τρίτο μέρος εξετάζονται οι πρόσφατες οικονομικές εξελίξεις και θέματα οικονομικής πολιτικής στην Ελλάδα όπου, από τον Μάιο του 2010, λαμβάνονται αυστηρά δημοσιονομικά μέτρα και πραγματοποιούνται σημαντικές μεταρρυθμίσεις, ως προϋπόθεση εκταμίευσης των δόσεων του δανείου των 110 δις ευρώ από την Ε.Ε. και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Έναν χρόνο αργότερα, όμως, το δημοσιονομικό έλλειμμα παραμένει υψηλό διογκώνοντας περαιτέρω το δημόσιο χρέος, ενώ τα νέα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται για τον περιορισμό του βαθαίνουν την ύφεση, εντείνουν τη λαϊκή δυσανεμία και, παρά την πρόσφατη αύξηση των εξαγωγών, το ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών εξακολουθεί να είναι έντονα αρνητικό εξαιτίας κυρίως της χαμηλής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας. Παραμένει επίσης το ζητούμενο αλλαγής του υποδείγματος κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης που βασιζόταν αντίστοιχα σε πελατειακές σχέσεις και δανειακούς πόρους.

2. ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΥΦΕΣΗΣ ΚΑΙ ΑΣΤΑΘΗΣ ΑΝΑΚΑΜΨΗ

α. Πιστωτική επέκταση και διεθνείς χρηματοοικονομικές ανισορροπίες

Η σχετική ευημερία που επικρατούσε στις ΗΠΑ και σε άλλες χώρες τα τελευταία χρόνια, μέχρι το 2007, οφειλόταν κυρίως στην πιστωτική τους επέκταση η οποία ενίσχυε και την οικονομική δραστηριότητα διεθνώς. Εξυπηρετούσε επίσης διάφορες εσωτερικές πολιτικές των εθνικών κυβερνήσεων, από το υψηλό επίπεδο απασχόλησης και τη βελτίωση στην κοινωνική προστασία, μέχρι την ικανοποίηση συνδικαλιστικών αιτημάτων και την εμπλοκή σε πολεμικές επιχειρήσεις. Η αύξηση των πληθωριστικών πιέσεων από την πιστωτική επέκταση περιοριζόταν με την έκδοση κρατικών ομολόγων που, σε υψηλό ποσοστό, διοχετεύονταν σε πετρελαιοπαραγωγούς και άλλες χώρες με πλεονασματικά ισοζύγια τρεχουσών συναλλαγών, όπως η Κίνα και η Ιαπωνία ως έναν βαθμό δε και από τις εισαγωγές φθηνών βιομηχανικών προϊόντων χαμηλής τεχνολογίας από τις αναπτυσσόμενες χώρες, κυρίως την Κίνα.

Η ευημερία όμως που επιτυγχανόταν με τον τρόπο αυτόν προκαλούσε υψηλό δημόσιο χρέος στα εθνικά κράτη και έντονες ανισορροπίες στο διεθνές

χρηματοπιστωτικό σύστημα το οποίο περιλαμβάνει ποικιλία συναλλαγματικών καθεστώτων και ελέγχων διακίνησης του κεφαλαίου. Στο κλασικό σύστημα του κανόνα του χρυσού, τον 19ο αιώνα, η σύνδεση των συναλλαγματικών ισοτιμιών με την τιμή του χρυσού επέτρεπε την ελεύθερη ροή κεφαλαίων διεθνώς. Δεν υπήρχε όμως ευχέρεια εθνικής νομισματικής ευελιξίας. Στο σύστημα σταθερών ισοτιμιών του Breton Woods, που το διαδέχθηκε το 1944 (με απόφαση των νικητριών χωρών του πολέμου περιλαμβανομένης και της Ελλάδας, απόφαση που αφορούσε και τη δημιουργία του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας με διοικητή Ευρωπαίο και Αμερικανό αντίστοιχα), οι συναλλαγματικές ισοτιμίες ήταν συνδεδεμένες με το δολάριο. Αυτό διατηρούσε σταθερή ισοτιμία με τον χρυσό και επέτρεπε στις χώρες κάποιο βαθμό ελέγχου επί των νομισματικών τους συνθηκών. Το σύστημα που ισχύει από το 1971 –κυρίως γιατί οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να υποτάξουν τις εγχώριες πολιτικές τους σε σταθερή ισοτιμία δολαρίου/χρυσού– δεν υπάγεται σε κανέναν από τους περιορισμούς αυτούς.

Λόγω και της ευρείας διεθνούς χρήσης του ως συναλλαγματικού αποθέματος, το δολάριο ΗΠΑ εξακολουθεί να κυριαρχεί στις διεθνείς συναλλαγές, παρά τη μείωση του μεριδίου του από το 1999 με την εισαγωγή στις χρηματαγορές του ευρώ, δεύτερου σε μέγεθος συναλλαγματικού νομίσματος παγκοσμίως.² Υψηλό, λοιπόν, ποσοστό του χρέους των ΗΠΑ διοχετεύεται υπό τη μορφή χαρτονομίσματος και κρατικών ομολόγων σε άλλες χώρες οι οποίες καθίστανται ευάλωτες στις μεταβολές της εγχώριας νομισματικής πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών που παράγουν το 20% περίπου του παγκόσμιου εισοδήματος. Αυτό ανησυχεί τις αναδυόμενες οικονομίες (BRIC και Νότια Αφρική) που ζητούν να περιοριστεί ο ρόλος του δολαρίου στις διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές και να αναδιρθρωθεί το διεθνές νομισματικό σύστημα με ενίσχυση της δικής τους θέσης,³ ενώ η πρόσφατη κρίση υποκάπτει σοβαρά τον μύθο της δυτικής οικονομικής ευρωστίας.⁴ Οι ανησυ-

2. Με παγκόσμια αποθέματα ξένου συναλλάγματος \$8,4 τρις (14% του παγκοσμίου ΑΕΠ), το μερίδιο του δολαρίου στις συναλλαγές ξένου συναλλάγματος είναι 84%, στα διεθνή αποθεματικά 59%, στις τραπεζικές καταθέσεις 51% (περιλαμβανομένου του Χονγκ-Κονγκ αλλά όχι της υπόλοιπης Κίνας) και στις πωλήσεις ομολόγων 44%· βλ. IMF, *International Statistics*, Washington DC, Νοέμβριος 2010.

3. Σε δημοσκοπήση του Bloomberg (Μάιος 2011) μεταξύ 1.263 επενδυτών, διαπραγματευτών συναλλάγματος και αναλυτών, το 57% προβλέπει ότι μέχρι το 2016 το γουάν θα είναι μετατρέψιμο σε διεθνή νομίσματα και θα αποτελεί διεθνές αποθεματικό νόμισμα.

4. Η Παγκόσμια Τράπεζα εκτιμά ότι για να αμβλυθούν οι έντονες χρηματοπιστωτικές ανισορροπίες, στο νέο διεθνές νομισματικό σύστημα πρέπει να συνδεθούν όχι μόνο το δολά-

χίες εντάθηκαν με την προειδοποίηση των διεθνών οίκων αξιολόγησης για πιθανή υποβάθμιση της αμερικανικής οικονομίας (19/04/2011).⁵ Με την τιμή του χρυσού να έχει φτάσει στα υψηλότερα ιστορικά επίπεδα (\$1.537) στα τέλη Μαΐου 2011, εκφράζονται φόβοι ότι οι ΗΠΑ κινδυνεύουν χάσουν τη βαθμολογία AAA που είναι καθοριστική για να δανειζονται στις διεθνείς αγορές με επιτόκια κάτω του 3%. Εκτιμάται επίσης ότι, δίχως αλλαγή πολιτικής, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα αντιμετωπίσουν τα προσεχή χρόνια έντονη κρίση δημοσιονομικού ελλείμματος και δημοσίου χρέους, παρόμοια με εκείνη των χωρών στην περιφέρεια της Ευρωζώνης.

Η Κίνα, δεύτερη χώρα διεθνώς ως προς το ΑΕΠ και πρώτη σε μια δεκάδα άλλους οικονομικούς δείκτες, έχει «κλειδώσει» το νόμισμά της με το δολάριο (το ακολουθεί, δηλαδή, αυτόματα σε κάθε υποτίμησή του), με αποτέλεσμα την υποτίμηση του γουάν κατά 20% τα τελευταία χρόνια. Επειδή όμως κατέχει 1,3 τρισεκατομμύρια δολάρια σε κρατικά ομόλογα των ΗΠΑ, το 40% των περίπου των άνω των \$3 τρισεκατομμυρίων συνολικών συναλλαγματικών της διαθεσίμων –τα μεγαλύτερα διεθνώς–, εκφράζει έντονη ανησυχία για τη συνεχή έκδοση χαρτονομίσματος σε δολάρια. Ζητεί δε επισήμως από τις ΗΠΑ να προστατεύσουν τα συμφέροντα των ομολογιούχων τους. Η ανατίμηση του γουάν κατά άνω του 15%, την οποία ζητούν επίμονα οι Ηνωμένες Πολιτείες και άλλες χώρες προκειμένου να εξισορροπηθούν οι ανισορροπίες παγκοσμίως, δεν συμφέρει ούτε τις ξένες εταιρείες στην Κίνα που είναι υπεύθυνες για το ήμισυ περίπου των εξαγωγών της. Υψηλά αποθέματα σε δολάρια είχε και η δεύτερη διεθνώς Ιαπωνία (\$908 δισεκατομμύρια),⁶ πριν από τον πρόσφατο σεισμό, το τσουνάμι και τις πυρηνικές καταστροφές που ακολούθησαν (Μάρτιος 2011). Οι ανισορροπίες στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα έχουν εξελιχθεί σε χρόνια πρόβλημα.

ριο, το ευρώ και η στερλίνα, όπως μέχρι τώρα, αλλά και το γουάν. Να εξεταστεί επίσης η συμμετοχή του χρυσού ως διεθνούς σημείου αναφοράς σχετικά με τις προσδοκίες της αγοράς για τον πληθωρισμό, τον αποπληθωρισμό και τις εξελίξεις στις συναλλαγματικές ισοτιμίες. Στη σύνοδο του G20 (31/03/2011) διαμορφώθηκαν οι κανόνες εντοπισμού και περιορισμού των χρηματοπιστωτικών ανισορροπιών, καθώς και η αντιμετώπιση του προβλήματος των ισοτιμιών. Με την τεχνική δε υποστήριξη του ΔΝΤ οργανώνεται μια συγκεκριμένη διαδικασία για τον περιορισμό του κινδύνου μελλοντικών κρίσεων' βλ. Ελ. Λουρή-Δενδρινού, «Οι παγκόσμιες ανισορροπίες και η στρατηγική πρόληψής τους», *Τάσεις 2011*, Allmedia, Αθήνα 2011.

5. Η έλλειψη εμπιστοσύνης στους ολιγάριθμους διεθνείς οίκους αξιολόγησης των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και των οικονομικών τονίζει την ανάγκη δημιουργίας ενός νέου οργανισμού αξιολόγησης, υπό την αιγίδα του G20.

6. Στοιχεία αμερικανικού υπουργείου Οικονομικών, 16/05/2011.

Η ύπαρξη διαθέσιμων κεφαλαίων με χαμηλό επιτόκιο από τις πλούσιες αποταμιεύσεις της Κίνας, της Ιαπωνίας και της Γερμανίας ενθάρρυνε τη χορήγηση δανείων στις αγορές μειωμένης πιστωτικής εξασφάλισης [subprimés] σε ακίνητα και άλλα περιουσιακά στοιχεία που προϋπέθεταν ικανοποιητική ζήτηση στις αγορές εργασίας και υψηλούς αναπτυξιακούς ρυθμούς για την εξυπηρέτησή τους. Προέτρεπε επίσης σε αποθεματοποίηση μεγάλων ποσοτήτων βασικών αγαθών (τροφίμων, διαφόρων μετάλλων) με την προοπτική ανατιμήσεών τους όταν θα εμφανίζονταν ενδείξεις μεταβολής της οικονομικής συγκυρίας.

Τα πιστωτικά ιδρύματα που συχνά απέφευγαν τους νομίμους ελέγχους αναπτύσσοντας μεγάλη εξωλογιστική δραστηριότητα, τιτλοποιούσαν [securitized] τα συμβόλαια των γενναϊόδωρων αυτών δανείων και διέθεταν τους σχετικούς τίτλους διεθνώς. Όταν, λοιπόν, άρχισε να εκδηλώνεται αδυναμία εξυπηρέτησης των δανείων κατέρρευσαν πολλά μεγάλα πιστωτικά ιδρύματα, όπως η Lehman Brothers και το AIG στις ΗΠΑ (φθινόπωρο 2008). Η εσπευσμένη κρατική αντίδραση για τη διάσωσή τους οδήγησε στην περαιτέρω αύξηση του δημοσίου χρέους, δίχως όμως να αποτρέψει την επέκταση της χρηματοπιστωτικής κρίσης σε πολλές άλλες χώρες. Ο περιορισμός των πιστώσεων σε όλες σχεδόν τις αναπτυγμένες οικονομίες για την αντιμετώπιση της πιστωτικής κρίσης, οι διεθνείς χρηματοοικονομικές ανισορροπίες και η υπερβολική εμπιστοσύνη στην αυτορύθμιση των αγορών ήταν από τις κύριες αιτίες που προκάλεσαν την απότομη μείωση των αναπτυξιακών ρυθμών το 2008 και το 2009 και την παγκόσμια οικονομική ύφεση.

β. Από την ύφεση στην ασταθή ανάκαμψη

Στις αρχές του 2011 οι περισσότερες από τις χώρες του αναπτυγμένου κόσμου που επλήγησαν από την ύφεση ανακάμπτουν, ενισχυόμενες και από τη συνεχιζόμενη ανανέωση των αποθεμάτων στις επιχειρήσεις. Η παγκόσμια οικονομία αναπτύσσεται με τον σχετικά ικανοποιητικό ετήσιο ρυθμό 4% περίπου τα τελευταία τρία χρόνια, ο οποίος, σε υψηλό βαθμό, οφείλεται και στη διατήρηση ταχύρρυθμης ανόδου σε μεγάλες αναδυόμενες οικονομίες (προβλέψεις διαφόρων διεθνών οργανισμών). Το υψηλό όμως δημόσιο χρέος των περισσότερων χωρών (γύρω στο 100% του ΑΕΠ) μεταλλάσσει βαθμιαία την οικονομική ύφεση σε κρίση χρέους με μακροχρόνια διάρκεια και καθιστά την ανάκαμψη ασταθή.

Με βάση κυρίως την πιστωτική χαλάρωση (η Fed έχει εκδώσει περίπου \$2 τρις τα τελευταία δύο χρόνια), η οικονομία των ΗΠΑ προβλέπεται να αναπτύ-

χθεί με ρυθμό 3% περίπου το 2011. Δεν επιτυγχάνεται όμως ακόμη αισθητή μείωση της ανεργίας των 15 εκατομμυρίων ατόμων, ενώ η ενίσχυση της ζήτησης με κρατικά κεφάλαια προκαλεί δημοσιονομικό έλλειμμα \$1,4 τρις (για τρίτο κατά σειράν έτος το έλλειμμα βρίσκεται άνω του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων) και δημόσιο χρέος \$14,24 τρις (10,8% και σχεδόν 100% του ΑΕΠ αντίστοιχα) τα οποία είναι δύσκολο να διατηρηθούν σε βάθος χρόνου. Το χρέος είναι κοντά στα επιτρεπόμενα από τον νόμο όρια, αλλά με τις σημερινές τάσεις προβλέπεται ανοδική πορεία του μέχρι και το 2016.⁷

Αντίθετα, η Κίνα, που εδώ και τριάντα χρόνια αναπτύσσεται με μέσο ετήσιο ρυθμό 8% περίπου,⁸ περιορίζει τη χαλαρή μέχρι τώρα πιστωτική της πολιτική για να αντιμετωπίσει τον πληθωρισμό (5,3% τον Απρίλιο 2011), επιβάλλοντας πρόσφατα (20/5/2011) στις περισσότερες τράπεζες να διατηρούν ως αποθεματικά το 21% των καταθέσεων. Φέρεται δε διατεθειμένη να αυξήσει την ευελιξία ως προς την ανατίμηση του γουάν, με προγράμματα δημιουργίας 9 εκατομμυρίων νέων θέσεων εργασίας ετησίως, μείωση των μεγάλων εισοδηματικών ανισοτήτων και εφαρμογή νέου οικονομικού υποδείγματος που θα βασίζεται περισσότερο στην εσωτερική ζήτηση, περιορίζοντας την εξάρτηση από τις εξαγωγές.⁹

Αν και οι σοβαρές μακροοικονομικές ανισορροπίες στην Ευρωζώνη δεν φαίνεται να επηρεάζουν τον υψηλό αναπτυξιακό ρυθμό στη Γερμανία (γύρω στο 4% του ΑΕΠ το 2010, με προβλέψεις για άνω του 2,5% και 2,1% το 2011 και 2012 αντίστοιχα), προκαλούν μεγάλες δυσχέρειες στις περιφερειακές χώρες: Ιρλανδία, Πορτογαλία και Ελλάδα,¹⁰ όπως εξετάζεται πιο κάτω.

7. IMF, *April Report*, Washington DC, Απρίλιος 2011. Βλ. και «Reuters Report», *Η Καθημερινή*, 11/01/2011.

8. Με ΑΕΠ \$5,88 τρις, η Κίνα παράγει τώρα το 14% του παγκόσμιου βιομηχανικού προϊόντος, έναντι 3% το 1990. Το κατά κεφαλήν όμως εισόδημα των κατοίκων της, \$7.400, ανέρχεται ακόμη στο ένα πέμπτο περίπου εκείνου των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας.

9. Επίσημη ανακοίνωση των κινεζικών αρχών, 5/3/2011. Μελέτη των Asia Society και Woodrow Wilson International Center for Scholars, με τίτλο «Report on Chinese Investment», που δημοσιοποιήθηκε στην Ουάσινγκτον στις 4 Μαΐου 2011, εκτιμά ότι σε μια δεκαετία η Κίνα θα επενδύσει έως και \$2 τρις στις ΗΠΑ.

10. IMF, *April Report*, ό.π.

3. ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΤΗΝ Ε.Ε. ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ

α. Εδραίωση των θεσμών

Με την υψηλή ανεργία και την προϊούσα γήρανση του πληθυσμού, η οικονομική ανάπτυξη των περισσότερων κοινοτικών χωρών δεν επαρκεί τα τελευταία χρόνια για τη διατήρηση του υψηλού επιπέδου ζωής και τη συντήρηση του κοινωνικού κράτους, όπως αυτό εξελίχθηκε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Προσαρμόζοντας όμως το θεσμικό της πλαίσιο στις μεταβαλλόμενες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες, η Ε.Ε. εδραιώνει την ένταξή της στην παγκόσμια κοινότητα.

Με περίπου \$17 τρις ΑΕΠ, 20% ανώτερο εκείνου των ΗΠΑ, η Ε.Ε. των 27 είναι επίσης πρώτη στο διεθνές εμπόριο, αυξάνοντας τη διεθνή επιρροή της. Στη διάρκεια των 55 ετών από την ίδρυσή της υπερ-τετραπλασίασε τον αριθμό των αρχικών μελών, η Εσθονία εντάχθηκε ως 17ο μέλος στην ΟΝΕ από 01/01/2011, και οι υποψήφιες Κροατία και Ισλανδία βρίσκονται κοντά στην πλήρη ένταξη. Πολλές άλλες χώρες των δυτικών Βαλκανίων διαπραγματεύονται την ένταξη και από τον Ιούνιο του 2010, η εκτός Ε.Ε.-27 Σερβία απαιτεί από τους κοινοτικούς πολίτες μόνο αστυνομική ταυτότητα για είσοδο και παραμονή τριών μηνών. Ασκειείται όμως κριτική ότι με την έμφαση στη διεύρυνση έχει παραμεληθεί η εμβάθυνση της Ένωσης, η ενίσχυση δηλαδή των ομόσπονδων χαρακτηριστικών της και η άνοδος στο επίπεδο αλληλεγγύης.

Η οικονομική ύφεση και η συνεχιζόμενη κρίση χρέους επιτάχυναν τις προγραμματισμένες μεταρρυθμίσεις για ολοκλήρωση της Συνθήκης της Λισαβόνας από όλες τις κοινοτικές χώρες, μετά το δεύτερο δημοψήφισμα στην Ιρλανδία το 2009, την εκλογή προέδρου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και υπεύθυνης επί των Εξωτερικών Υποθέσεων, και την ανάπτυξη από την Κομισιόν ικανοποιητικής δραστηριότητας τόσο εντός της Ε.Ε. όσο και διεθνώς. Διαμορφώνονται επίσης νέοι θεσμοί και αναζητούνται τρόποι δημιουργίας ενός καθολικού μηχανισμού αντιμετώπισης της πρόσφατης κρίσης στη βάση μιας οικονομικής και πολιτικής διακυβέρνησης, ενώ παραμένουν ακόμη οι σοβαρές προκλήσεις στην οργανωτική διάρθρωση.

β. Έλλειμμα διακυβέρνησης

Η αδυναμία εκπροσώπησης με ενιαίο τρόπο στις διεθνείς συναντήσεις (εκτός εκείνων του G20), θέτει την Ε.Ε. των 27 σε μειονεκτική θέση έναντι των

λοιπών μεγάλων οικονομικών οντοτήτων (ΗΠΑ, Κίνας, Ρωσικής Ομοσπονδίας). Με την πρόσφατη δε γενικευμένη αναταραχή στον αραβικό κόσμο και την έκρηξη εμφυλίου πολέμου στη Λιβύη (Μάρτιος 2011), αποδείχθηκε ότι δεν έχουν ακόμη ωριμάσει οι συνθήκες για κοινή εξωτερική πολιτική.

Οι πόλεμοι στο Ιράκ και το Αφγανιστάν είχαν από χρόνια οδηγήσει σε αυξημένη εισροή παράνομων μεταναστών στα νοτιοανατολικά σύνορα της Ε.Ε. την οποία δεν μπόρεσε να αποτρέψει ούτε η δραστηριοποίηση της Frontex (κοινοτική δύναμη ανάσχεσης). Η πρόσφατη δε αναταραχή προκαλεί μαζική εισροή ατόμων που ζητούν πολιτικό άσυλο στις μεσογειακές κοινοτικές χώρες, οι οποίες δεν μπορούν να εξασφαλίσουν σε τόσο μεγάλους πληθυσμούς ικανοποιητική περίθαλψη και, στη συνέχεια, οικονομική και κοινωνική ενσωμάτωση. Εάν όμως επιτραπεί στους παράνομους μετανάστες να διοιολογηθούν σε άλλες κοινοτικές χώρες, επικρεμάται η αποβολή των χωρών υποδοχής από τη Συνθήκη Σένγκεν.¹¹

Η Ιταλία προσπάθησε να ξεπεράσει το αδιέξοδο, τον περασμένο Απρίλιο, χορηγώντας βίζα σε 20.000 παράνομους Τυνήσιους για είσοδο στη Γαλλία η οποία αντέδρασε έντονα. Το γενικότερο θέμα που εξετάζεται ήδη από την Κομισιόν είναι κατά πόσον χρειάζεται να αναθεωρηθεί επιλεκτικά η Συνθήκη του Σένγκεν, μία από τις μεγάλες κατακτήσεις της Ε.Ε. για την ελεύθερη διακίνηση των πολιτών της. Να ανασταλεί δηλαδή προσωρινά το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας για τις χώρες που δεν μπορούν να ελέγξουν αποτελεσματικά τα σύνορά τους, όπως προβλέπεται για λόγους εθνικής ασφαλείας (εισορή χούλιγκαν σε αθλητικές συναντήσεις κ.ά.). Στη λύση του προβλήματος θα συνέβαλλε ασφαλώς και η ανάληψη από όλες τις κοινοτικές χώρες του οικονομικού και διοικητικού κόστους της νέας αυτής πρόκλησης.

Επιπλέον, η κατάρτιση και εφαρμογή του κρατικού προϋπολογισμού από κάθε χώρα-μέλος της Ευρωζώνης παρεμποδίζει την άσκηση κοινής δημοσιονομικής πολιτικής. Η ανεξάρτητη από πολιτικές παρεμβάσεις Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) που στηρίζει το ευρώ (Συνθήκες Ρώμης 1990 και Μάαστριχτ 1991) δεν έχει εποπτικές, οικονομικές και αρμοδιότητες έκδοσης νέου χαρτονομίσματος, όπως η αντίστοιχη Fed στις ΗΠΑ, ή αγοράς κρατικών ομολόγων των αδύναμων κρατών-μελών (αν και, σε περιορισμένο βαθμό, την εφαρμόζει ατύπως). Ούτε προβλέφθηκε ένας κεντρικός μηχανισμός

11. Με τη δέσμευση των κοινοτικών χωρών για κοινή συμπεριφορά απέναντι στους αιτούντες άσυλο (Σύμβαση Δουβλίνου 1990) ολοκληρώθηκε η Συνθήκη Σένγκεν (1985) για ελεύθερη διακίνηση των πολιτών στον κοινοτικό χώρο. Η αρχική σύμβαση (Δουβλίνο II) μετατράπηκε το 2003 ορίζοντας ένα μόνο κράτος υπεύθυνο για την εξέταση μιας αίτησης ασύλου.

μακροοικονομικής πολιτικής με ομοιόμορφους κανόνες φορολογίας και δημοσιονομικών δαπανών, στο πλαίσιο μιας οικονομικής διακυβέρνησης στην Ευρωζώνη. Η μοναδική δε θεσμική πρόβλεψη, το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης (ΣΣΑ) για ανώτατο δημοσιονομικό έλλειμμα και δημόσιο χρέος 3% και 60% του ΑΕΠ αντίστοιχα, δεν τηρήθηκε από καμιά χώρα-μέλος (πλην Λουξεμβούργου). Το δημόσιο χρέος της Γερμανίας, επί παραδείγματι, ανήλθε στο 83% του ΑΕΠ το 2010. Με την πρόσφατη διδύμη οικονομική και κρίση δημοσίου χρέους αποκαλύφθηκαν οι κίνδυνοι από τις θεσμικές αυτές ατέλειες.

Από την ONE ωφελήθηκαν κυρίως οι πιο ανταγωνιστικές χώρες και, ιδιαίτερα, η Γερμανία που πέτυχε και τη συγκατάθεση της Γαλλίας για τη συνένωση με την Ανατολική Γερμανία το 1990 και την εκπροσώπησή τους ως ενιαίο κράτος στην Ε.Ε. Επιπλέον, η ισοτιμία του ευρώ είναι υποτιμημένη, σε σύγκριση με την ανταγωνιστικότητα της γερμανικής οικονομίας. Προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η Γερμανία «θυσίασε» το σταθερό μάρκο, το σύμβολο της γρήγορης ανοικοδόμησής της μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Εάν όμως το διατηρούσε, θα ήταν ανατιμημένο στις διεθνείς αγορές, περιοριζόταντας το ανταγωνιστικό της πλεονέκτημα. Ο ευρωπαϊκός Βορράς έχει τόσα πλεονάσματα όσα ελλείμματα έχει ο Νότος, το εμπορικό ισοζύγιο της Ευρωζώνης είναι ισορροπημένο και το ισοζύγιο υπηρεσιών πλεονασματικό, ενώ το συνολικό δημοσιονομικό της έλλειμμα ανέρχεται μόνο στο 4,5% του συνολικού ΑΕΠ, έναντι 10% στις ΗΠΑ και 8% στην Ιαπωνία. Εντούτοις, τα μεγάλα εμπορικά πλεονάσματα στο γερμανικό ισοζύγιο πληρωμών (6,7% του ΑΕΠ το 2010) που, κατά κύριο λόγο, προωθούν την ανάπτυξη, προκύπτουν, εκτός από τις μεγάλες επενδύσεις σε υλικό και ανθρώπινο κεφάλαιο, και από το υποτιμημένο ευρώ σε σχέση με την υψηλή ανταγωνιστικότητα της οικονομίας της. Εκτός ευρώ, το γερμανικό μάρκο θα ήταν κατά 30%-40% ακριβότερο, εξουδετερώνοντας κάθε ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για τις εξαγωγές. Τα μεγάλα πλεονάσματα της Γερμανίας προκαλούν ελλείμματα και υψηλό δημόσιο χρέος στις λοιπές ευρωπαϊκές χώρες, με τις περιφερειακές, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ισπανία και Πορτογαλία, να πλήττονται ιδιαίτερα.¹² Οι δυσχέρειες των χωρών της περιφέρειας να εξυπηρετήσουν τα χρέη τους αντικατοπτρίζει τη δομική εσωτερική αδυναμία της ONE και επιβάλλει μια αναδιάρθρωση στο οργανωτικό της σύστημα με έντονο αναδιανεμητικό χαρακτήρα.

Όπως και στο παρελθόν, όταν κάθε μεγάλη εσωτερική μεταρρύθμιση και

12. IMF, *April Report*, ό.π.

η διεύρυνση του ελεύθερου εμπορίου συνδυάζονταν με τη θεσμοθέτηση ενός δικτύου κοινωνικής προστασίας για όσους θίγονταν από τη νέα κατάσταση, η Γερμανία και οι άλλες πλούσιες κοινοτικές χώρες (Γαλλία, Δανία, Λουξεμβούργο, Ηνωμένο Βασίλειο, Ολλανδία, Σουηδία, Φινλανδία) χρηματοδοτούν τη Μεσογειακή Πολιτική, τα Διαρθρωτικά Πλαίσια Στήριξης και την Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ). Από αυτές ωφελούνται κυρίως οι πιο αδύναμες κοινοτικές χώρες αλλά και οι πλουσιότερες, που διεξάγουν τα δύο τρίτα του εξαγωγικού τους εμπορίου στο εσωτερικό της Ε.Ε. (64% η Γερμανία, 65% η Ελλάδα, αν και η συμμετοχή των χωρών της περιφέρειας είναι περιορισμένη εξαιτίας του μικρού μεγέθους τους). Ενώ όμως ήταν φανερό ότι οι λιγότερο ανταγωνιστικές χώρες δεν αξιοποιούσαν επαρκώς τη βοήθεια για τον οικονομικό εκσυγχρονισμό και την άνοδο της ανταγωνιστικότητας που θα απέτρεπαν την υπερχρέωσή τους, η γενναιόδωρη πολιτική αλληλεγγύης δεν συνοδεύτηκε από τους απαραίτητους μηχανισμούς αξιοποίησης της παρεχόμενης βοήθειας, με την εφαρμογή αυστηρής νομοματικής πολιτικής η οποία θα οδηγούσε σε μεγαλύτερη σύγκλιση. Σε υψηλό βαθμό η αναδιανομή του πλούτου γίνονταν από την αγορά, με τα γνωστά αποτελέσματα. Υποστηρίζεται ότι με τη νέα κατάσταση στην Ευρωζώνη, το ευρώ έγινε μέρος του προβλήματος αντί για ασπίδα προστασίας των οικονομιών των κρατών-μελών της, πράγμα που θέτει τους πολιτικούς ενώπιον της πρόκλησης να δημιουργήσουν νέους μηχανισμούς προκειμένου να αντιμετωπίσουν την κρίση.

Προκύπτει όμως το δίλημμα εάν πρέπει αυξηθεί η βοήθεια στις πιο αδύναμες χώρες προτού αυτές προχωρήσουν στις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις για τη δημοσιονομική εξυγίανση. Παρόμοιο δίλημμα αντιμετωπίζει και η ΕΚΤ η οποία ελέγχει μόνο τις τράπεζες τις οποίες και δανείζει (όχι το Δημόσιο): Χαλαρή πιστωτική πολιτική χαμηλού επιτοκίου για την κατοχύρωση της ανάκαμψης στην Ευρωζώνη ή μια πιο περιοριστική πολιτική η οποία θα αναχαιτίσει τις πληθωριστικές πιέσεις; Με την εκτίμηση ότι ο γενικός πληθωρισμός $-2,7\%$, πάνω από το ανώτατο όριο 2% που έχει θέσει— θα έχει μακροχρόνιο χαρακτήρα προκαλώντας πρόσθετες πιέσεις και μισθολογικές αυξήσεις, η ΕΚΤ αύξησε το επιτόκιο στο $1,25\%$ (Απρίλιος 2011), από τα ιστορικά χαμηλά επίπεδα του 1% τα τελευταία τρία χρόνια.

γ. Μέτρα και προτάσεις πολιτικής

Το 2010 εφαρμόστηκαν σημαντικά διαρθρωτικά μέτρα μείωσης των μακροοικονομικών ανισοτήτων, ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας και περιορι-

σμού των διοικητικών ατελειών. Τον Μάρτιο του 2011 αποφασίστηκαν επί της αρχής περισσότερο. Με τις τελικές αποφάσεις που προβλέπονται στην προεχρή κοινοτική σύνοδο κορυφής (Ιούνιος 2011), η Ευρωζώνη θα έχει πραγματοποιήσει μια σημαντική πρόοδο στη βαθμιαία εξέλιξή της σε ένωση αλληλεγγύης και μεταβίβασης κεφαλαίων με αναδιανεμητικές πολιτικές. Αυτό βέβαια προϋποθέτει ότι θα αποφευχθούν έντονες κοινωνικές αντιδράσεις και θα προσαρμοστεί, όπου χρειάζεται και σε σύντομο χρονικό διάστημα, η κατανάλωση στις παραγωγικές επιδόσεις κάθε οικονομίας.

Τον Μάιο του 2010 δημιουργήθηκε ο «προσωρινός» Ευρωπαϊκός Οργανισμός Στήριξης [EFSF, European Financial Stability Facility] με κεφάλαιο 750 δισεκατομμύρια ευρώ από την Κομισιόν, το ΔΝΤ και τις χώρες της Ευρωζώνης πλην Σλοβακίας. Χορηγήθηκαν αμέσως δάνεια 110 και 85 δισεκατομμυρίων ευρώ σε Ελλάδα και Ιρλανδία και, αργότερα (8/4/2011), 78 δισεκατομμυρίων ευρώ στην Πορτογαλία, με σχετικά ευνοϊκούς όρους: επιτόκια κάτω του 5% και συνολικά χρόνια 10 αποπληρωμής. Σύντομα αποδεσμεύτηκαν άλλα 400 δις ευρώ για δάνεια και εγγυήσεις στις αδύναμες χώρες.¹³ Η Ευρωπαϊκή Τραπεζική Αρχή (EBA), ο νέος οργανισμός επιτήρησης των τραπεζών που θα εποπτεύει και την νέα προσομοίωση αντοχής [stress test, Ιούνιος 2011], καλείται να συμβάλει στη συστηματική αντιμετώπιση των νέων αυτών προκλήσεων.

Αποφασίστηκε επίσης, επί της αρχής, ότι από το 2013:

α) Τον EFSF θα διαδεχτεί ένας μόνιμος Μηχανισμός Στήριξης (EMΣ) των δημοσιονομικών ελλειμμάτων ο οποίος έλειπε από τη συμφωνία για την ΟΝΕ και, μεταξύ άλλων, θα αγοράζει κρατικά ομόλογα των χωρών-μελών. Η ένταξη όμως σε αυτόν συνεπάγεται μεγαλύτερη εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας επί της δημοσιονομικής πολιτικής και τροποποίηση της συνθήκης του Μάαστριχτ με έγκριση από το κοινοβούλιο κάθε χώρας-μέλους, ενώ κάθε χώρα που επιδιώκει την ένταξή της σε αυτόν θα πρέπει πρώτα να αναδιαρθρώσει τα δάνειά της. Με την πρόσφατη δε άνοδο της επιρροής των ευρωσκεπτικιστών στην Ευρώπη έχει κλονιστεί σοβαρά η μέχρι πρότινος βεβαιότητα για τη συμμετοχή των κοινοτικών χωρών με αξιολόγηση AAA (Γερμανία, Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία, Ολλανδία, Αυστρία, Φινλανδία).

β) Θα δημιουργηθεί το Σύμφωνο Euro Plus (ΣΤΕ, όπως μετονομάστηκε

13. Σοβαρό πρόβλημα ενδέχεται να προκύψει εάν ζητήσει δάνειο και η Ισπανία, η οποία συμβάλει κατά 11% στο εισόδημα της Ευρωζώνης, έναντι 6,5% του συνόλου των λοιπών τριών χωρών. Το δημοσιονομικό της έλλειμμα ανέρχεται στο 6,2% του ΑΕΠ αλλά οι τράπεζές της κατέχουν κρατικά ομόλογα Πορτογαλίας αξίας 100 δις ευρώ.

το Σύμφωνο Ανταγωνιστικότητας), με μια διακυβερνητική απόφαση που δεν χρειάζεται να ψηφιστεί στα κοινοβούλια. Για την αλλαγή της δομής της οικονομίας και την προώθηση νέας κουλτούρας μέσω του Συμφώνου θα θεσπιστούν αυστηροί όροι οι οποίοι καλύπτουν ευρύ φάσμα οικονομικών, διοικητικών και πολιτικών μεταρρυθμίσεων, από τη δημοσιονομική εξυγίανση και πειθαρχία σε όλες τις χώρες-μέλη, τη στενότερη παρακολούθηση των εθνικών οικονομιών και των δημοσιονομικών πολιτικών, και την προέγκριση και επιτήρηση των εθνικών προϋπολογισμών από το ευρωπαϊκό κέντρο, μέχρι τον καθορισμό των κατευθυντήριων αρχών της οικονομίας, την προώθηση της διοικητικής και οικονομικής αποτελεσματικότητας, την ομοιομορφία στις οργανωτικές δομές και τη συστηματική παρακολούθηση δεικτών που αφορούν στη συνολική παραγωγικότητα κάθε χώρας.

Εξαιτίας και των πιεστικών αιτημάτων διαφόρων κυβερνήσεων για την ικανοποίηση εθνικών αιτημάτων, η Κομισιόν θα διατηρήσει το δημοσιονομικό έλεγχο στα κράτη-μέλη. Θα καθιερωθούν επίσης περιστασιακές σύνοδοι κορυφής της Ευρωζώνης και άλλων χωρών που δέχθηκαν εθελοντικά να υπογράψουν το ΣτΕ (Δανία, Πολωνία, Σουηδία). Η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωζώνης δεν θα θεσμοθετεί, δηλαδή δεν θα δημιουργηθεί εντός της Ε.Ε. μια ένωση των πιο αναπτυγμένων χωρών με εποπτικό ρόλο.

4. Η ΠΟΛΥΠΛΕΥΡΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

α. Οικονομική ύφεση και κρίση δημοσίου χρέους

Τα τελευταία 35 χρόνια, έως το 2010, ήταν το μεγαλύτερο διάστημα ευημερίας και δημοκρατίας που έχει βιώσει η ελληνική κοινωνία, κατακτώντας ισοτίμη θέση στην Ε.Ε. και δημιουργώντας μια αξιόλογη παραγωγική και κοινωνική υποδομή. Οι χρηματικοί πόροι για τη δημιουργία της υποδομής προήλθαν κυρίως από αποταμιεύσεις Ελλήνων με εργασία στην Ελλάδα και το εξωτερικό, αλλά σε υψηλό βαθμό και από κοινοτικές δωρεές και δάνεια από τις διεθνείς αγορές. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, όμως, τα δάνεια αυξήθηκαν και σε σημαντικό ποσοστό διοχετεύονταν στην κατανάλωση που διαμορφώθηκε βαθμιαία σε επίπεδα σημαντικά ανώτερα από εκείνα της παραγωγής. Αλλά και μεγάλο μέρος της παραγωγής, όπως καταγράφεται από τη στατιστική μέτρηση, ήταν για προϊόντα που βασιζόνταν κυρίως στη διανομή δάνειου πλούτου, με ελάχιστη συμβολή στην παραγωγική δυναμικότη-

τα της χώρας, τη γενική ευημερία και την εξαγωγική επίδοση της οικονομίας (υπερβολικός αριθμός μικρών εμπορικών και βιοτεχνικών καταστημάτων, ΜΜΕ, αγροτικών νοικοκυριών, δημοσίων και άλλων κρατικών υπαλλήλων). Θα χρειαστούν μεγάλες προσπάθειες και χρόνος για να μετατραπεί η πλασματική αυτή ανάπτυξη σε πραγματική. Χρειάζεται επίσης σύγκρουση με τις συντεχνίες του δημόσιου τομέα.

Στη βάση της πλασματικής ανάπτυξης καλλιεργήθηκαν, πρώτον, η πεποίθηση σε υψηλό ποσοστό του πληθυσμού ότι η οικονομία πήγαινε καλά και δεν ήταν απαραίτητη η προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες οικονομικές και τεχνολογικές συνθήκες. Μεγάλες δυνάμεις του πολιτικού κόσμου ωραιοποιούσαν την κατάσταση και μάχονταν να αποτρέψουν μέτρα εκουγχερονισμού, όπως οι ιδιωτικοποιήσεις, η παραχώρηση χρήσης λιμανιών κ.ά. σε έλληνες και ξένους επενδυτές. Διακήρυσσαν δε σε όλους τους τόνους ότι το πρόβλημα δεν ήταν η κατανάλωση πάνω από την παραγωγή αλλά η διακράτηση πόρων που υπήρχαν δίχως να χρησιμοποιούνται για την περαιτέρω άνοδο της λαϊκής ευημερίας, ενώ και σοβαρές αναλύσεις απέφευγαν να θίξουν εγκατεστημένες καταστάσεις.¹⁴

Κατά δεύτερον, καλλιεργήθηκαν έντονες προσδοκίες για ταχύτερους ρυθμούς ανόδου του βιοτικού επιπέδου που προκαλούσαν πιεστικά αιτήματα για ανώτερα εισοδήματα, περιορισμό του χρόνου εργασίας και πεισματική άρνηση σε κάθε απόπειρα απελευθέρωσης από τις πολλαπλές αγκυλώσεις μιας οικονομίας δίχως αυτοδύναμη ανάπτυξη. Και τρίτον, καλλιεργήθηκαν οράματα στην πλειονότητα του εργατικού δυναμικού, ανεξαρτήτως ηλικίας, για μια μόνιμη θέση στο δημόσιο, με βάση και το ισχυρό θεσμικό κίνητρο του σημαντικά ανώτερου από τον ιδιωτικό τομέα δια βίου εισοδήματος, περισσότερων ευκαιριών επαγγελματικής ανόδου και πιο άνετων συνθηκών εργασίας. Αντίθετα από ό,τι συμβαίνει στις πιο αναπτυγμένες χώρες, στην Ελλάδα το δημόσιο προσφέρει και μονιμότητα στην απασχόληση και υψηλότερες απολαβές, ιδιαίτερα στις ΔΕΚΟ. Την επιθυμία για απασχόληση σε αυτό ικανοποιούσαν με πράξεις και παραλείψεις οι πολιτικές ηγεσίες, με αποτέλεσμα ο αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων (730.000 στον στενό δημόσιο τομέα) να είναι περίπου έξι φορές μεγαλύτερος εκείνου σε άλλες χώρες, αναλογικά με το μέγεθος του πληθυσμού. Ο ευρύτερος δε δημόσιος τομέας είναι τώρα ο βασικός στυλοβάτης του φθίνοντος σε δύναμη και επιρροή εργατικού συνδικαλισμού που, σε υψηλό βαθμό, συνδιοικεί τους διάφορους δη-

14. Δηλώσεις του Γ. Στουρνάρα, Γενικού Διευθυντή του ΙΟΒΕ, Μάιος 2011.

μοσίους οργανισμούς και πρωταρχικά αγωνίζεται για τη διατήρηση στους προνομιούχους κυρίως υπαλλήλους των «κεκτημένων», ως απόλυτης αξίας. Ενώ οι κυβερνήσεις προσπαθούν ακόμη να κερδίσουν την υποστήριξη των ψηφοφόρων, οι ομάδες ειδικών συμφερόντων αγωνίζονται να διασφαλίσουν και να ενισχύσουν το μερίδιό τους στο κοινωνικό προϊόν. Με την έντονη αντίδρασή τους σε οποιαδήποτε υποχώρηση, καθιστούν την προοπτική μεταρρύθμισης μια εξαιρετικά συγκρουσιακή υπόθεση που περιορίζει τη διάθεση των κυβερνήσεων να στοχεύουν σε μεταρρυθμίσεις.¹⁵

Η μεγάλη λοιπόν μεταφορά πόρων από την Ε.Ε. είχε και το αρνητικό αποτέλεσμα να ενισχύει την κομματικοκρατία, μετατρέποντας και το υπόδειγμα δημόσιας διοίκησης σε καθολικά ιεραρχικό, με τα χαμηλότερα επίπεδά της να έχουν τελείως δευτερεύοντα ρόλο. Οι δωρεές όμως περικόπτονται και σε δύο-τρία χρόνια προβλέπεται να σταματήσουν τελείως, ενώ τα δάνεια έχουν δημιουργήσει ένα δημόσιο χρέος περίπου 305 δις ευρώ, 120% του ΑΕΠ¹⁶ από 18% που ήταν το 1970. Με την έντονη αυξητική του τάση και την παράλληλη μείωση του ΑΕΠ προβλέπεται να φθάσει το 150% το 2012.¹⁷

Οι τάσεις αυτές, τις οποίες γνώριζε πλήρως η Κομισιόν (ανακοίνωση κοινοτικού επιτρόπου 26/5/2011) και επισήμανε με αυστηρότητα η Τράπεζα της Ελλάδος, το καλοκαίρι του 2009, δεν προκάλεσαν την απαραίτητη κρατική παρέμβαση. Αντίθετα καταβάλλονταν προσπάθειες, στην αρχή να μην κοινοποιούνται στην Ελλάδα και το εξωτερικό οι αδύνατες πλευρές της οικονομικής δραστηριότητας και, στη συνέχεια, να παρουσιάζεται η οικονομία στα πρόθυρα της χρεοκοπίας.¹⁸ Επιταχύνθηκε έτσι ο ρυθμός αύξησης του δημοσίου χρέους που βαθμιαία απέκτησε μια εσωτερική αυξητική δυναμική από τη διόγκωση των επίσημων τοκοχρεωλυσιών για την εξυπηρέτησή του (γύρω στα 60 δισεκατομμύρια ευρώ, σχεδόν 25% του ΑΕΠ), προκαλώντας και μια βαθιά δημοσιονομική κρίση.¹⁹

Ανώ των δύο τρίτων από τα τοκοχρεωλύσια για την εξυπηρέτηση του χρέους διοχετεύονται στους δανειστές του εξωτερικού, ενώ τα ασφαλιστρα

15. Στ. Ιωαννίδης, «Η κρίση και το πρόβλημα της διακυβέρνησης στην ελληνική οικονομία», ένθετο *Η Καθημερινή*, 27/05/2011.

16. Ελληνική Στατιστική Αρχή, 25/4/2011.

17. OECD, *OECD Economic Outlook*, 2011, τχ. 1, Organization for Economic Cooperation and Development, Παρίσι, Μάιος 2011.

18. Β. Μαρκεζίνης, *Η Ελλάδα των κρίσεων. Ένα προσωπικό δοκίμιο*, Λιβάνης, Αθήνα 2011.

19. Δ. Σπαρτιώτης - Γ. Στουρνάρας, *Τα θεμελιώδη αίτια της κατάρρευσης των τραπεζών και των χρηματοπιστωτικών αγορών. Η εμπειρία 2007-2008*, Gutenberg, Αθήνα 2010.

πιστωτικού κινδύνου έχουν υπερβεί και τις 1.500 μονάδες βάσης, καθιστώντας απαγορευτικό τον περαιτέρω μακροπρόθεσμο δανεισμό από τις αγορές. Η ελληνική οικονομία δεν θα μπορέσει να καλύψει τις υποχρεώσεις για πληρωμή των τοκοχρεωλυσιών δίχως την εισροή νέων πόρων από πρόσθετα δάνεια, αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας και άλλα μέτρα.

Οι ετήσιοι τόκοι ανέρχονται σε περίπου 15 δις (6,7% του ΑΕΠ), όσα σχεδόν για μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, και το πρωτογενές δημοσιονομικό έλλειμμα (δίχως δηλαδή τους τόκους) σε περίπου 10 δις ευρώ. Και τα δύο εξυπηρετούνται από δανειακούς πόρους, διογκώνοντας περαιτέρω το δημόσιο χρέος σε μια «παγίδα και τυραννία χρέους».²⁰ Πρόκειται για μια «δημοσιονομική κατοχή δυσβάστακτου χρέους», όπως χαρακτηρίστηκε πρόσφατα στο ελληνικό κοινοβούλιο. Από τα μέσα όμως της δεκαετίας του 1980 ο τότε πρωθυπουργός δήλωνε ότι «καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε και, εάν το χρέος δεν αφανιστεί, θα αφανίσει την Ελλάδα».

Με την έκτακτη δανειακή ενίσχυση της Ε.Ε. και του ΔΝΤ τον Μάιο του 2010 επιβλήθηκε μια δραστική δημοσιονομική προσαρμογή και, από την αλόγιστη σπατάλη δάνειου πλούτου, περάσαμε απότομα στη φάση αποπληρωμής των χρεών. Οι όροι του δανεισμού καταγράφηκαν λεπτομερώς σε ένα σχετικά ισορροπημένο, αν και υπεραισιόδοξο ως προς τις δυνατότητες και την ανταξία του πολιτικού συστήματος πρόγραμμα δράσης, το Μνημόνιο, που έγινε νόμος του κράτους. Στην εφαρμογή του όμως βασίζεται μέχρι σήμερα κυρίως σε ισοπεδωτικές περικοπές εισοδημάτων και κρατικών δαπανών που συνεπάγονται εμβάθυνση της ύφεσης: από αύξηση 1,9% το 2009, το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 4,5%, στα 225 δις ευρώ, το 2010 και προβλέπεται περαιτέρω μείωση το 2011 κατά 3% και πλέον.²¹

Το χειρότερο δε είναι πως η οικονομία μπήκε σε ένα φαύλο κύκλο συρρίκνωσης των εισοδημάτων η οποία προκαλεί μείωση της ζήτησης στις εμπορικές αγορές και την αγορά εργασίας, με περαιτέρω μείωση των εισοδημάτων. Αν και πολλές μεταρρυθμίσεις θεωρούνται τελείως απαραίτητες από με-

20. Ch. Hugh Smith, «Why the world is financially doomed», www.oftwominds.com, 2011.

21. Τράπεζα της Ελλάδος, «Έκθεση για τη Νομισματική Πολιτική 2010-2011», Αθήνα Φεβρουάριος 2011 και Τράπεζα της Ελλάδος, «Ετήσια Έκθεση του Διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος», Αθήνα 18/4/2011. Για το 2011 το ΚΕΠΕ προβλέπει μείωση του ΑΕΠ κατά 4% (Απρίλιος 2011), η Κομισιόν κατά 3,5% (Εαρινές Προβλέψεις 2011) και ο ΟΟΣΑ κατά 2,9% (Μάιος 2011). Ο ΟΟΣΑ είναι αισιόδοξος για το 2012 (αύξηση 0,6%) αλλά εκτιμά ότι η ανεργία θα κυμανθεί άνω του 16% του εργατικού δυναμικού το 2011 και το 2012.

γάλο μέρος του πληθυσμού, εκδηλώνονται έντονες αντιδράσεις που θέτουν σοβαρά σε κίνδυνο την κοινωνική συνοχή.²²

β. Εξυπηρέτηση και μείωση του χρέους

Το δημοσιονομικό έλλειμμα ή πλεόνασμα προσδιορίζει την ονομαστική αύξηση ή μείωση του χρέους αντίστοιχα. Ο λόγος όμως του χρέους προς το ΑΕΠ εξαρτάται και από την ανάπτυξη ή συρρίκνωση της οικονομίας. Από τα τέλη του 2009 παρατηρείται ραγδαία αύξηση του χρέους ως ποσοστού του ΑΕΠ γιατί και το έλλειμμα παραμένει υψηλό, παρά τη σημαντική μείωσή του τον τελευταίο χρόνο, και η οικονομία παρουσιάζει έντονα αρνητικό ρυθμό στην εξέλιξή της. Με χρέος άνω του 130% του ΑΕΠ απαιτείται ρυθμός οικονομικής ανάπτυξης ανώτερος του μέσου επιτοκίου των δανείων (5% περίπου κατά μέσον όρο), για τη μείωση του λόγου χρέος/ΑΕΠ. Επειδή η επίτευξη του ρυθμού αυτού είναι εξαιρετικά απίθανη στις σημερινές συνθήκες, χρειάζεται να αξιοποιηθούν συστηματικά οι πολλοί άλλοι τρόποι εξοικονόμησης πόρων για τη μείωση του χρέους.

Τεχνικά, για να αντιστραφεί η συνεχιζόμενη διόγκωση του χρέους χρειάζεται μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος, στη συνέχεια η δημιουργία πρωτογενούς πλεονάσματος και, βαθμιαία, η επίτευξη πλεονάσματος του κρατικού προϋπολογισμού. Όταν οι ετήσιες δαπάνες του προϋπολογισμού είναι μεγαλύτερες από τα έσοδά του, το χρέος θα δημιουργηθεί πάλι σε μερικά χρόνια, έστω και εάν υπήρχε τρόπος ολοκληρωτικής απόσβεσής του με δωρεές, έσοδα από την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, αναδιάρθρωση ή άλλους τρόπους. Κάθε λοιπόν αίτημα για πρόσθετη βοήθεια προσκρούει στην αδύρητη αυτή πραγματικότητα.

Υπεραισιόδοξη είναι και η ελπίδα ότι, εάν τα επιτόκια περιοριστούν σημαντικά, για παράδειγμα στο 4-5%, το πρόβλημα επιλύεται με την επάνοδο στις διεθνείς αγορές. Εάν αυτό συνέβαινε σε συνθήκες αυξανόμενου χρέους, όπως οι σημερινές, θα επιτάχυνε τον ρυθμό αύξησής του, με αποτέλεσμα τη μετάθεση σε μελλοντικό χρόνο ενός πιο έντονου δημοσιονομικού προβλήματος. Παρότι οι ΗΠΑ, επί παραδείγματι, δανείζονται με επιτόκια χαμηλότερα του 3%, ανπουχούν έντονα για ενδεχόμενη συνέχιση της πιστωτικής χαλάρωσης που έχει οδηγήσει το χρέος σε σχεδόν 100% του ΑΕΠ, όπως ήδη αναφέρθηκε.

22. Ρ. Φακιολάς, «Ύφεση και κρίση δημοσίου χρέους στην ελληνική οικονομία», *Τετράδια Πολιτικής Επιστήμης*, 2011.

Η υψηλή φορολογία στους μισθούς και τις συντάξεις, που εφαρμόζεται τον τελευταίο χρόνο, είναι τεχνικά πιο εύκολη από εκείνη στις επιχειρήσεις η οποία είναι χρονοβόρα γιατί εμπλέκεται κατά κανόνα σε δικαστικές διαδικασίες. Χαρακτηρίζονται όμως και οι δύο από φθίνουσα απόδοση εξαιτίας της προϊούσας ύφεσης που συνεπάγονται. Στη μέχρι τώρα προσπάθεια εξοικονόμησης δαπανών μειώνονται κατά κύριο λόγο οι δημόσιες επενδύσεις. Αυτό έχει έντονα αρνητική επίδραση στην οικονομική δραστηριότητα βραχυπρόθεσμα αλλά και στη μελλοντική ανάπτυξη της οικονομίας, αφού οι δημόσιες επενδύσεις δεν αναπληρώνονται από ιδιωτικές (το ποσοστό της ιδιωτικής αποταμίευσης έχει μειωθεί στο 2% του ΑΕΠ, έναντι 8% προ της κρίσης). Προγραμματίζεται ακόμη η επώδυνη κοινωνικά κατάρνηση υπηρεσιών και περικοπή επιχορηγήσεων, κυρίως των πιο δαπανηρών που σχετίζονται με το κοινωνικό κράτος.

γ. Αναδιάρθρωση χρέους και επιστροφή στη δραχμή

Η αναδιάρθρωση μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους,²³ σε ήπια ή δραστική μορφή, αυθαίρετα ή με συναίνεση των πιστωτών (που δεν είναι καθόλου εύκολη γιατί τόσο το χρέος όσο και οι πιστωτές είναι διαφόρων κατηγοριών). Εξαιτίας της μεγάλης εννοιολογικής ευρύτητας του όρου, τα επιχειρήματα υπέρ και κατά της αναδιάρθρωσης μπορεί να είναι εξίσου βάσιμα, ανάλογα με την ειδική έννοια που του αποδίδεται.

Επώνυμοι και μη διακηρύσσουν ότι με συστηματικές μεταρρυθμίσεις και την πρόσφορη αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας η χώρα μπορεί να πετύχει την κανονική αποπληρωμή του χρέους. Το «κούρεμα» που σχετίζεται και

23. Ο όρος αναδιάρθρωση έχει πολλές έννοιες: επιμήκυνση του Μνημονίου κατά 2-4 χρόνια για την ηπιότερη δημοσιονομική προσαρμογή με ή δίχως πρόσθετους πόρους· επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του λοιπού χρέους δίχως τη σύμφωνη γνώμη των πιστωτών που αποτελεί «πιστωτικό γεγονός [credit event]» περικοπή αποτίμησης («κούρεμα»-haircut) της αξίας του χρέους· αγορά με κοινοτικούς πόρους ελληνικών ομολόγων από τη δευτερογενή αγορά με μικρότερη από την ονομαστική τους αξία· οι ομολογιούχοι να αγοράσουν νέα ομόλογα μετά τη λήξη αυτών που κατέχουν· έκδοση νέων ομολόγων με την εγγύηση της Ευρωζώνης για ανταλλαγή με εκείνα που κατέχουν τώρα οι πιστωτές αλλά με επιμήκυνση του χρόνου εξόφλησης και χαμηλότερο επιτόκιο εφόσον θα έχουν κοινοτική εγγύηση· ανταλλαγή βραχυπρόθεσμου χρέους με μακροπρόθεσμο· μονομερής αναδιάρθρωση που ισοδυναμεί με χρεοκοπία, όπως η μη εξόφληση τοκοχρεωλυσιών, η μη καταβολή τόκων για συγκεκριμένα ομόλογα για ορισμένο χρόνο, η οριστική και απόλυτη χρεοκοπία. Η Ευρωζώνη δεν διαθέτει συντεταγμένο μηχανισμό αναδιάρθρωσης για καμία από αυτές τις εναλλακτικές.

με τη συμμετοχή των ιδιωτών επενδυτών στο κόστος διάσωσης, δηλαδή η περικοπή της ονομαστικής αξίας των δανείων από ιδιωτικές τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία και ιδιώτες που έχουν επενδύσει σε τίτλους του ελληνικού δημοσίου, θα είχε βέβαια αρνητικές επιπτώσεις στα περιουσιακά τους στοιχεία. Και καταστροφικές συνέπειες στην πρόσβαση της ίδιας της κυβέρνησης και των επιχειρήσεων στις διεθνείς αγορές κεφαλαίων.²⁵ Οι ελληνικές τράπεζες και τα ασφαλιστικά ταμεία που έχουν εγγράψει στην ονομαστική τους αξία τα κρατικά ομόλογα και έντοκα γραμμάτια που κατέχουν θα μείωναν την αξία του χαρτοφυλακίου τους και θα χρειάζονταν άμεση κρατική στήριξη για να συνεχίσουν την λειτουργία τους. Υπάρχει επίσης το πρόβλημα που θα προκληθεί από τυχόν εσπευσμένη απόσυρση πολλών τραπεζικών καταθέσεων. Η ΕΚΤ δηλώνει ότι θα αποκλείσει την Ελλάδα από την προεξόφληση εγγυημένων τραπεζικών γραμματίων εάν γίνει έστω και ήπια αναδιάρθρωση του χρέους (18/5/2011). Προσθέτει όμως, όπως και οι άλλοι κοινοτικοί αξιωματούχοι, ότι ενδέχεται να αναθεωρηθεί επί το ευνοϊκότερο η στάση τους, εάν η Ελλάδα σημειώσει προόδους στις μεταρρυθμίσεις.

Παρόμοια περίπου ισχύουν και για τις τράπεζες του σκληρού πυρήνα της Ευρωζώνης που κατέχουν ομόλογα των χωρών της περιφέρειας αξίας 900 δις ευρώ περίπου. Υπενθυμίζεται ότι το ελληνικό δημόσιο χρέος ανέρχεται στο 1,6% του συνολικού της Ευρωζώνης και βαθμιαία μεταβιβάζεται από τους ιδιώτες στις κυβερνήσεις και τις κρατικές τράπεζες. Ιδιαίτερη περίπτωση αποτελεί η Γερμανία, οι τράπεζες της οποίας υπολογίζεται ότι κατέχουν ελληνικά ομόλογα αξίας 40 δις ευρώ περίπου, συγκεντρωμένα κυρίως σε κρατικές και πρόσφατα κρατικοποιημένες τράπεζες. Θα είναι λοιπόν πολιτικά πιο εύκολο για τη γερμανική κυβέρνηση να βοηθήσει τις δικές της τράπεζες, αντί να προσφέρει νέα βοήθεια στην Ελλάδα.

Αν γίνει οποιοδήποτε είδους αναδιάρθρωση, έστω και από μία μόνο χώρα, οι πιστωτές θα αναρωτηθούν ποια θα είναι η επόμενη. Ελλοχεύει δε ο κίνδυνος αύξησης της αβεβαιότητας και κερδοσκοπίας στις αγορές, με αρνητικές συνέπειες στις υπόλοιπες εύαλωτες χώρες της Ευρωζώνης και κρίση εμποτισμένης στο σύνολο του ευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Αν δεν επιβιώσει η Ευρωζώνη, προειδοποιούν πολλοί αξιωματούχοι της Ε.Ε., δεν θα επιβιώσει ούτε η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Διατυπώνονται, όμως, και αντίθετες εκτιμήσεις. Έχει μειωθεί το επιτόκιο δανεισμού και έχει επιμκυνθεί ο χρόνος αποπληρωμής των δανείων από

24. Δηλώσεις του Διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος, 18/4/2011.

την Ε.Ε. και το ΔΝΤ σε Ελλάδα και Ιρλανδία (Μάρτιος 2011). Συζητείται ήδη περαιτέρω επιμήκυνση (Σύνοδος Λουξεμβούργου 07/05/2011) και εξετάζονται παρόμοιες ενέργειες για τα άλλα δάνεια. Και η ΕΚΤ έχει αγοράσει ατύπως ελληνικά ομόλογα αξίας 20-30 δις ευρώ σε τιμή κατώτερη της ονομαστικής τους, ενώ η Γερμανία δεν αποκλείει πλέον «πρόσθετα μέτρα αν υπάρχουν ενδείξεις ότι το χρέος δεν είναι βιώσιμο». Δεν πρέπει, λοιπόν, να αποκλείεται μια συναινετική επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής (με το ίδιο ή διαφορετικό επιτόκιο) και μείωσης του επιτοκίου. Γιατί όχι και «κουρέματος», εάν η χώρα πείσει ότι είναι αποφασισμένη να προχωρήσει στη μείωση του χρέους. Τίθεται, επίσης, το ερώτημα εάν θα ήταν καλύτερο να γίνει τώρα η αναδιάρθρωση, εφόσον είναι προϋπόθεση για ένταξη στον προτεινόμενο μόνιμο μηχανισμό στήριξης το 2013, την οποία πιθανότατα θα επιδιώξει η Ελλάδα.

Το κόστος από μια αναδιάρθρωση δεν αμφισβητείται. Μπορεί όμως να μειωθεί σημαντικά αν αξιοποιηθούν τα οφέλη από αυτήν. Από τα οφέλη, λόγω χάρη, το δημόσιο μπορεί να καλύψει τη ζημιά των τραπεζών και των ασφαλιστικών ταμείων, θέτοντας και πρόσθετους όρους για τη βοήθεια αυτή. Εξάλλου, ο αποκλεισμός της χώρας από τις διεθνείς αγορές δεν θα έχει μεγάλη σημασία αφού, έτσι κι αλλιώς, οι οικονομικές αρχές δεν θα αποταθούν σε αυτές για μακρύ χρονικό διάστημα, οπότε και τα υψηλά ασφάλιστρα πιστωτικού κινδύνου δεν θα έχουν κόστος. Όταν τελικά επανέλθει στις αγορές, η Ελλάδα θα είναι σε καλύτερη δημοσιονομική κατάσταση, με μικρότερες επιβαρύνσεις για τοκοχρεωλύσια.

Σημειώνεται, τέλος, ότι με ικανοποιητική πρόοδο στις μεταρρυθμίσεις, δεν αποκλείεται να καμφθούν οι αντιδράσεις για την έκδοση κάποιας μορφής ευρωομολόγου που θα διευκόλυνε την Ελλάδα και τις λοιπές υπερχρεωμένες χώρες να βγουν σύντομα στις αγορές. Κύριο επιχείρημα για τις έντονες προς το παρόν αντιδράσεις, ιδίως εκ μέρους της Γερμανίας, είναι το ενδεχόμενο να ατονήσουν οι προσπάθειες για σύντομη επίτευξη δημοσιονομικού πλεονάσματος και να εδραιωθεί περαιτέρω η πρακτική «κοινωνικοποίησης των χρεών και ιδιωτικοποίησης των κερδών».

Στις 26/5/2011, η ολλανδική κυβέρνηση ζήτησε την έκδοση ελληνικών ομολόγων με ενέχυρο περιουσιακά στοιχεία του κράτους οπότε, εάν δεν αποπληρώνονται κανονικά, τα στοιχεία αυτά θα περάσουν στην κυριότητα των κομιστών των ομολόγων. Εάν, πάλι, το περιουσιακό στοιχείο αποκρατικοποιηθεί, το ομόλογο θα εξοφληθεί κανονικά με τους πόρους που θα προκύψουν. Για να λάβει λοιπόν η Ελλάδα την πρόσθετη βοήθεια που ζητεί, πρέπει

να δώσει ως εγγύηση μέρος της δημόσιας περιουσίας, όρος βεβαίως που δεν περιποιεί τιμή στη χώρα. Προτάθηκε επίσης η δημιουργία ενός ανεξάρτητου οργανισμού που θα προωθεί τις αποκρατικοποιήσεις και δεν θα ελέγχεται από την ελληνική κυβέρνηση.

Η επιστροφή στη δραχμή παρέχει τη δυνατότητα υποτίμησης που ενισχύει τις εξαγωγές και αυξάνει τις πληθωριστικές πιέσεις. Υποβαθμίζεται έτσι το επίπεδο διαβίωσης και εξοικονομούνται πόροι για την εξυπηρέτηση του χρέους. Σύντομα όμως απαιτείται νέα υποτίμηση γιατί, με την άνοδο των τιμών, εξασθενεί το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα των εξαγωγών. Με τη σημερινή κακή οικονομική κατάσταση, η ισοτιμία ευρώ/δραχμής θα προσδιοριστεί τουλάχιστον 50% πάνω από εκείνη του 2001. Και θα ανέρχεται συνεχώς, με κάθε άνοδο του πληθωρισμού της χώρας πάνω από τον σχετικά χαμηλό στην Ευρώζωνη.

Επειδή η αποπληρωμή των ομολόγων γίνεται σε ευρώ, στο νόμισμα που εκδόθηκαν, τα τοκοχρεωλύσια θα αυξάνονται σε δραχμές. Η δυνατότητα δε νέου δανεισμού θα είναι περιορισμένη και η οικονομία θα αποκοπεί από ένα ισχυρό νόμισμα που μπορεί να αποτελέσει σημαντικό αναπτυξιακό παράγοντα στο μέλλον. Προκύπτει, επομένως, ότι η διατήρηση του ευρώ και η παραμονή στην Ευρωζώνη αποτελούν ίσως επιλογή σωτηρίας για την Ελλάδα.

δ. Εσωτερική υποτίμηση

Εάν μειωθούν οι τιμές μπορεί να επιτευχθεί μια εσωτερική υποτίμηση και περιορισμός της τελικής κατανάλωσης, καθιστώντας πιο ανταγωνιστική τη διάθεση αγαθών στο εξωτερικό. Αυτό βιώνει πρόσφατα η ελληνική οικονομία, παρότι βασίζεται σε υψηλό βαθμό στην εσωτερική ζήτηση, έχει δηλαδή υψηλό βαθμό αυτόρκειας, ενώ για λόγους κυρίως oligοπωλιακής οργάνωσης της αγοράς αυξάνονται και οι τιμές με κάθε αύξηση του ΦΠΑ και ο πληθωρισμός στις τιμές των υπηρεσιών παραμένει υψηλός. Ο ΟΟΣΑ εκτιμά ότι ο πληθωρισμός θα μειωθεί στο 2,6% 2011 από 4,1% πέρυσι και στο 0,7% το 2012.²⁵ Με τη μείωση των τιμών παραγωγής και την ανάκαμψη της ζήτησης σε πολλές χώρες, οι εξαγωγές βιομηχανικών και επεξεργασμένων αγροτικών προϊόντων και τροφίμων αυξήθηκαν κατά 10,8% το 2010, έναντι μείωσης κατά 18,2% το 2009. Και αυξήθηκαν περαιτέρω κατά 28% τους δύο πρώτους μήνες του 2011, έναντι των αντίστοιχων μηνών του προηγούμενου χρόνου. Οι εισαγωγές όμως παρέμειναν σχεδόν στάσιμες, 19,4% και 19,0% του ΑΕΠ και

25. OECD, *OECD Economic Outlook*, ό.π.

οι εξαγωγές στο 7,1% και 6,2% το 2010 και 2011 αντίστοιχα, διατηρώντας τη μεγάλη ελλειμματικότητα στο εμπορικό ισοζύγιο στο 10%-11% του ΑΕΠ.²⁶

Οι διαρθρωτικές αδυναμίες της ελληνικής οικονομίας υπονομεύουν την ανταγωνιστικότητα η οποία όμως εξαρτάται και από εξωτερικούς και αστάθμητους παράγοντες, όπως η ισοτιμία του ευρώ με άλλα νομίσματα, η πορεία της ευρωπαϊκής οικονομίας και οι επιπτώσεις των δρομολογημένων οικονομικών μεταρρυθμίσεων στην οικονομική διακυβέρνηση της Ε.Ε.²⁷ Δεν ευνοείται δε από τη συνεχή μείωση της ισοτιμίας δολαρίου/ευρώ (γύρω στο 1/1,45 το 2011), εξαιτίας κυρίως της συνεχιζόμενης πιστωτικής χαλάρωσης των ΗΠΑ. Ούτε θα βελτιωνόταν με το «κούρεμα» των ομολόγων γιατί, όπως αναφέρθηκε, δίχως τις μεταρρυθμίσεις το χρέος θα αυξανόταν πάλι.

Η αύξηση πάντως των εξαγωγών από το 2010 δεν παύει να είναι μια ενθαρρυντική εξέλιξη. Το ίδιο και εκείνη στα έσοδα από την εμπορική ναυτιλία, ως αποτέλεσμα κυρίως της τόνωσης του διεθνούς εμπορίου. Υπάρχουν όμως ακόμη πολλά εμπόδια για την καλύτερη αξιοποίηση του εξωτερικού τουρισμού. Με τους πολλούς κλάδους που δραστηριοποιεί (περιλαμβανομένου και του εσωτερικού τουρισμού δια μέσου της αύξησης των εισοδημάτων), συμβάλλει κατά περίπου 15% στη διαμόρφωση του ΑΕΠ και απέφερε 9,6 δις ευρώ το 2010, με πρόβλεψη αύξησης μέχρι και άνω του 10% το 2011.

Η εσωτερική υποτίμηση επιτυγχάνεται και εάν οι πραγματικοί μισθοί μειώνονται περισσότερο από την παραγωγικότητα, όπως το 2010 που μειώθηκαν κατά 8%, ενώ η παραγωγικότητα μόνο κατά 4%. Ενδέχεται να συμβεί το ίδιο και το 2011. Η παραγωγικότητα έχει μεγάλα περιθώρια σταθεροποίησης και κατόπιν ανόδου, με τη μερική έστω (βλέπε πιο κάτω) απελευθέρωση των επαγγελματιών, τη μείωση της σπατάλης και διαφθοράς στο δημόσιο, τη βελτίωση στη λειτουργία και τη συρρίκνωσή του, παράλληλα με την επέκταση του ιδιωτικού τομέα.²⁸

ε. Επίδοση των ελληνικών τραπεζών. Κρατικές εγγυήσεις

Τα τέσσερα πακέτα στήριξης των τραπεζών συνολικού μεγέθους περίπου 98 δις ευρώ που χορηγήθηκαν από τις δύο τελευταίες κυβερνήσεις αποτελούν αποκλειστικά σχεδόν από κρατικές εγγυήσεις και δεν επιβαρύνουν το δημοσιονομικό έλλειμμα ή το δημόσιο χρέος. Έναντι των εγγυήσεων οι τρά-

26. Στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής.

27. Eurobank Research, «Latest macro & market developments», Μάρτιος 2011.

28. Γκ. Χαροδούβελης, *Η Καθημερινή*, 20/03/2011.

πεζες υποχρεούνται να παραχωρήσουν στο κράτος προνομιούχες μετοχές ίσης αξίας, επιβαρύνονται με τόκους και στα διοικητικά τους συμβούλια διορίζεται κυβερνητικός επίτροπος με δικαίωμα αρνησικυρίας (βέτο) στις στρατηγικές τους επιλογές. Κατέχουν δε, μαζί με τα ασφαλιστικά ταμεία, κρατικά ομόλογα αξίας περίπου 90 δις ευρώ. Με άλλα λόγια, το κράτος σπηρίζει τις τράπεζες πρωταρχικά για τις δικές του ταμειακές ανάγκες: δίχως αμφιβολία, όμως, και για να παρέχουν την τελείως απαραίτητη στη σύγχρονη οργάνωση της παραγωγής ρευστότητα στην οικονομία, με δεδομένο ότι μια τραπεζική κρίση προκαλεί κατά κανόνα εμβάθυνση και επιμήκυνση της διάρκειας της οικονομικής ύφεσης.²⁹

Οι τράπεζες τιπολοιοούν τις κρατικές εγγυήσεις και, ανεξάρτητα από την αξιολόγηση των διεθνών οίκων,³⁰ προεξοφλούν τα σχετικά ομόλογα στην ΕΚΤ με το χαμηλό επιτόκιο 1%, έναντι 0,25% της Fed. Έχουν ήδη δανειστεί περίπου 95 δις ευρώ (η Ιρλανδία 190 δις ευρώ!). Όπως ήδη αναφέρθηκε, η ΕΚΤ αύξησε το επιτόκιο στο 1,25%, προεξοφλεί δε τα ομόλογα με μείωση γύρω στο 20% της αξίας τους και απαιτεί τα ενέχυρα που προσκομίζονται να συνοδεύονται από σχέδιο σταδιακής απεξάρτησης από την στήριξη της.

Με τα πιο πάνω δεδομένα, την κατά 40 δις ευρώ μείωση των καταθέσεων από τις αρχές του 2010,³¹ την αύξηση στα επισφαλή δάνεια στο 10,4% (26,8% δις ευρώ) έναντι 7,7% το 2009, τις καθυστερήσεις στα στεγαστικά δάνεια και τις χιλιάδες ρυθμίσεις δανείων, οι τελευταίες κρατικές εγγυήσεις των 30 δις ευρώ στις ελληνικές τράπεζες (Μάιος 2011) δεν προβλέπεται να ανακουφίσουν άμεσα την αγορά, αν και θα οδηγήσουν σε πιέσεις για αυξημένες προεξοφλήσεις από την ΕΚΤ. Παρότι όμως η διεθνής διατραπεζική αγορά παραμένει κλειστή για αυτές, οι τράπεζες έχουν πραγματοποιήσει σημαντικές κινήσεις ενίσχυσης της κεφαλαιακής τους επάρκειας, που μένει όμως να επιβεβαιωθούν από τα νέα stress tests τον Ιούνιο 2011.

στ. Απασχόληση και ανεργία

Με τη δραματική επιδείνωση στην αγορά εργασίας το 2010, η ανεργία έφθασε στο 15,9% του εργατικού δυναμικού (787.000 άτομα) τον Φεβρουάριο

29. Δ. Σπαρτιώτης - Γ. Στουρνάρας, *Τα θεμελιώδη αίτια της κατάρρευσης των τραπεζών και των χρηματοπιστωτικών αγορών. Η εμπειρία 2007-2008*, ό.π.

30. Δεν είναι ακριβώς γνωστό πόσο δυσχεραίνεται η προεξόφληση ομολόγων που αξιολογούνται ως κατηγορία «junk» [σκοουπίδια].

31. Τράπεζα της Ελλάδος, 13/05/2011.

του 2011 (από τους χειρότερους μήνες στην αγορά εργασίας), έναντι 12,1% τον αντίστοιχο μήνα του 2010, ενώ και η απασχόληση μειώθηκε κατά 5,1%.³² Παρά τη διατήρηση ακόμη της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, η ανεργία ανήλθε στο 40% στους νέους 15-26 ετών και στο 19,9% στις γυναίκες. Προβλέπεται δε περαιτέρω επιδείνωση γιατί δεν διαφαίνεται σύντομη και σημαντική ανάκαμψη στις κατασκευές, από τη μείωση των οποίων προέρχεται υψηλό ποσοστό των ανέργων. Αρνητική ένδειξη αποτελεί και η αύξηση του αριθμού των επιχειρήσεων που χρωστούν δεδουλευμένα μηνών. Αν και οι ελάχιστες αμοιβές είναι ακόμη από τις υψηλότερες εκείνων της Ευρώπης, οι αγορές εργασίας παρουσιάζουν υψηλό βαθμό ευελιξίας: παρά τις έντονες συνδικαλιστικές αντιδράσεις, οι αποκεντρωμένες επιχειρηματικές συμβάσεις, φανερές και κυρίως άτυπες, κερδίζουν έδαφος εις βάρος των κλαδικών, διευρύνεται το διευθυντικό δικαίωμα και επιμηκύνεται η διάρκεια των ατομικών συμβάσεων. Εκφράζονται επιπλέον ανησυχίες από τις ενδείξεις ότι η ευελιξία προσδιορίζεται πρωταρχικά από την αδήλωτη απασχόληση και λιγότερο από τις επιχειρησιακές συμβάσεις. Ένα τρίτο σχεδόν των απασχολούμενων είναι ανασφάλιστο και οι μισές περίπου νέες προσλήψεις είναι για μερική απασχόληση. Ο ΟΟΣΑ³³ προβλέπει ότι η ανεργία θα κυμανθεί άνω του 16% το 2011 και 2012, παρά την προβλεπόμενη περιορισμένη ανάκαμψη από τα τέλη του 2012.

Από άποψη διάρθρωσης, μειώθηκε ο αριθμός των αυτοαπασχολούμενων στον αγροτικό τομέα αλλά διογκώθηκε στον αστικό. Παρά τα υψηλά ενοίκια και τον πληθωρισμό των περισσότερων αστικών επαγγελματιών, αρκετοί επιβιώνουν χάρη κυρίως στη σκληρή και συχνά οικογενειακή εργασία. Υπάρχουν όμως και άλλοι, δυστυχώς όχι λίγοι, που πορεύονται με βάση την ευρεία φοροδιαφυγή και την ευκαιριακή υπερτιμολόγηση των προϊόντων τους, ιδίως σε περιόδους αιχμής. Ευνοϊκή εξέλιξη αποτελεί το γεγονός ότι με τη δημοσιονομική αυστηρότητα που εφαρμόζεται τον τελευταίο χρόνο, μερικοί άρχισαν να ασχολούνται σε αγροτικές εργασίες που απαιτούν αυξημένα επαγγελματικά προσόντα. Ένα σημαντικό δε ποσοστό των αυτοαπασχολούμενων στον αστικό τομέα καταφεύγουν στη μισθωτή εργασία, μεταβάλλοντας αισθητά τη διάρθρωση της απασχόλησης κατά θέση στο επάγγελμα.

32. Μηνιαίες Έρευνες Εργατικού Δυναμικού της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής.

33. OECD, *OECD Economic Outlook*, ό.π.

ζ. Οι μεταρρυθμίσεις

Μέχρι τον Απρίλιο του 2011 είχαν πραγματοποιηθεί σημαντικές μεταρρυθμίσεις στο ασφαλιστικό και το εργασιακό, παρά τη μερική μόνο μέχρι τώρα απελευθέρωση των κλειστών επαγγελματιών, που αποφασίστηκε να ολοκληρωθεί σύντομα μετά την 1/7/2011. Περικοπές έχουν γίνει και στους μισθούς και συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων, που δεν είναι όμως μεγαλύτερες από τη συνολική μείωση του εργατικού εισοδήματος στον ιδιωτικό τομέα, εάν υπολογιστούν οι απολύσεις και η επεκτεινόμενη εφαρμογή των επιχειρησιακών συμβάσεων, όπως ήδη αναφέρθηκε. Έχει δε εξαγγελθεί η πρόσληψη ενός μόνο νέου υπαλλήλου για κάθε πέντε που αποχωρούν και προγραμματίζεται μικρή αύξηση των ωρών εργασίας στο δημόσιο, με ευρεία διακομματική συναίνεση. Ο χρόνος θα δείξει εάν οι εξελίξεις αυτές θα συνεχιστούν και εάν θα προκύψει το πολύ θετικό αποτέλεσμα για την οικονομία και την κοινωνία της μείωσης στη μεγάλη διαφορά του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων συγκριτικά με τα διεθνή πρότυπα και των πραγματικών αμοιβών, του δια βίου εισοδήματος και των συνθηκών εργασίας μεταξύ δημοσίου και ιδιωτικού τομέα. Ακόμη και όσοι δεν έχουν προσληφθεί με εξετάσεις του ΑΣΕΠ αλλά ως έκτακτοι, με σύμβαση ή και με απλές υπουργικές αποφάσεις, συνταξιοδοτούνται μετά 25-35 χρόνια, λαμβάνοντας όλες τις προαγωγές και τις οικονομικές ωριμάνσεις, με ασήμαντο έλεγχο της εργασιακής τους προσφοράς. Οι οριζόντιες περικοπές των δαπανών που εφαρμόζονται μέχρι τώρα δεν βοήθησαν τη βελτίωση της κατάστασης αυτής γιατί, στην προσπάθεια μείωσης των δαπανών, υποτιμάται η ανάγκη βελτίωσης στην αποτελεσματικότητα βασικών υπηρεσιών.

Παρά τα μεγάλα ελλείμματα και το ανερχόμενο δημόσιο χρέος, δεν φαίνεται να κάμπεται η ισχυρή αντίσταση στην περικοπή των πραγματικών μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, ιδιαίτερα στις ΔΕΚΟ που είναι και οι υψηλότεροι, ενώ το κράτος παραμένει δυσλειτουργικό και σπάταλο σε όλες τις βαθμίδες του. Καμιά όμως προσπάθεια ανασύνταξης δεν θα πετύχει δίχως τη ριζική αναδιάρθρωσή του που θα περιλαμβάνει και τον περιορισμό του αριθμού των υπαλλήλων, αντιμετωπίζοντας βέβαια τα δικαστήρια στην άρση της μονιμότητας. Η διατήρηση τόσο του μεγάλου αριθμού των μονίμων ή οιονεί μονίμων υπαλλήλων όσο και οι υψηλές αμοιβές σημαντικού ποσοστού εξ αυτών ευθύνεται κυρίως και για τις μεγάλες αποκλίσεις στην εκτέλεση του προϋπολογισμού.

η. Τήρηση των όρων του Μνημονίου

Δώδεκα μήνες μετά την υπογραφή του, δεν υπάρχει απάντηση στο ερώτημα εάν το Μνημόνιο πέτυχε ή απέτυχε γιατί, απλά, σε κύρια σημεία του δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί ή εφαρμόζεται πλημμελώς. Μετά τον περιορισμό των κρατικών δαπανών κατά 20% περίπου και την αύξηση της φορολογίας, ο αρχικός στόχος να μειωθεί το δημοσιονομικό έλλειμμα στο 8,1% το 2010 αναθεωρήθηκε στο 9,6% και τελικά έκλεισε στο 10,5%.³⁴ Μεγάλο μέρος της δημοσιονομικής προσαρμογής εκτιμήθηκε ότι θα προέλθει από έσοδα που δεν πραγματοποιήθηκαν εξαιτίας της ύφεσης και των ατελειών στον φοροεισπρακτικό μηχανισμό, ενώ πολλά χρονοδιαγράμματα παρουσιάζουν μεγάλες καθυστερήσεις και η δυναμική των μεταρρυθμίσεων φαίνεται να εξαντλείται, χωρίς να έχει ακόμη τονιστεί η διάσταση της ανάπτυξης. Μείωση της αισιοδοξίας στο επιχειρηματικό κλίμα επισημαίνει και η έκθεση Μαΐου 2011 του IOBE. Υπό την απειλή της άρνησης να εγκριθεί στα τέλη Μαΐου 2011 η πέμπτη δόση των 12 δις ευρώ του δανείου και με δεδομένο ότι αρκετοί υπουργοί της κυβέρνησης δεν πιστεύουν αυτό που κάνουν, πολλοί κοινοτικοί αξιωματούχοι μιλούν για πολιτική κόπωση σχετικά με τις μεταρρυθμίσεις και για μείωση της διάθεσης για αυτές μετά από τις συζητήσεις για αναδιάρθρωση του χρέους.

Το ισχυρό, όπως εθεωρείτο, ανάχωμα του δανείου απλώς απέτρεψε μεγαλύτερη αύξηση της ανεργίας και μείωση του ΑΕΠ. Ενώ δε οι ελπίδες για πολιτική λύση του αδιεξόδου με συμφωνία των κομμάτων στη σύσκεψη υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας (27/5/2011) δεν επαληθεύτηκαν, σοβαρές διαφορές απόψεων εκφράζονται και μεταξύ των μελών του υπουργικού συμβουλίου, όπως π.χ. για τα βασικά θέματα των αποκρατικοποιήσεων. Από τη συνεχιζόμενη, τέλος, συγκέντρωση των ελληνικών ομολόγων στις κοινωνικές υπηρεσίες και τις κυβερνητικά ελεγχόμενες τράπεζες προκύπτει ότι έχει μειωθεί επικίνδυνα η εμπιστοσύνη των δανειστών.

Επιπλέον, δεν έχει βελτιωθεί αισθητά η κατάσταση στις προμήθειες των νοσοκομείων, τις δαπάνες των ΔΕΚΟ και των ΟΤΑ και την εξυγίανση πολλών δημοσίων οργανισμών που δεν παράγουν ουσιαστικό έργο. Οι 40.000 περίπου υπάλληλοι του κράτους που αποχώρησαν το 2010 δεν έχουν λάβει ακόμη το εφάπαξ που δικαιούνται (υπολογίζεται σε 1,7 δις ευρώ), αρκετοί δε ούτε τη σύνταξή τους. Το χειρότερο, δεν έχουν οργανωθεί κατάλληλα οι κρατικές λειτουργίες που, μεταξύ άλλων, θα δημιουργούσαν ευνοϊκές συν-

34. Ελληνική Στατιστική Αρχή, 24/4/2011.

θήκες για την τόσο απαραίτητη αύξηση των ελληνικών και ξένων επενδύσεων. Η αύξηση των φορολογικών εσόδων που παρουσιάζει έντονη πτωτική τάση εξαιτίας της ύφεσης της οικονομίας αποτελεί ακόμη το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων και η περικοπή των δαπανών, εξαιρουμένων των δημοσίων επενδύσεων, το μικρότερο, 2/3 και 1/3 αντίστοιχα, ενώ θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο.³⁵

Στο ερώτημα εάν η Ε.Ε. θα αφήσει την Ελλάδα να πτωχεύσει, η απάντηση φαίνεται να είναι καταρχήν αρνητική. Εάν όμως αργότερα, και ιδιαίτερα το 2013, η Ελλάδα δεν έχει επιδείξει ικανή θέληση να αποτινάξει το βαρύ χρέος και να εισέλθει σε αναπτυξιακή τροχιά, η στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ενδεχόμενο να αλλάξει.

θ. Αξιοποίηση πηγών για άντληση πόρων. Η δημόσια περιουσία

Για να συμβάλει σημαντικά στη βελτίωση της δημοσιονομικής κατάστασης, η αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, η οποία υπολογίζεται στο μέγεθος περίπου του χρέους, χρειάζεται επιμελημένη οικονομική και νομική προετοιμασία. Μεγάλο μέρος είναι αμφισβητούμενο, ένα σημαντικό τμήμα έχει καταπατηθεί και, για ότι απαλλάσσεται από τα διάφορα βάρη, πρέπει να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, πρώτον, να γίνει προσιτό στους υποψήφιους αγοραστές και να αποκτήσει ικανοποιητική αγοραστική αξία και δεύτερον, να προσδιοριστούν γενικοί όροι αξιοποίησης από τον τελικό αγοραστή οι οποίοι να είναι σύμμετροι με τη γενικότερη αναπτυξιακή πολιτική της χώρας. Το κράτος μπορεί να δημιουργήσει αξίες και υπεραξίες στην περιουσία που διαθέτει, προσδιορίζοντας νομοθετικά χρήσεις γης και συντελεστές εκμετάλλευσης, όπως συνέβη με το ίδιο νομοθετικό πλαίσιο με τους Ολυμπιακούς Αγώνες 2004. Με το υφιστάμενο επίσης θεσμικό πλαίσιο μπορεί να επιστρατευτούν ιδιωτικοί πόροι και επιχειρηματική πρωτοβουλία μέσω ΣΔΙΤ, συμβάσεων παραχώρησης έργου, ενοικίασης, μακροχρόνιου leasing κ.λπ. Υπάρχουν και άλλες πιο σύνθετες μορφές, όπως τα αμοιβαία κεφάλαια διαχείρισης περιουσίας, εταιρίες Holding κ.λπ. Ακόμη, με την άμεση αντιμετώπιση διαφόρων εκκρεμοτήτων της περιουσίας του, το κράτος μπορεί να προεισπράξει σήμερα, σε ρευστότητα, τα μελλοντικά έσοδά τους, με «προχρηματοδότηση» [bridge financing].³⁶

35. Τράπεζα της Ελλάδος, «Ενδιάμεση Έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδος για τη Νομισματική Πολιτική 2010», Αθήνα 26/10/2010.

36. Γ. Μέργος, *Η Καθημερινή*, 22/05/2011.

Οι μετοχές όμως των δημοσίων εταιριών που είναι εισηγμένες στο χρηματιστήριο αξιών είναι υποτιμημένες και, επιπλέον, έχουν περιορισμένα αναπτυξιακά χαρακτηριστικά σε σχέση με τις άμεσες επενδύσεις. Προκαλούν επίσης έντονες αντιδράσεις από όσους αντιτίθενται στην αλλοίωση του δημόσιου χαρακτήρα των εταιριών και την παραχώρηση της διοίκησης σε ιδιώτες επενδυτές. Μετά δε την πρόσφατη πρωθυπουργική δέσμευση που αποκλείει την πώληση δημοσίων γαιών, η αξιοποίησή τους πρέπει κανονικά να περιοριστεί σε μακροχρόνια συμβόλαια εκμίσθωσης.

Η επιδίωξη της κυβέρνησης να εισπράξει 50 δις ευρώ από τις ιδιωτικοποιήσεις σε τέσσερα χρόνια είναι ίσως πολύ αισιόδοξη. Υπάρχουν όμως μεγάλα περιθώρια αξιοποίησης των δυνατοτήτων της οικονομίας, με επενδύσεις στην ενέργεια. Θα μπορούσε επίσης να ζητηθεί ειδικό μακροπρόθεσμο δάνειο για την οικονομική ανάπτυξη από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Σημαντικοί πόροι μπορεί επίσης να αντληθούν και από την προσέλκυση περισσότερων ξένων υπηκόων υψηλού εισοδήματος ως τουριστών ή για μόνιμη ή εποχική παραμονή σε όλα τα μέρη της Ελλάδας. Με τη διευκόλυνση, επίσης, της κρουαζιέρας, την περαιτέρω ανάπτυξη της εμπορικής ναυτιλίας, την ενίσχυση των πολλών επιχειρήσεων της μεταποίησης με εξαγωγικό δυναμισμό αλλά και σε άλλους κλάδους, την ανάπτυξη της ποιοτικής αγροτικής παραγωγής κ.ά.³⁷

Με την προσωρινή αναβολή της εθνικής συμμετοχής στα 17 δις ευρώ που απομένουν από τα 26 δις του ΕΣΠΑ, μπορούν να γίνουν επενδύσεις σε επιλεγμένους κλάδους (μεταφορές, αεροδρόμια, πράσινη ενέργεια), με τη γρήγορη τακτοποίηση των απαλλοτριώσεων, γραφειοκρατικών αγκυλώσεων και χωροθετήσεων γης. Με τον περιορισμό δε της κρατικής σπατάλης και την απελευθέρωση των κλειστών ακόμη επαγγελματιών, θα έχει σημειωθεί σημαντική πρόοδος στην αντιμετώπιση της ύφεσης. Και όταν το κράτος πετύχει τελικά να δαπανά λιγότερα από όσα εισπράττει θα υπάρξει ένα αισιόδοξο μήνυμα προόδου, με πολλαπλασιαστικά θετικά αποτελέσματα στην εν γένει οικονομική δραστηριότητα. Θα συμβάλει επίσης στην κατανόηση των λοιπών χωρών της Ευρωζώνης για ευμενή στάση απέναντι στο ελληνικό πρόβλημα.

37. Τράπεζα της Ελλάδος, «Ετήσια Έκθεση του Διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος», Αθήνα 18/04/2011.

1. Πολιτική αστάθεια

Η έξαρση της αυθαιρεσίας και ωμής βίας τον τελευταίο χρόνο φαίνεται να οφείλεται και στη «νομιμοποιημένη βία» διότι, πρώτον, δεν έχει υπάρξει σαφής λαϊκή εντολή και επαρκής προετοιμασία για τα περισσότερα από τα αυστηρά μέτρα δημοσιονομικής πολιτικής που εφαρμόζονται και δεύτερον, αθετούνται συνεχώς βασικές κρατικές υποχρεώσεις, όπως π.χ. ότι δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι ή ότι θα επιτευχθεί η έγκαιρη αποπληρωμή των προμηθευτών του δημοσίου και πολλών από εκείνους που ασχολούνται σε διάφορες υπηρεσίες του. Και επεκτείνεται στην παράνομη βία και την κάθε είδους παρανομία που απειλούν να διαταράξουν την κοινωνική συνοχή στη χώρα. Όταν κυριαρχεί το αίσθημα ότι ο νόμος δεν τους προστατεύει γιατί δεν εφαρμόζεται, οι πολίτες στρέφονται προς την αυτοδικία και σε κάθε μορφή βία. Μεγάλα τμήματα του πληθυσμού βιώνουν την άδικη κατανομή του δημοσιονομικού βάρους με αποτέλεσμα να ενισχύεται το κύμα της κοινωνικής αναταραχής. Ένα χρόνο μετά την έναρξη του αυστηρού προγράμματος λιτότητας, η σημαντική πτώση του βιοτικού επιπέδου γίνεται περισσότερο αισθητή από την έλλειψη προοπτικής μιας καλύτερης κοινωνίας, όταν θα ομαλοποιηθεί η οικονομική κατάσταση. Ο κατακερματισμός των πολιτικών κομμάτων, όπως δείχνουν οι διάφορες δημοσκοπήσεις, και η πολιτική αστάθεια οφείλονται ασφαλώς και στις μεγάλες περικοπές των εισοδημάτων. Παρέχουν όμως ενδείξεις ότι μια μονοκομματική κυβέρνηση δεν μπορεί να επωμιστεί το βάρος της πολύπλευρης κρίσης, δίχως κάποια συναίνεση άλλων πολιτικών δυνάμεων.

Στις αρχές Ιουνίου 2011 αποφασίστηκε να χορηγηθεί στην Ελλάδα πρόσθετο δάνειο, ύψους περίπου 90 δις ευρώ, για να καλυφθούν τα τοκοχρεωλύσια, μέχρι και το 2014. Βασική προϋπόθεση είναι η συμφωνία των κύριων κομμάτων σε ένα πιο αυστηρό πρόγραμμα με επώδυνες πολιτικά και κοινωνικά αποφάσεις διότι θα περιλαμβάνει υψηλού πολιτικού κόστους, περικοπές στον δημόσιο τομέα της οικονομίας. Ποιος, όμως, θα το αναλάβει όταν, μέχρι τώρα, το ένα κόμμα επιρρίπτει στα άλλα τις ευθύνες για την κακή κατάσταση της οικονομίας;

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ, *Η επινόηση της ετερότητας. «Ταυτότητες» και «διαφορές» στην εποχή της παγκοσμιοποίησης*, Εκδόσεις Καστανιώτη, Αθήνα 2010.

Η διερεύνηση του τρόπου πρόσληψης των ταυτοτήτων και των διαφορών στο νέο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον που έχει διαμορφωθεί τα τελευταία 30 χρόνια αποτελεί το αντικείμενο του τελευταίου βιβλίου του Κωνσταντίνου Τσουκαλά. Η ενασχόληση με το συγκεκριμένο ζήτημα προέρχεται, όπως ο ίδιος αναφέρει στο εισαγωγικό κεφάλαιο, «από την πάνδημη έκρηξη του περί ταυτοτήτων λόγου εντός ενός περιβάλλοντος προϊούσας εξασθένησης της ιδεολογικής συνοχής και της νοηματικής αρτιότητας των φιλελεύθερων κοινωνιών, σε μια συγκυρία όπου αναθεωρούνται εκ βάθρων όλες οι παραδοσιακά ισχύουσες παραστάσεις για τη σχέση του ατομικού με το συλλογικό, του εθνικού με το υπερεθνικό, του πολιτικού με το πολιτιστικό και, ευρύτερα, του ατόμου με το κοινωνικό του περιβάλλον».

Η ανάλυση την οποία επιχειρεί χωρίζεται σχηματικά σε πέντε ενότητες. Στην πρώτη διατυπώνεται η βασική πρότασή του σύμφωνα με την οποία η πρόσληψη των ταυτοτήτων και των διαφορών ανάμεσα στους ανθρώπους είναι πάντα κοινωνικοιστορική.¹ Με βάση αυτή την πρόταση, ο Τσουκαλάς θεωρεί ότι η εξέλιξη των κοινωνικών παραστάσεων για την ταυτότητα δεν μπορεί παρά να εντάσσεται στο πλαίσιο του ευρύτερου πλέγματος ιδεών που, από τον 18ο αιώνα, έχουν γίνει γνωστές ως Διαφωτισμός. Η δημιουργία των εθνικών κρατών² είναι αποτέλεσμα κοινωνικών διεργασιών, γεγονός που τα καθιστά θεσμικά υποκείμενα των διεθνών σχέσεων. Στο πλαίσιο των

1. Τα ζητήματα αυτά ο Κ. Τσουκαλάς τα είχε ήδη επεξεργαστεί με ξεχωριστή ενάργεια και στο βιβλίο του *Είδωλα Πολιτισμού*, Θεμέλιο, Αθήνα 1991. Για μια ενδελεχή όσο και σφαιρική ανάλυση για το ίδιο ζήτημα, περισσότερο από φιλοσοφική σκοπιά, βλ. Κ. Καστοριάδης, *Η Φαντασιακή Θέσμιση της Κοινωνίας*, Ράππα, Αθήνα 1985.

2. Τα ζητήματα περί έθνους αναλύονται διεξοδικά από τον Κ. Τσουκαλά στο *Η Εξουσία ως Λαός και ως Έθνος*, Θεμέλιο, Αθήνα 1999.

εθνικών κρατών οι κοινωνίες προσλαμβάνονται ως συμπαγείς και ομοιογενείς, κλειστές πολιτικές και πολιτιστικές τάξεις. Τα κλειστά συμβολιακά πολιτικά πρότυπα, οι αμετάλλακτοι εθνικοί πολιτισμοί και οι αποκλειστικές συλλογικές ταυτότητες συγκροτούνται στο πλαίσιο μιας ενιαίας ιστορικής διαδικασίας η οποία εξυπηρετεί τις αναδυόμενες λειτουργικές ανάγκες και προτεραιότητες των νεωτερικών εξουσιών και τις νοηματικές απαιτήσεις για την ορθολογική τους συγκρότηση. Το εθνικό κράτος και οι εθνικοί πολιτισμοί αποτελούν για τον συγγραφέα το σημείο αναφοράς, τη βάση απ' όπου πρέπει να ξεκινήσει η ανάλυση η οποία θα χαράξει την πορεία ώστε να γίνουν αντιληπτές οι μεταλλαγές που συντελούνται στον σημερινό κόσμο. Υπό μια έννοια, ο Τσουκαλάς επιχειρεί μια συγκριτική ανάλυση δύο συγκεκριμένων «ιστορικών στιγμών» ή, σωστότερα, δύο διαφορετικών «ιδεατών τύπων» βεμπεριανής καταγωγής με σαφείς όμως κοινωνικό-ιστορικούς προσδιορισμούς. Αν πράγματι έτσι έχουν τα πράγματα, οι ιδεατοί τύποι που κατασκευάζει έχουν ένα πλαίσιο αναφοράς το οποίο είναι το πραγματικό νόημα των παρατηρούμενων «φαινομένων». Επομένως η ισχύς τους είναι σχεδόν αδύνατον να αμφισβητηθεί παρά μόνο σε σχέση προς αυτό το πραγματικό νόημα.

Στη δεύτερη ενότητα εξετάζονται οι αλλαγές που έχουν συντελεσθεί στην εποχή της παγκοσμιοποίησης. Η οικουμενική επικράτηση των καπιταλιστικών μορφών οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων, οι αυξανόμενες μετατοπίσεις πληθυσμών ειδικά από τις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, η πλήρης απελευθέρωση της κίνησης των κεφαλαίων προκαλούν σημαντικές αλλαγές στους όρους πρόσληψης των ταυτοτήτων αλλά και στον τρόπο της κοινωνικής αναπαραγωγής και της κοινωνικής συνοχής. Οι τρομακτικές αυτές αλλαγές γίνονται άμεσα αντιληπτές αν εξετασθούν οι βασικές νοηματικές κατηγορίες της φιλελεύθερης νεωτερικότητας. Οι περισσότερες από αυτές τίθενται σε ευθεία αμφισβήτηση: η αυστηρή διάκριση της δημόσιας και της ιδιωτικής σφαίρας θα σχετικοποιηθεί· η σχέση πολιτικών και οικονομικών εξουσιών θα ανανοματοδοτηθεί· ο αυστηρός χωρισμός κράτους και κοινωνίας θα αμβλυνηθεί· επίσης, θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι οι δύο έννοιες-πυλώνες της φιλελεύθερης νεωτερικότητας, η ελευθερία και η ισότητα, ουσιαστικά ακυρώνονται στο πλαίσιο του σύγχρονου μετανεωτερικού καπιταλισμού. Πάντως η βασική και πρωταρχική εννοιολογική σύλληψη που βάλλεται πανταχόθεν στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης είναι αυτή του έθνους-κράτους και, κυρίως, το πρώτο συνθετικό της. Έτσι οι εθνικοί πολιτισμοί δεν μπορεί πια να προβάλλονται ως υπερκείμενες και αναπαλλοτρίωτες συλλογικές αυταξίες.

Στην τρίτη ενότητα ο συγγραφέας συναρτά ευθέως την αποσάθρωση της ε-

θνικής κρατικής ιδέας και την ανάδυση της ατομικής πολιτιστικής αυτοδιάθεσης με την επικράτηση και την εξιδανίκευση ενός άκρατου ατομοκεντρισμού, με την αποκαθίλωση των δημοσίων αρμοδιοτήτων και την εξατομίκευση της στρατηγικής ευθύνης κάθε ανθρώπου χωριστά για τη ζωή και το μέλλον του. Η αποσάθρωση της έννοιας της συλλογικότητας, των κοινωνικών αγαθών και, γενικά, των παραδοσιακών μορφών κοινωνικοποίησης (εκπαίδευση), οδηγεί αναπόφευκτα στην κατασκευή αυτόβουλα πειθαρχικών και εσωτερικευμένα πειθήνιων ατόμων τα οποία μπορούν να είναι μόνον χρήσιμα ως συντελεστές παραγωγής. Η έννοια της εθελοδουλείας – αν και ο Τσουκαλάς δεν την αναφέρει – περιγράφει την κατάληξη των σύγχρονων ατόμων.

Στην τέταρτη ενότητα του βιβλίου γίνεται ανάλυση των σύγχρονων μορφών κοινωνικοποίησης οι οποίες έρχονται να αντικαταστήσουν τις ισχύουσες εδώ και πολλά έτη. Συγκεκριμένα γίνεται αναφορά στην καινοφανή ιδέα η οποία έχει κατακλύσει τις σύγχρονες κοινωνίες, τη «δια βίου μάθηση». Μέσω αυτής, τα σύγχρονα ανταγωνιστικά άτομα θα κληθούν να συμπληρώσουν αενάως το γνωσιακό τους οπλοστάσιο και τις παραγωγικές τους δεξιότητες σε ένα περιβάλλον ασταθές και απρόβλεπτο.

Στην πέμπτη ενότητα, ο Τσουκαλάς αναδεικνύει μια μεγάλη αλήθεια: «όλα λοιπόν μοιάζει να συμβαίνουν ως εάν το δικαίωμα στη διαφορά και το αίτημα της ατομικής πολιτιστικής αυτοδιάθεσης εμφανίστηκαν ως απάντηση σε ένα έλλειμμα. Έλλειμμα κοινωνικό, ιδεολογικό και πολιτικό που συνοδεύει την άμβλυση όλων των μηχανισμών εξασφάλισης και ανακούφισης ατόμων που δεν φαίνεται πια να δικαιούνται άλλων καταφυγίων εκτός όσων θα μπορούσαν να οικοδομήσουν με τις ίδιες τους τις δυνάμεις».

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός, ότι η εποχή μας κυριαρχείται από μια νεοφιλελεύθερη ιδεολογία η οποία βασίζεται στην απλοϊκή αλλά και άκρως επικίνδυνη άποψη ότι για να επιτευχθεί η ανάπτυξη της παγκόσμιας οικονομίας και η ευημερία του παγκόσμιου πληθυσμού φθάνει να απελευθερωθεί η οικονομία από οποιαδήποτε μορφή κρατικής ή κοινωνικής παρέμβασης. Αρκεί να λειτουργήσουν οι κανόνες της ελεύθερης οικονομίας και το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα θα βρει την ισορροπία του, θα αυτορυθμισθεί μακριά από οποιαδήποτε παρέμβαση πολιτικής υφής. Διατυπώνεται, κατά κάποιον τρόπο, μια έννοια ιδεολογικής κατασκευής η οποία περιγράφει ένα πραγματικό γεγονός κατά τρόπο ψευδή και διαστρεβλωτικό.³

3. Η Ιδεολογία δεν γεννά την πραγματικότητα, την εκλογικεύει όταν δεν τη συγκαλύπτει. Αυτό ισχύει για τα αίτια και τα σύνδρομα του ιδεολογήματος όχι για τις συνέπειές του. Από τη στιγμή που θα οχηματισθεί, η ιδεολογία δημιουργεί νέες συνθήκες, έχει δηλαδή συνέπειες

Ο επίσημος λόγος που κυριαρχεί σήμερα είναι ένα συνονθύλευμα από ιδεολογήματα περί αγοράς, τα οποία εξισώνουν την «αγορά» με την «ανάπτυξη» και την «ελευθερία». Και αφού όλο και σπανίζουν οι γωνιές του πλανήτη όπου η νίκη της δεν είναι πλέον εξασφαλισμένη, η αγορά παρουσιάζεται σαν ένα είδος «φυσικού» και «σωτήριου» νόμου. Απόλυτα δεμένη με την παραπάνω αντίληψη είναι και η θέση σύμφωνα με την οποία ως φορέας της παγκοσμιοποίησης θεωρείται η διευρυνόμενη και διαπλεκόμενη οικονομία. Αντί για μια «πανανθρώπινη επιταγή», η οποία θα επιβαλλόταν από εξωγενείς (πολιτικούς) παράγοντες στο οικονομικό πεδίο, βρισκόμαστε μπροστά σε μια κατάσταση άρρηκτης συνοχής του συστήματος, με προνομιούχους πρωταγωνιστές τις πολυεθνικές εταιρείες και κύριους δείκτες της τα παγκοσμίων διαστάσεων «συνολικά μεγέθη». Έτσι η οικονομία επιχειρείται να αυτονομηθεί ως σύστημα, στο οποίο τείνουν να υποταχθούν όλοι οι τομείς και οι δράσεις της κοινωνικής ζωής. Τι υποκρύπτεται, λοιπόν, κάτω από τον ιδεολογικό μανδύα με τον οποίο περιβάλλεται η έννοια της παγκοσμιοποίησης;

Πρώτον, υποκρύπτεται η επιχείρηση απεμπόλησης της πολιτικής από το προσκήνιο της καθημερινής ζωής και η παραχώρηση της πρωτοκαθεδρίας των κρίσιμων αποφάσεων που αφορούν στο σύνολο των κοινωνικών και οικονομικών εξελίξεων στην οικονομία. Η άποψη αυτή δεν εμφανίζεται για πρώτη φορά. «Το πρόβλημα των σχέσεων μεταξύ πολιτικής και οικονομίας τέθηκε αναπόφευκτα στους Νέους Χρόνους, όταν η έκρηξη της βιομηχανικής επανάστασης, μετά από μακρά και έντονη δραστηριότητα του εμπορικού καπιταλισμού, δημιούργησε την εντύπωση ότι ο οικονομικός παράγοντας είναι αυτοτελής και μάλιστα πρωταρχικός ανάμεσα στις μορφές της κοινωνικής πράξης».⁴

Αυτή η άποψη, όμως, προϋποθέτει τη δυνατότητα πλήρους διχοτόμησης

«υλικές» στα βιόματα και τις πράξεις των ανθρώπων. Ο Τσουκαλάς σε όλο το υπό ανάλυση πόνημα επιχειρεί διαρκώς να αποκαταστήσει την πραγματικότητα ανασηκώνοντας το πέπλο της ιδεολογίας. Αλλού η προσπάθειά του είναι απολύτως αποτελεσματική αλλού λιγότερο. Αυτό συμβαίνει διότι δίνει μεγαλύτερο αξιολογικό βάρος στις λειτουργίες που προσφέρει το εθνικό κράτος, ως κλειστός πολιτισμικά χώρος και όσον αφορά την κοινωνική του διάσταση. Μπροστά στη λαίλαπα της παγκοσμιοποίησης ενστικτωδώς οχυρώνεται στο εθνικό κράτος της περιόδου μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Θεωρώ πως αυτό το μικρό(;) ολίσημα οφείλεται στον αφαιρετικό τρόπο που χρησιμοποιεί για τη δημιουργία των ιδεοτύπων και στη μη επαρκή ιστορική θεμελίωσή τους.

4. Π. Κονδύλης, *Πλανητική Πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο*, Θεμέλιο, Αθήνα 1992, σ. 31.

μεταξύ πολιτικής και οικονομίας, διαμέσου ενός τόσο στενού ορισμού (αν π.χ. η οικονομία περιοριστεί στην τεχνική διαδικασία της παραγωγής και η πολιτική περισταλεί στη διοίκηση και στη διαχείριση) ώστε χάνεται κάθε ουσιαστική σχέση με την πραγματικότητα. Παράλληλα, από ιστορική και κοινωνιολογική άποψη, η διχοτομία αυτή αποτελεί μια ιδεολογική κατασκευή και δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα. Το ότι στην ιστορική διαδρομή η οικονομία δεν μπόρεσε ποτέ ν' αναπτύξει την αναμενόμενη αυτοτελή νομοτέλειά της, οφείλεται κυρίως στο ότι η οικονομία συνυφάνθηκε ουσιαστικά με παράγοντες συναφείς με την ισχύ και την εξουσία και άρα με την πολιτική.

Ο γενικός λόγος για τον οποίο πολιτική και οικονομία παραμένουν αδιαχώριστες είναι προφανής. Η οικονομία και η πολιτική αφορούν εξίσου τις συγκεκριμένες σχέσεις συγκεκριμένων ανθρώπων και κάθε οικονομική αλλαγή, προκαλεί μια μετατόπιση του συσχετισμού δυνάμεων προς όφελος ορισμένων ανθρώπων και εις βάρος άλλων. Οι οικονομικοί σκοποί ούτε επιδιώκονται ούτε επιτυγχάνονται μέσα σε κοινωνικό κενό: «η πολιτική διεισδύει στην οικονομία όχι τόσο μέσω των διαδικασιών της παραγωγής και της επικοινωνίας, όσο μέσω του προβλήματος της κατανομής. Είναι άκρως χαρακτηριστικό ότι η συζήτηση για την παγκοσμιοποίηση στρέφεται γύρω από διαδικασίες και προτάσεις οι οποίες αφορούν τη διαπλοκή της παγκόσμιας βιομηχανίας και του παγκόσμιου εμπορίου καθώς και την πύκνωση των παγκοσμίων επικοινωνιακών δικτύων –το μυστικό μιας παγκόσμιας αποδεκτής κατανομής των πόρων και του πλούτου δεν το έχει αποκαλύψει ως σήμερα κανείς».⁵

Θα πρέπει, κατά δεύτερον, να σταθούμε επίσης σ' ένα ακόμη σημαντικό σημείο. Η θέση ότι η πολιτική είναι λίγο-πολύ ένα αναγκαίο κακό διατηρήθηκε για την αστική τάξη σχεδόν ολόκληρη την περίοδο την οποία εκείνη επικράτησε πολιτικά, ενώ παραμένει και σήμερα προσφιλές επιχείρημα διαφόρων οικονομικών κύκλων που χρησιμοποιούν κατά κόρον τις κρατικές υπηρεσίες και δαπάνες ως κύριο μέσο πλουτισμού και επίτευξης των οικονομικών τους σκοπών. Εδώ η θέση αυτή εκπληρώνει μια πρόσθετη ιδεολογική λειτουργία: επιχειρεί να συγκαλύψει την συγκεκριμένη και ουσιαστική βοήθεια που προσέφερε το κράτος στην καπιταλιστική οικονομία, παρουσιάζοντάς το τάχα ως απλό εγγυητή του γενικού συμφέροντος.

Από τη στιγμή που η απεμπόληση του πολιτικού καθίσταται πρακτικά α-

5. Π. Κονδύλης, «Η παγκοσμιοποίηση ως ιδεολογική κατασκευή», *Το Βήμα*, 16.3.1997.

δύνατη, η όλη προσπάθεια υποκρύπτει ως πρόθεση την απεμπόληση της πολιτικής, όπως αυτή εκφράζεται στις μαζικοδημοκρατικές δυτικές κοινωνίες, και την αντικατάστασή της από φορείς οι οποίοι δεν θα είναι αναγκασμένοι να διαβούν τη στενωπό της «λαϊκής βούλησης» και επιλογής. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια κατάσταση ριζικής υποτίμησης του παραδοσιακού ρόλου της πολιτικής, ο οποίος επικεντρωνόταν στον χειρισμό της κρατικής εξουσίας στο εσωτερικό και στο εξωτερικό αλλά και στον τρόπο αντιπροσώπευσης και νομιμοποίησης της πολιτικής δύναμης:

«Η κατάργηση των ορίων της πολιτικής συνδέεται με την καθιέρωση νέων κέντρων και πεδίων “υποπολιτικής”, τα οποία βρίσκονται –πέρα από τους θεσμούς και τις συμβολικές μορφές της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας– αφενός στα κέντρα εξουσίας του οικονομικού και επιστημονικού συστήματος και αφετέρου στα πεδία της αντίστασης και της διαμαρτυρίας των νέων κοινωνικών κινήσεων».⁶

Τρίτον, η επιλογή της οικονομίας ως φορέα της «παγκοσμιοποίησης», υπό το υπόδειγμα της απόλυτης φιλελευθροποίησης των αγορών και της απρόσκοπτης και παντελώς ελεύθερης λειτουργίας τους, έχει πραγματοποιηθεί και για έναν ακόμη λόγο. Η «οικονομία» ως επιστημονικός τομέας συστηματικής καταγραφής και ερμηνείας μέρους της ανθρώπινης δράσης, αποτελεί το κατάλληλο παράδειγμα για την «απόδειξη» ότι η ουσία της ανθρώπινης φύσης είναι ο «ορθός λόγος», ενώ, αντιθέτως, τα πάθη, η ισχύς, τα ψυχόρμηπα, οι πδονές και οι ενστικτώδεις ορμές τείνουν στη διασφάλιση της αυτοσυντήρησης του και επομένως αποτελούν «κατώτερες» ανθρώπινες καταστάσεις. Η «επιστήμη» οικονομία υπό τη μορφή του νεοκλασικού υποδείγματος, βασική προκείμενη της οποίας αποτελεί η «ορθολογική επιλογή» του καταναλωτή, προσφέρεται έτσι αφειδώς ως το κατ' εξοχήν υπόδειγμα –φορέας ομοιομορφίας και μονόδρομου της ανθρώπινης δράσης. Το δόγμα, επομένως, που επαγγέλλεται την «ειρηνική» οικονομία ως φορέα της «παγκοσμιοποίησης», εναντίον της πολιτικής, την οποία θεωρεί ως σύμφυτη με την ισχύ, τη βία και τη διαφθορά, δεν κάνει τίποτε περισσότερο από το να επιδιώκει την αυτοσυντήρησή του εξαπλώνοντας συνεχώς την ισχύ του, ενώ καλεί όλους τους άλλους να την ασπασθούν για να σωθούν.

Συμπερασματικά: οι σχέσεις πολιτικής και οικονομίας στην εποχή της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης είναι περισσότερο περίπλοκες από την απλή α-

6. F. Deppe, *Η Νέα Διεθνής Τάξη*, ΑΑ.Λιβάνης, Αθήνα 1995, σ. 61.

ντίληψη ότι η οικονομία καθορίζει την πολιτική και η τελευταία υποκύπτει στην ισχύ της πρώτης. Η αντίληψη αυτή συνάδει με τον εγγενή οικονομισμό της φιλελεύθερης σκέψης όσο και με τον αντίστοιχο μαρξιστικό. Ο ρόλος των εθνικών κρατών εξακολουθεί να είναι ισχυρός έως ότου εμφανισθεί μια άλλη μορφή πολιτικής εξουσίας η οποία θα τον υποκαταστήσει.

Είναι περίεργο, αλλά τα τελευταία χρόνια τα οποία είναι ταυτισμένα στη συνείδηση των πολιτών του πλανήτη με θέματα που αφορούν την παγκοσμιοποίηση, την ανταγωνιστικότητα, το ελεύθερο εμπόριο, την κατάρρευση των ανατολικών «σοσιαλιστικών» καθεστώτων και την εξάπλωση της «δημοκρατίας» με τους γνωστούς αμερικάνικους τρόπους, μια ακόμα υπόθεση κυριαρχεί ως έμπνη ιδέα, κυρίως στις αναπτυσσόμενες χώρες του δυτικού κόσμου, αυτή της πολυπολιτισμικότητας. Πολύ λίγες υποθέσεις έχουν σκορπίσει τόσο ενθουσιασμό όσο η συγκεκριμένη. Πρωταγωνιστές και σ' αυτήν είναι οι κλασικοί (νέο) φιλελεύθεροι και οι λεγόμενοι «αριστεροί δημοκράτες» πάσης φύσεως, οι οποίοι έχουν καταστήσει τον πλουραλισμό και την πολυπολιτισμικότητα ένα άκραιο ιδεολόγημα σε μια εποχή «χωρίς ιδεολογία». Όμως μια συζήτηση για την πολυπολιτισμικότητα προϋποθέτει απαραίτητα, για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τι εννοεί ο καθένας, μια προηγούμενη συζήτηση για το δεύτερο και βασικότερο συνθετικό της λέξης, δηλαδή την έννοια του πολιτισμού.

Η αποκλειστική ενασχόληση με τα ζητήματα της πολυπολιτισμικότητας και του πολιτισμού, αυτονομημένα από την κοινωνική πραγματικότητα, οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον κατακερματισμό της κοινωνικής λειτουργίας, στην αποστείρωση του ονείρου, στη μεταμόρφωση της πολιτικής διαχείρισης. Υπάρχει ένα καίριο ερώτημα που χρειάζεται να τεθεί: μπορεί να υπάρξει οποιοσδήποτε πολιτισμός σε πλήρη αυτονομία από τις υλικές συνθήκες παραγωγής και κατανομής του πλούτου καθώς και των προτύπων καταναλωτικής συμπεριφοράς που εγγενώς απορρέουν από αυτές;

Όπως αναφέρει ο Κρίστοφερ Λας,⁷ η πολυπολιτισμικότητα ταιριάζει τέλεια στις νέες ελίτ, στις οποίες περιλαμβάνονται οι μάντζερ των μεγάλων επιχειρήσεων και όλα τα επαγγέλματα που παράγουν και χειραγωγούν τις πληροφορίες, το ζωτικό αίμα της παγκόσμιας αγοράς, τους φέρνει στο μυαλό την ευχάριστη εικόνα ενός παγκόσμιου παζαριού στο οποίο μπορούν να γείνονται αδιακρίτως εξωτικές κουζίνες, εξωτικά στυλ αμφίσεψ, εξωτική μουσική, εξωτικά φυλετικά ήθη χωρίς να υποβάλλουν ερωτήσεις και χωρίς

7. Κ. Λας, *Η Εξέγερση των Ελίτ και η Προδοσία της Δημοκρατίας*, Νηοίδες, σ. 10-11.

να δεσμεύονται για τίποτε. Η κινητικότητα του κεφαλαίου και η ανάδυση μιας παγκόσμιας αγοράς συντελούν σ' αυτό.

Οι «ομογενοποιητικές» τάσεις της κοινωνίας εξάγονται από την κοινωνική πραγματικότητα και όχι από μια «αντίληψη» ίσων δικαιωμάτων, όπως επιχειρούν να πείσουν οι φιλελεύθεροι και οι «αριστεροί» υπέρμαχοι της πολυπολιτισμικότητας. Οι τελευταίοι γλιστρούν από την πολυπολιτισμικότητα στις πολιτισμικές διαφορές, στους «τρόπους ζωής», ακόμη και στους «τρόπους θεώρησης του κόσμου» σαν να πρόκειται για το ίδιο πράγμα.⁸ «Η σπανιότητα των οικονομικών και κοινωνιολογικών αναλύσεων, ο πληθωρισμός των πολιτισμικών προσεγγίσεων, η βεβαιότητα ότι οι κουλτούρες ουσιωδώς αποκλίνουν, η αποτυχία ή ανικανότητα να ληφθούν υπόψη οι δυνάμεις της αφομοίωσης και της ομογενοποίησης και η έλλειψη οποιουδήποτε πολιτικού οράματος ή εναλλακτικής πρότασης χαρακτηρίζουν τις τρέχουσες συζητήσεις περί πολυπολιτισμικότητας».⁹

Ειδικά τα σοσιαλδημοκρατικά και σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης βρίσκονται στη φάση όπου περιορίζουν τη μεταρρυθμιστική τους πολιτική σε εσωτερικές αλλαγές του καπιταλισμού σε ένα τετράγωνο πλαίσιο τις πλευρές του οποίου αποτελούν οι οικονομικές έννοιες της ανταγωνιστικότητας, της αποδοτικότητας, της ευλγισίας και της ιδιωτικοποίησης.

Αντίστοιχα, οι φιλελεύθεροι, απελευθερωμένοι από τη μέχρι τότε οξεία κριτική της Αριστεράς, βρήκαν ελεύθερο πεδίο δράσης. Οι τελευταίοι δεν κατανοούν(;) «... ότι η κατάφαση στη σχετικότητα πραγματολογικών διακρίβώσεων και κριτηρίων, μετερχόμενη ιδεοπλασίες ή φιλοσοφικές ασμαντολογίες, όπως η “πολυπολιτισμικότητα”, “ο σεβασμός της διαφορετικότητας”, “η ζωή ως σταδιοδρομία” και άλλα, τείνει να καταστεί “μονοδρομική” απολυτότητα στην οποία πρέπει ο καθένας να υποκύπτει στην ανεξιχνίαστη δύναμη του αυτονότου...».¹⁰

Οφείλουμε να επιχειρήσουμε να κατανοήσουμε πώς η δημοκρατία, μετά από μια μακρά πορεία με σκληρούς ανταγωνισμούς και μεγάλες δοκιμασίες που οδήγησαν στην αναγνώριση των τυπικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και τη στιγμή που έδινε την εντύπωση ότι θριάμβευε οριστικά, αποδείχτηκε ανίκανη να διαφυλάξει τις κατακτήσεις της από μια οδυνηρή συντριβή. «Η

8. Bhikhu Parekh, *What is Multiculturalism?*, www.india-seminar.com/1999/484/484%20parekh.htm.

9. Ράσελ Τζάκομπι, *Το Τέλος της Ουτοπίας*, Τροπή, Αθήνα 2001, σ. 85.

10. Α. Μεταξόπουλος, *Αυτοσυντήρηση, Πόλεμος, Πολιτική*. ΑΑ.Λιβάνης, Αθήνα 2005, σ. 438-439.

παρακμή της νεωτερικής δημοκρατίας και η προοδευτική σύγκλισή της με τα ολοκληρωτικά κράτη στις μεταδημοκρατικές κοινωνίες του θεάματος (που άρχισαν να γίνονται εμφανείς ήδη με τον Tocqueville και βρήκαν στις αναλύσεις του Debord την οριστική επικύρωσή τους) ...»,¹¹ πρέπει να μας οδηγήσει σε μια πειστική απάντηση γιατί συνέβησαν όλα αυτά.

Για να έχουμε πειστικές απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα είναι βέβαιον ότι χρειάζεται ενδελεχής και συστηματική μελέτη των όρων και των προϋποθέσεων κάτω από τις οποίες ασκήθηκε η πολιτική την εποχή της νεωτερικότητας και της ανάπτυξης του καπιταλισμού. Οι δύο αιώνες που προηγούνται του 21ου, δηλαδή ο 19ος και ο 20ος, αποτελούν ίσως τους πρώτους αιώνες της ιστορίας που μπορούν να χαρακτηριστούν πολιτικοί. Η περίοδος που αρχίζει με την αμερικανική και γαλλική επανάσταση συνεχίζεται με το δημοκρατικό και εργατικό κίνημα και φαίνεται να κλείνει με την κατάρρευση των ανατολικών καθεστώτων και με ό,τι αυτά αντιπροσώπευαν, επιφόρτισε την πολιτική με τον σημαντικότερο ρόλο για την επίλυση των ανθρωπίνων προβλημάτων και προκάλεσε, επί τα βελτίω αλλά ενίοτε και επί τα χείρω, τη μαζική συμμετοχή των λαών στις πολιτικές δραστηριότητες.

Υπάρχουν δύο βασικές συνιστώσες που οδήγησαν στην πλήρη απαξίωση ακόμη και τον ίδιο τον όρο πολιτική. Η πρώτη αφορά την παταγώδη αποτυχία του όποιου «σοσιαλιστικού» πειράματος, προεξαρχούσης της απόλυτης χρεοκοπίας του σοβιετικού υποδείγματος και συμπεριλαμβανομένων των πειραμάτων στις αραβικές χώρες, στην Κίνα, στην Κούβα ακόμα και στην Ευρώπη, όπου η σοσιαλδημοκρατία παρότι κατάφερε αρκετά πράγματα, τελικά υποτάχθηκε πολύ εύκολα. Ο συγκλονισμός που υπέστη τεράστιος αριθμός ατόμων ανά την υφήλιο ήταν κάτι το πρωτόγνωρο.

Η δεύτερη αφορά στην αυξανόμενη απογοήτευση του κόσμου μπροστά στην έκδηλη ανικανότητα του συντηρητικού φιλελευθερισμού να ανταποκριθεί στοιχειωδώς στις υποσχέσεις του. Δημιούργημά του είναι η εξαφάνιση του πολιτικού-κοινωνικού συλλογικού ορίζοντα, η εγκατάλειψη της ιστορίας. Δημιούργημά του είναι η παγίδα της συναίνεσης ή η δημοκρατία του Κέντρου,¹² η οποία μετέθεσε τη λύση των πειστικών προβλημάτων και ταυτόχρονα οδήγησε στην κρίση των ριζοσπαστικών προταγμάτων, στο φιλελεύθερο τέλος της ιστορίας, στη λειδορία της συμμετοχής και στο έντονο δημοκρατικό έλλειμμα. Δημιούργημά του είναι η σταδιακή κατάρρευση του κοι-

11. G. Agamben, *Homo Sacer*, Scripta, Αθήνα 2005, σ. 30.

12. Εκτενέστερα βλ.: Κ. Μελάς, «Ελλάδα 1990-2005: Η πολιτική ως κυβερνητικό φαινόμενο», *Monthly Review*, Σεπτέμβριος 2006.

ωνικού κράτους, η επαναφορά του άγριου καπιταλισμού της παγκοσμιοποίησης, η απαξίωση της πολιτικής, η αδιαφορία και η απορία των ψηφοφόρων μπρος στην κάλπη. Δημιούργημά του είναι επίσης η παγίδα της απόθνηψης των ρήξεων, μεταξύ άλλων, που προκάλεσε τη μετάλλαξη της ταυτότητας της Αριστεράς, κόμματα και στελέχη της οποίας σύρθηκαν στη φαντασίωση της πραγμάτωσης μιας φιλελεύθερης δημοκρατίας και πολιτικών «τρίτου δρόμου».

Όμως το πολιτικό στην ανταγωνιστική του διάσταση ζει και βασιλεύει και οι πολιτικοί ανταγωνισμοί είναι ακόμα μαζί μας. Δεν θα μπορούσε να ήταν αλλιώς αφού το πολιτικό περιλαμβάνει όλα όσα αφορούν τη ρητή εξουσία η οποία περιλαμβάνει με τη σειρά της τα ιδιαίτερα όργανά της, τις συγκεκριμένες της λειτουργίες, το νομικό της πλαίσιο. Ό,τι παρουσιάζεται ως τέλος της πολιτικής ή ως εξαφάνιση του ανταγωνισμού, «είναι αποφθέγματα ενός δημαγωγού εκουγχρονιστικού τύπου ή ασταθής παρέμβαση ενός παλαιοπόλη της ηθικής». Το ζητούμενο επομένως είναι να αντιληφθούμε ότι η πολιτική είναι πάντοτε παρούσα και απαιτεί συνεχή προσπάθεια και αγώνα.

Η βάση της δημοκρατίας, αντίθετα με τη ρασιοναλιστική φιλελεύθερη αισιοδοξία, δεν θεμελιώνεται στο κυνήγι της αρμονίας που υπερβαίνει τον πολιτικό ανταγωνισμό αλλά στους αγώνες, τα πάθη και την πάλη ως σύστοιχα της πολιτικής. Σε ό,τι δηλαδή προσπαθεί να απωθήσει η ορθολογική διαβουλευτική παράδοση. Η φύση της πολιτικής είναι συγκρουσιακή. Εμπεριέχει έναν ανεξάλειπτο χαρακτήρα ανταγωνισμού, νιτσεικής καταγωγής εγχείρημα, αναγκαίο ωστόσο για την κατανόηση της πολιτικής ως συμπλόκου δικτύου σχέσεων εξουσίας.¹³ Σ' αυτόν τον χώρο παίζεται η δύναμη, η εξουσία, εκφράζονται τα πάθη, οι συγκρούσεις και η κυριαρχία των μεν επί των δε. Η νιτσεική βούληση για δύναμη του ατόμου αποτελεί ένα datum το οποίο είναι και fatum. Οι μορφές μιας τέτοιας libido dominandi αλλάζουν συνεχώς στη διάρκεια της ιστορίας, η φύση της ποτέ. Με άλλα λόγια, η δημοκρατία είναι προϊόν κοινωνικών υποκειμένων που παράγουν εκτός από προϊόντα και ηθικές, γνωστικές και πολιτικές σημασίες μέσω των οποίων νοηματοδοτούν (και νοηματοδοτούνται από) τις σχέσεις κυριαρχίας του ατόμου με την εκάστοτε εξουσία.

Έχω την πεποίθηση πως ο Κ. Τσουκαλάς συμφωνεί με όλα αυτά, άλλωστε τόσο στα τελευταία του κείμενα όσο και στο πρόσφατο βιβλίο του αυτά τα θέματα επεξεργάζεται. Είναι εξάλλου γνωστό ότι η συμβολή του στη δια-

13. Ch. Mouffe, *Δημοκρατικό παράδοξο*, Πόλις, Αθήνα 2004.

μόρφωση μιας θεωρητικής κατασκευής η οποία αποτελεί κριτική των εννοιών κυρίως του πολιτικού φιλελευθερισμού ξεκινά από την προσεχτική παρατήρηση των ιστορικά τεκταινομένων και όλων των εμπειριών που συμβαίνουν διαχρονικά στον κόσμο. Το κεντρικό μήνυμα των θεωρητικών του παρεμβάσεων είναι όχι ότι δεν μπορούμε να παραιτηθούμε από την πολιτική αλλά το ότι αυτό, είναι αδύνατον να συμβεί. Το πολιτικό υπάρχει επειδή υπάρχει η κοινωνία.

Νομίζω ότι αντιλαμβάνεται πλήρως ότι η εννοιολογική αποδόμηση της θεωρητικής κατασκευής που υποβαστάζει το σύγχρονο δυτικότροπο πολιτικό σύστημα και ό,τι απορρέει από αυτό, χρειάζεται να είναι συνολική. Παράλληλα αγωνίζεται, ας μου επιτραπεί η έκφραση, απεγνωσμένα να ανακαλύψει τι μπορεί να διατηρηθεί από τους πυλώνες που το υποβαστάζουν και συγκεκριμένα αναρωτιέται όχι για την αναγκαία ύπαρξη της αρχής «ενός καθολικού λόγου», μιας και η ύπαρξη αυτή εμποδίζει να εγκαταλειφθεί το ιδεώδες μιας «ορθολογικής κριτικής των υφισταμένων θεσμών» που έχει κληροδοτηθεί από τον Διαφωτισμό, αλλά για ποιο «νέο περιεχόμενο» μπορεί να λάβει «ο καθολικός λόγος» και κατά συνέπεια «τι νέο περιεχόμενο θα λάβει η ορθολογική κριτική των υφισταμένων δομών». Τούτο διότι αντιλαμβάνεται απολύτως ότι το νόημα της ορθολογικότητας και του Διαφωτισμού, δύο εννοιών που αποτελούν κλειδιά στην κατανόηση της κοινωνικής ιστορίας αλλά και της ιστορίας των ιδεών, στην επικρατούσα ηθική-κανονιστική τους εκδοχή προέρχεται από την μυθολογία του φιλελευθερισμού.

Σύμφωνα με την άποψή μας, για να οριοθετηθεί ο χώρος του Διαφωτισμού χρειάζεται μια διπλή διάκριση. Ως Διαφωτισμός πρέπει από τη μία να χαρακτηριστούν τα πνευματικά εκείνα ρεύματα που επιθυμούν να αντικαταστήσουν την παραδοσιακή θεολογική κοσμοαντίληψη με μια θύραθεν και, από την άλλη, με τη στενότερη έννοια, τα ρεύματα εκείνα που υπερασπίζονται ένα κανονιστικό-ηθικό ιδεώδες όχι μόνον απέναντι στην παραδοσιακή θεολογία, αλλά και απέναντι στον σκεπτικισμό ή στον μηδενισμό ο οποίος γεννιέται ακριβώς μέσα στη διαδικασία της αποκοπής από τη θεολογία.

Ο Κ. Τσουκαλάς αντιλαμβάνεται πλήρως ότι η οργανωμένη κοινωνία από τη φύση της είναι Λόγος, δηλαδή εκλογίκευση και διοχέτευση θεμελιωδών στάσεων. Οι συσχετισμοί αυτοί εξηγούν, άλλωστε, γιατί οι διαμαρτυρίες του Λόγου πολύ συχνά καταλήγουν στην ανοιχτή καταγγελία του πολιτισμού. Καταλαβαίνει όμως ότι η συγκεκριμένη ατραπός οδηγεί σε νέες αντιφάσεις και συγκεκριμένα στην ανάγκη χρησιμοποίησης μιας εκλογικευμένης κλίμακας αξιών.

Στο ίδιο πλαίσιο και στο ίδιο μήκος κύματος θέτει και το πρόβλημα της εξέλιξης της ιστορίας, σε αντίθεση με την κανονιστική διάσταση περί συνεχούς προόδου που εγγράφεται στον πυρήνα της «φιλοσοφίας της ιστορίας», αντίληψη της κυρίαρχης δεοντολογικής ερμηνείας του Διαφωτισμού. Σε αντίθεση με όλες τις αντιλήψεις της ιστορίας οι οποίες διαγράφουν μια λίγο-πολύ ευθύγραμμη πρόοδο με πθικά φορτισμένη κατάληξη και με άμεσο φρέα το οικονομικό στοιχείο (κυρίως το μαρξιστικό σχήμα), η θεώρηση της ιστορίας από τη σκοπιά του πολιτικού στοιχείου δείχνει μίαν ανακύκλωση παρόμοιων μηχανισμών (όχι αναγκαία συμβάντων), δίχως έσχατο πθικό ή άλλο νόημα και δίχως επιστημονικά διακριβώσιμη μόνιμη προτεραιότητα του οικονομικού, του ιδεολογικού, του φυλετικού και εθνικού ή οποιουδήποτε άλλου παράγοντα. Η αποκοπή από την εσχατολογία είχε ως λογική της συνέπεια την αναίρεση κάθε ευθύγραμμης σύλληψης του ιστορικού γίνεσθαι. Άλλωστε η σύλληψη αυτή διατυπωνόταν πάντοτε με σκοπό την κατοχύρωση κάποιας εσχατολογίας. Η Ιστορία γίνεται τώρα ανοιχτή ως προς τις πιθανές εκβάσεις (όχι αναγκαστικά ως προς τους δρώντες μηχανισμούς), γιατί δεν δρα εντός της μία πάγια ιεραρχία παραγόντων, όπου ο ένας είναι πάντα πιο καθοριστικός από κάποιον άλλον, αλλά το βάρος και η σπουδαιότητά τους ποικίλλουν συνεχώς ανάλογα με τη συγκυρία.

Ο Κ. Τσουκαλάς στοχάστηκε πολύ πάνω στο ιστορικό σχήμα του πολιτικού διαφωτισμού της νεωτερικότητας το οποίο έθεσε και με τις δύο όψεις του, φιλελεύθερη και μαρξιστική, το αίτημα της μελλοντικής ιστορίας μέσα από την αξίωση της άρσης όρων ανελευθερίας και αδικίας, σε συνθήκες αυτοπροσδιορισμού και δημοκρατίας. Η ωμή αλλά αδιάψευστη πραγματικότητα δείχνει να παίρνει εντελώς διαφορετικό δρόμο από αυτόν που οι κανονιστικές αυτές θεωρήσεις προέβλεπαν. Αντιμέτωπος με τα προβλήματα που εισάγει η «νέα εποχή είναι έτοιμος να επεξεργασθεί νέες κατηγορίες πρόκλησης της πραγματικότητας χωρίς να παραμένει δέσμιος ξεπερασμένων δογματικών θεωρητικών σχημάτων. Πάντοτε πιστεύοντας ότι η *vita conterplativa* είναι απαραίτητη για μια προσπάθεια κατάκτησης της ανθρώπινης αυτονομίας με καστοριαδικούς όρους. Είναι, όμως, εξίσου έτοιμος να αντιληφθεί τις αυθεντικές αυθόρμητες λαϊκές εξεγέρσεις ή καταστάσεις ή συμβάντα που ως άλλοι Σπάρτακοι τολμούν να αμφισβητήσουν των Καισάρων τους θρόνους;

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΛΑΣ

ΣΤΕΛΛΑ ΛΑΔΗ - ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΝΤΑΛΑΚΟΥ, *Ανάλυση δημόσιας πολιτικής*, εκδόσεις: Παπαζήση, Αθήνα 2011, 178 σελ.

Το βιβλίο *Ανάλυση δημόσιας πολιτικής* που συνέγραψαν η Στέλλα Λαδί και η Βασιλική Νταλάκου είναι μια ευπρόσδεκτη προσθήκη στους διαθέσιμους ελληνικούς τίτλους που πραγματεύονται ζητήματα δημόσιας διοίκησης και πολιτικής. Απευθύνεται πρώτιστα σε φοιτητές ή άτομα που επιθυμούν μια πρώτη επαφή με τα γνωστικά πεδία της δημόσιας διοίκησης και δημόσιας πολιτικής, αλλά και σε όλους εμάς που επιθυμούμε να «φρεσκάρουμε» τις σχετικές γνώσεις μας.

Πρόκειται για ένα μικρό και εύχρηστο εισαγωγικό βιβλίο. Το πρώτο κεφάλαιο εμπεριέχει τις βασικές έννοιες της δημόσιας διοίκησης και πολιτικής, ενώ το δεύτερο και το τρίτο κεφάλαιο επιχειρούν μία εκτεταμένη καταγραφή και κατηγοριοποίηση των διαφόρων τύπων και θεωριών που έχουν κατά καιρούς αναπτυχθεί. Το τέταρτο κεφάλαιο περιγράφει τον κύκλο της δημόσιας πολιτικής: αναλύονται τα στάδια της συγκρότησης της κυβερνητικής ατζέντας, της διαμόρφωσης πολιτικής, της λήψης αποφάσεων, της εφαρμογής πολιτικής καθώς και της τελικής αξιολόγησής της. Το πέμπτο κεφάλαιο αναλύει με σαφήνεια τις τάσεις και τις προκλήσεις της δημόσιας διοίκησης, ενώ το τελευταίο κάνει μια εξαιρετική ανάλυση των εξωγενών παραγόντων που επηρεάζουν τις μεταρρυθμίσεις, όπως είναι η παγκοσμιοποίηση, ο εξευρωπαϊσμός αλλά και η μεταφορά δημόσιας πολιτικής από χώρα σε χώρα.

Ένα από τα πολλά θετικά του βιβλίου είναι η προσεγγίση απόδοση –αγγλικών κυρίως– όρων στην ελληνική γλώσσα, κάτι που πραγματικά έχει ανάγκη η ελληνική βιβλιογραφία. Είναι ιδιαίτερα σημαντική η σωστή και συγκροτημένη απόδοση όρων στα ελληνικά και το συγκεκριμένο βιβλίο φέρνει εις πέρας αυτή την αποστολή του. Επίσης, το γεγονός ότι οι ελληνικοί όροι συνοδεύονται από τους αντίστοιχους στην αγγλική γλώσσα (εντός παρενθέσεως) παρέχει μία γέφυρα επικοινωνίας με την αντίστοιχη αγγλόφωνη βιβλιογραφία με την οποία είναι ιδιαίτερα εξοικειωμένες οι συγγραφείς. Ίσως αυτή η επιδίωξη να φαντάζει μικρή στα μάτια πολλών αναγνωστών· όμως, έχει καταπιαστεί με αντίστοιχες μεταφράσεις αντιλαμβάνεται τη δυσκολία του συγκεκριμένου εγχειρήματος, αλλά και τη σπουδαιότητά του.

Μία ακόμη ελκυστική λεπτομέρεια του βιβλίου είναι τα πολλά παραδείγματα από την ελληνική πραγματικότητα που συνοδεύουν την επεξήγηση επιμέρους όρων και θεωριών. Είναι πολύ σημαντικό για όποιον έρχεται σε πρώτη επαφή με τον κλάδο της δημόσιας διοίκησης και πολιτικής να μπορεί να

«παντρέψει» τις διάφορες θεωρίες και όρους με ζητήματα της καθημερινότητας του. Θα παρότρυνα τις συγγραφείς να χρησιμοποιήσουν ακόμη περισσότερα παραδείγματα από την ελληνική πραγματικότητα σε μελλοντική επανέκδοση του βιβλίου, καθώς κάτι τέτοιο θα του προσέδιδε ακόμη μεγαλύτερη φρεσκάδα.

Στο κείμενο γίνεται μια προσπάθεια καταγραφής και κατηγοριοποίησης των διαφόρων τύπων και θεωριών της δημόσιας διοίκησης και πολιτικής. Έτσι, ολόκληρο το δεύτερο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στην ανάλυση των τεσσάρων βασικών τύπων της δημόσιας διοίκησης κατά τον Hood (1998), ενώ στο τρίτο κεφάλαιο παρουσιάζεται μέσα σε σχετικά περιορισμένο χώρο μεγάλος αριθμός θεωρητικών προσεγγίσεων της δημόσιας πολιτικής. Πιστεύω πως θα μπορούσε να είχε αφιερωθεί μικρότερη έκταση στην παρουσίαση των διαφόρων τύπων και παράλληλα να δινόταν μεγαλύτερη έμφαση στην παρουσίαση των θεωριών του επόμενου κεφαλαίου. Αληθεύει ότι είναι πρακτικά αδύνατο να καταγραφεί σε βάθος ολόκληρος ο πλούτος και η πολυπλοκότητα των διαφόρων θεωριών σε ένα μικρό εισαγωγικό βιβλίο, όπως το σύγγραμμα αυτό. Η παράθεση λιγότερων θεωριών σε συνδυασμό με μεγαλύτερη έκταση για το συγκεκριμένο κεφάλαιο θα μπορούσαν να δώσουν στις συγγραφείς τη δυνατότητα να εμβαθύνουν ακόμη περισσότερο την ανάλυσή τους.

Εν κατακλείδι, το βιβλίο επιτελεί τον βασικό του στόχο που είναι να φέρει τον αναγνώστη σε μια πρώτη επαφή με το γνωστικό αντικείμενο της δημόσιας πολιτικής. Χειρίζεται με άνεση την ελληνική και αγγλόφωνη βιβλιογραφία και παρέχει μια πρώτη καταγραφή θεωριών και τάσεων. Τέλος, ο μικρός του όγκος σε συνδυασμό με την περιεκτικότητά του το καθιστούν εύχρηστο σύγγραμμα για όποιον θα ήθελε να μάθει περισσότερα για τα πώς και τα γιατί της δημόσιας πολιτικής.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΟΝΤΙΤΣΗΣ

GREEK POLITICAL SCIENCE REVIEW

A publication of the Hellenic Political Science Association

Editorial Board P. Vallianos, N. Marantzidis, Gr. Molivas, G. Moschonas, El. Nicolacopoulos, G. Pagoulatos, S. Seferiades, D.A. Sotiropoulos, A. Huliaras

Coordination Gr. Molivas - A. Huliaras

Scientific Board M. Agelidis, N. Alivizatos, Th. Veremis, Y. Voulgaris, A. Heraclides, D. Gravaris, N. Demertzis, G. Dertilis, N. Diamandouros, P. Kazakos, El. Katsoulis, P. Kitromilides, Th. Couloumbis, D. Kyrtatas, A. Liakos, Th. Lipowatz, L. Louvi, C. Lyrantzis, D. Madianou, A. Makridimitris, G. Mavrogordatos, A.-Y. D. Metaxas, N. Mouzelis, El. Nicolacopoulos, M. Pantelidou, G. Papadimitriou, E. Papataxiarchis, A. Rigos, C. Rozakis, P. Sourlas, C. Spanou, M. Spourdarakis, K. Stamatis, K. Tsoukalas, L. Tsoukalis, K. Ifantis, A. Fatouros, A. Fragoudaki, D. Charalambis, Th. Chadjipandelis

Address Hellenic Political Science Association, 42-44 Eolou Str., 105 60 Athens, Greece, Tel +30-1-3689540, e-mail: info@hpsa.gr, www.hpsa.gr. Secretariat: G. Roggas.

Copyright: Hellenic Political Science Association

The *Greek Political Science Review* is published biannually. Price 10 Euro. Subscriptions: Individuals 20, Foreign 40, Institutions 100, Students 15. Subscriptions should be sent to HPSA Secretariat.

The *Greek Political Science Review* is member of the Eurozine network (<http://www.eurozine.com>).

eurozine

THE FIFTIETH ANNIVERSARY OF THE CYPRUS REPUBLIC AND THE IDEOLOGICAL PRECONDITIONS FOR AN AGREEMENT BETWEEN THE TWO CYPRIOT COMMUNITIES

Paschalis M. Kitromilides

This study attempts a comprehensive evaluation of the fifty-year history of the Republic of Cyprus (1960-2010). It stresses the historical significance of the attainment of independence in 1960 and points to the two most important achievements of the period, i.e. first, the survival of the state and the economy and the preservation of the sovereignty of Cyprus as an independent state following the disaster of 1974; and second, accession to the European Union in 2004. It is also pointed out that the most serious failure took place in connection with the construction of a unitary political community in independent

Cyprus, in which the Turkish Cypriot community would have been integrated. Concerning the preconditions of an agreement between the two main ethnic communities of Cyprus it is stressed that the critical factor is the exercise of responsibility by political leadership in both communities. It is also underlined that it is necessary to promote in the island large-scale ideological reconciliation through the mutual recognition and respect of the multiple identities that define present-day social reality in Cyprus. Ideological reconciliation will provide the means to transcend the dialectic of intolerance which has tormented and continues to torment the politics of the island.

PROSPECTS OF SOCIAL EUROPE AFTER THE CRISIS

Manos Matsaganis

The recent world economic crisis (the “Great Recession”) has given rise to much scepticism about the capacity of the European social model to guarantee a high level of social cohesion in adverse conditions. This paper examines the validity of this notion. It is structured in three parts. The first part reviews the social consequences of the crisis in Europe. The second part assesses the effectiveness of European social and labour market policies in mitigating these consequences. The third part examines the prospects of social Europe after the crisis. The paper concludes that the social effects of the current economic crisis have been softer than those of past crises of a similar magnitude, which can be attributed (at least partly) to the institutional robustness of European systems of social protection and labour market regulation.

MUNICIPAL ELECTIONS 2010 IN ATHENS

Panagiotis Koustenis

The victory of G. Kaminis in municipal elections in Athens last November is clearly a major breakthrough in Greek recent electoral history. This article attempts a more detailed approach and mapping of trends that have appeared in these elections, each affecting the final result as a separate component in the final shaping of the electoral map. Special attention is given to the analysis of immigrants’ voting, which influence the context and character of the competition.

PARTY STRATEGY, ORGANIZATIONAL CHANGE AND ELECTORAL
MOBILIZATION: THE COMMUNIST PARTY OF GREECE
AT THE 2010 LOCAL ELECTIONS

Costas Eleftheriou

The purpose of this article is to examine the strategy of the Communist Party of Greece (KKE) in connection with its electoral tactics at the local elections. Emphasis is placed on the 2010 elections, when the party promoted the electoral tactics of "Laiki Syspeirosi" (Popular Bloc). It will be argued that the latter is fully integrated into the overall design of PAME (All Workers' Militant Front), which, among other things, includes the organizational transformation of the Communist Party on a sectoral/professional basis. The gradual decline of local branches as the party's basic organizational unit, marks a change in KKE's perception of local government.

ASPECTS OF AMERICAN NATIONAL IDENTITY
IN THE POST-COLD WAR ERA:
FROM GEORGE W. BUSH TO BARACK OBAMA

Zinovia Lialiouti

This article attempts to outline some aspects of American national identity as reflected in the discourse of U.S. President Barack Obama, and to highlight the differences in relation to the discourse of George W. Bush. Obama promotes a political/ideological reading of American national identity in the post-Cold War era, with the concept of Americanism as its central element. The resurgence of the myth of the "American Dream" is also a basic priority for Obama. Obama implies that the success of this goal requires the strengthening of the federal government and of the presidency institution. Furthermore, he suggests a rather pragmatic approach to the concept of the enemy, which constitutes a significant break with the legacy of his predecessor. Finally, in an effort to overcome the divisive experience of the recent past, he maintains a consensual understanding of national identity, with reference to the American middle class.

έκδοση της ελληνικής εταιρείας πολιτικής επιστήμης ελληνική επιθεώρηση πολιτικής επιστήμης

Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης

Η πεντηκονταετηρίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας και οι ιδεολογικές προϋποθέσεις της συμφωνίας των δύο κοινοτήτων

Μάνος Ματσαγγάνης

Προοπτικές της κοινωνικής Ευρώπης μετά την κρίση

Παναγιώτης Κουστένης

Δημοτικές Εκλογές 2010 στην Αθήνα: Α.Α.Ο.Σ. ή Κολωνάκι

Κώστας Ελευθερίου

Κομματική στρατηγική, οργανωτική αλλαγή και εκλογική κινητοποίηση: το ΚΚΕ στις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010

Ζηνοβία Λιαλιούτη

Όψεις της αμερικανικής εθνικής ταυτότητας στη μεταψυχροπολεμική εποχή: από τον Τζορτζ Μπους τον Νεότερο στον Μπάρακ Ομπάμα

Ροσέτος Φακιολάς

Σκέψεις για την οικονομική ύφεση: η Ελλάδα και ο κόσμος

ISSN

MD0006025899